

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Doğruyu tutkudan, arkadaşları
sevgililerden daha fazla yücelten,
içten bir hikâye..."

Matthew Quick,

Umut Işığın kitabının yazarı

DANA REINHARDT BİZE DOĞRUYU SÖYLE

"Bir Dana Reinhardt kitabı okumaya başlamak yeni bir arkadaş tanımak gibi... Bir yazardan başka ne istenir bilmiyorum!"

Markus Zusak,
Kitap Hırsızı kitabının yazarı

On yedi yaşındaki River Dean, büyük aşkı Penny onu terk ettikten sonra ne yapacağını bilemez haldedir. Kendini, kapısında "İkinci Bir Şans" yazan bir apartmanın önünde bulur. Ona Penny ile ikinci bir şans sunacağını umduğu kapı, ciddi sorunlarla boğuşan yaşlıtlarının olduğu bir terapi odasına açılır. Söylediği bir yalan diğer yalanların da habercisidir. Ama River'ın bunu anlaması biraz zaman alır. Bir anda kendini yanlış anlaşılmanın ortasında bulur...

River küsüp oturacak değil ya! Hem de üniversite tercihlerinin olduğu bir dönemde. Üstüne üstlük yeniden âşık olmuşken. River Dean için kolları sıvayıp işleri yoluna koyma zamanı!

ISBN 978-605-192-090-0

TAVSİYE
EDİLEN
RENKLER
BAFIY
FİYATI
18.75

BİZE DOĞRUYU SÖYLE

Dana Reinhardt

Çeviren:
Özge Çağlar Aksoy

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bize Doğruyu Söyle

Orijinal adı: Tell Us Something True

© 2016, Dana Reinhardt

Yazan: Dana Reinhardt

İngilizce aslından çeviren: Özge Çağlar Aksoy

© hep kitap 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2017, İstanbul

ISBN 978-605-192-090-0

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Chris Silas Neal

Kapak uygulama: Selin Pervan

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi

1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul

Sertifika no: 31345

hep kitap

Mecidiyeköy Mahallesi,

Büyükdere Caddesi,

Ercan Han B Blok 121/9

Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Daniel için.

İster kader de ister şans, bizi bir araya getiren her neyse...

Seninle geçirdiğim her gün için şükrediyorum...

Penny Brockaway'in beni Echo Park Gölü'nün ortasında terk ettiği akşama kadar kadere inanmazdım.

Fermuarlı bir ceset torbası içinde, kirli göl suyunun dibine batan halimi zihninizde canlandırmaya başlamadan önce söyleyeyim: Beni terk etti, yani benden ayrıldı, yani kalbimi söküp ayağındaki hantal botlarla üstünde tepindi ve SUV arabasına atlayıp üzerinden geçti, sonra da kalan düzleşmiş parçaları toplayıp çöp kutusuna fırlattı.

Şu küçük pedallı botlardan biriyle gölde dolaşmaya çıkmıştık.

Pedalları hep ben çeviriyordum.

Botları Penny'ye Echo Park Gölü'nün ortasına botla gezinti yapılabildiğini söyleyen arkadaşı Vanessa'dan duymuştuk; kulağa çok romantik geliyor, değil mi? Gölün ortasında sevdiğin kişiyle olmak?

Bana o kadar da harika gelmemişti, ama Penny istemişti; Penny'yle herhangi bir şey yapmak romantikti. Saçlarını tarayışını izlemek. Veya ayakkabılarını bağlayışını. Ya da mavi renkli şekersiz sakızıyla balon şişirişini. Penny'yle birlikteyken heyecanlı ve sevgi dolu hissetmem için yapay bir gölün ortasında, botun içinde olmama gerek yoktu. Evinin arkasındaki merdivenlerde oturup üç ayaklı köpeğinin su fışkıyeleriyle oynayışını izlemek de mutlu ediyordu beni. Veya tombul küçük kardeşi Ben'e bakarken yanında olmak.

Ama Penny o kahrolası botlara binmek istemişti. "Hayır" deyip işin içinden çıkabilirdim, ama yapmadım. Echo Park'a gidebileceğimiz bir cumartesi akşamı ayarlamak dört ayımızı al-

dı, ama sonunda başardık; oraya vardığımızda kırk beş dakika beklememiz gerekti, sonra kırmızı bir bota bindik; pedallara asılıp botu gölün ortasına kadar getirdim. İşte tam da o anda, “Riv” deyip derin bir iç çekti; beni terk etmek üzere olan kız arkadaşımınla gezmek üzere bot kiralama ayrıcalığını yaşamak için yirmi dolar ödediğim, aptal yelekli bir çocuğun olduğu rıhtıma özlem dolu bir ifadeyle bakarak, “Artık buna devam edemeyeceğim” dedi.

İşin komiği kendi kendime şöyle düşündüm: Ama pedalları hep ben çeviriyorum zaten.

Sonra ne olduğu oldukça bulanık. Bazı insanlar trajedi anlarında kendi bedenlerinde değilmiş gibi bir deneyim yaşadıklarından bahseder; sanki yukarıdan, bulutların oradan bir yerlerden kendilerinin minyatürlerine bakıyormuş gibi. Bazıları ise suyun altındaymış gibi hissettiklerini anlatır, her şey bozuk bir ağır çekimde hareket ediyormuş gibi. Ben mi? Bedenim sanki buz kesti, başımsa alev alevdi. Tamamen işe yaramaz, kendine zarar veren güçleri olan, istenmeyen bir süper kahraman gibiydim.

Başka bir şeyler daha söylemiştir muhtemelen. Kesin söylemişti. Ama aradan geçen dakikalara rağmen, –veya belki de saatlerdi çünkü sanki güneşin yeri değişmişti, suyun üzerindeki ışığı farklıydı– artık buna devam edemeyeceğim ile gerçekten de... hak ettiğimi düşündüğüm kişi değilsin cümleleri arasında hiçbir şey duymamıştım. Ve her ne dediyse uçaklardaki tüm önemli verileri kaydeden o küçük kara kutular gibi içimde bir yerlerde gizli olduğunu da sanmıyorum, çünkü o zamandan bu yana derinlemesine düşünüyorum. Gerçekten kafa patlatıyorum, ama elimdeki tek şey sessizlik.

“Nasıl birini hak ediyorsun Pen?” Keşke bunu bir kurbağa gibi vıraklamak yerine tok bir sesle, belki de Arjantin aksanıyla sormalıydım, erkek gibi bir ses tonuyla. Bana bir şey olmuş, konuşmamı güçleştirmişti.

“Bilmiyorum... şey biri...” Tekrar rıhtıma baktı. Yelekli çocuk muydu? Hak ettiğini düşündüğü o muydu? Aşkı ölüme götüren “romantik” bot gezileri için bilet satan biri? “Şey biri... her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteş.org>

şeyle daha fazla ilgilenen.”

“Daha fazla ilgilenen.”

“Sadece daha... bilmiyorum... daha...” Penny genelde zeki, atik ve eğlenceliydi. Dolayısıyla çırpındığını anlayabiliyordum ve sanırım bu iyi hissettirmişti, çünkü ne söyleyeceğini prova etmediği açıktı, bu yüzden anlık bir dürtüyle hareket ettiği umuduna tutunabilirdim.

“Daha ne?”

“Riv, bunu benim için daha da zorlaştırma.”

Keşke kayığa binmiş olsaydık. Kürekleri suya atardım. O zaman Echo Park Gölü’nün ortasında sonsuza kadar oturabilirdik ya da en azından Penny korkunç bir hata yaptığını anlayana kadar...

Ama sonra pedalları çevirmeye başladı. Yavaş yavaş. Farkına varmamamı umuyor gibi bir hali vardı, ama Penny pedalları çevirdiğinde benimkiler de hareket ediyordu, pedallar birbirine bağlıydı. Uyumluydular. Tıpkı eskiden bizim de olduğumuz gibi.

Rıhtım ve yelekli aptal giderek yaklaşıyordu. Tam bir saatlik ödeme yapmıştım. Daha on beş dakika olmuştu.

“Bak” dedi pedalları hızlı hızlı çevirirken. Kesinlikle çok güzel olduğunu düşündüğüm bir şekilde üstdudağını ısırды. Penny asla diğer kızlar gibi ruj sürmezdi. Neden daha fazla mükemmel olmaya çalışsın ki? “Kafa yormuyorsun. Hayat hakkında düşünmüyorsun. Sadece akışına bırakıp ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yapıyorsun. Kendini ve sorunlarını anlamaya çalışmıyorsun bile, nasıl desem River, sorunların var...”

“Seni seviyorum Penny.”

“Beni sevdiğini biliyorum. Buna eminim.”

“Yani demek istediğim, seni gerçekten, gerçekten seviyorum.”

“Bu çok tatlı, ama...”

“Tatlı mı?”

“Lütfen, sadece...”

“Vanessa yüzünden mi tüm bunlar? Çünkü bence sevdiğin biriyle göle gitmekten bahsettiğinde, seni ve kendisini kas-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tediyordu.”

“Deli misin sen?”

“Öyleyim. Sana deli oluyorum.” Bunu söylemeseydim keşke. Tanrım, çok bayağıydı. Penny’nin bana zorla izlettiği saçma romantik komedilerden fırlamış gibiydi.

Gözlerini devirdi. Ona bakmıyordum bile, buna dayanamazdım, ama gözlerini devirdiğini biliyordum. Bizi rıhtıma götürdüğünde yelekli çocuk, “Bana ipi at” diye seslendi.

İpi yumruğumun içinde sıkı sıkı tuttum.

“İpi atsana River.”

“Hayır.”

“Bizi çekmek için ipe ihtiyacı var.”

“Hayır.”

“Keyfin bilir” dedi bottan inerken. Mesafeyi ayarlamak için atlamak zorunda kaldı. Yelekli çocuğun koluna tutunup inerken ben elimde iple botta tek başıma oturuyordum.

“Haydi River.”

“Hayır.”

Ne yaptığımı veya neden yaptığımı bilmiyordum ama bir şekilde kararımı vermiştim. O bottan inmeyecektim.

“Ben artık gidiyorum.”

“Git o zaman.”

“Echo Park’tayız. Eve nasıl gideceksin?”

“Otobüse binerim.”

“Çok komiksin.”

“Ciddiyim.”

“Hayatında hiç otobüse binmedin ki.”

“Ne olmuş yani?”

İç çekip yelekli çocuğa, ben bununla ne yapacağım böyle? der gibi bir bakış attı.

“İyi” dedikten sonra çantasının içinde arabasının anahtarlarını bulup çıkardı. “Ben gidiyorum. Eve gitmek için son çağrı.”

“Almayayım.”

“Hoşça kal River. Sana iyi şanslar...” Gölü işaret etti. “...dilerim.”

İKİNCİ BÖLÜM

H iç ehliyet alma zahmetine girmediğimi itiraf etmekten gurur duyduğumu söyleyemem.

Los Angeles'ta büyüyen birçok çocuk, hayal kurmaya başlar başlamaz araba kullanmayı düşler. Ama ben on altı yaşıma bastığımda diğer herkes gibi ehliyet kursuna gitmedim, sonra on yedi oldum ve bu bir mesele oldu: Ben ehliyeti olmayan çocuktum. Neden mi? Şey, hiç ihtiyaç duymadım. On beş yaşındayken Penny Brockaway'e âşık oldum, o benden bir ay önce on altısına bastı ve herkes gibi o da ehliyetini aldığı için araba kullanmayı öğrenmeme gerek olmadı, çünkü o vardı. Ta ki kendimi evden yirmi kilometre uzakta Echo Park Gölü'nün ortasında mahsur kalmış bir halde bulana kadar... Ara sokaklardan gildiğinde yolun sadece on altı kilometre olduğu ortaya çıktı, kesin konuşmak gerekirse on altı buçuk kilometreymiş; bunu öğrendim, çünkü yolun tamamını yürüdüm.

Bir telefonum vardı. Arayabileceğim insanlar vardı. Annem. Veya Leonard, gerçi onun işte olduğunu biliyordum. Will, Luke veya Maggie'yi de arayabilirdim; Penny'yle bozuştüğüm için beni eve bırakma fırsatını seve seve değerlendirirlerdi. Lanet olsun, taksi de çağırabilirdim. Ama kimseyle karşılaşmak istemiyordum, hayatımda bir daha yüzünü hiç görmeyeceğim bir taksi şoförüyle bile.

Sonunda çocuğa ipi fırlatıp bottan inince çocuk ona yirmi dolar daha vermem gerektiğini söyledi, çünkü orada oturup düşünürken süreyi aşmış ikinci saate geçmiştim. Cüzdanıma uzanıp parayı ona verdim, çünkü başka birinin daha beklentilerini karşılayamamış olmayı kaldıramazdım.

Yürümeye başladım. Size yalan söylemeyeceğim; nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Echo Park'a daha önce hiç gelmemiştim. Fairfax'ın doğusuna çok seyrek giderdim.

Amerika Erkek İzci Organizasyonu üyesi falan değilim, hiç de olmadım, ama her nasılsa batının güneşin olduğu tarafta olduğunu biliyordum, zaten güneş de yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Gün bitmek üzereydi.

Filipinotown, Thai Town, Koreatown'dan geçtim. Renkli plastik kovalar, çiçekli şemsiyeler, ipek pijamalar, baharat, balık, radyo ve Japon şiltesi satan dükkânların önünden geçtim. Noodle, meyveli tatlı veya buzlu dondurma almak için bile durmadım. En son ne zaman ya da ne yediğimi hatırlamıyordum; normalde bir ayı kadar iştahlıyım ama inci çayı almak için bile durmadım.

En sonunda, şehrin ortasında, acayip can sıkıcı bir yer olan Pico Caddesi'nde saç tıraşımı düşünerek kafayı yemeye başladım. Daha geçen hafta Venice'te Rudys'e gitmiştik; Penny saçımı kesen çocuğa, -Jasper, sanırım adı buydu- tam olarak ne yapacağını anlatmıştı. *Kabarık olsun. Arkalardan biraz al, aslan yelesi gibi duruyor.* Bunları söylerken eli ensemdeydi; parmaklarını saçlarımın arkasında gezdiriyor, nasıl olacağını göstermek için saçlarımı hafifçe çekiyordu.

Bir insanın saç uçlarını okşama noktasından onu Echo Park Gölü'nde terk etme noktasına bir haftada nasıl gelineyordu?

Deprem gibiydi, ama bazen hissetmiş gibi yaptığınız küçük LA depremlerinden biri değil.

Tam da o anda, tam da muhtemelen hiç yaya görmemiş olan boş bir kaldırımın ortasında kendimi kaybetmek üzereyken, güneş başımın üzerinde sonunda gözden kaybolurken ve bana yol gösterecek hiçbir şey kalmamışken, gördüm onu.

Bir tabela.

Beyaz, eski püskü bir tentenin üstüne siyah bir boyayla yazılmış, rengi atmış bir yazı: **İKİNCİ BİR ŞANS.**

Ama ben onu Vegas veya Times Meydanı'ndaki gibi büyük, parlak, yanıp sönen, neon ışıklar gibi görmüştüm - beni çağıran bir **TABELA: Hey sen! River Anthony Dean! On yedi yaşındaki**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ehliyetsiz, kız arkadaşsız ezik! Buraya! Buraya!

O ipi neden elimden bırakmadığımı o an anlamıştım, o bottan neden inmediğimi, Penny'nin eve bırakma teklifini neden kabul etmediğimi, noodle veya meyveli tatlı veya buzlu dondurma için neden durmadığımı. Tam o anda orada olmam ve karanlığımın içinde deniz feneri gibi parlayan İKİNCİ BİR ŞANS'ı görmem gerekiyordu.

O tabela buraya benim için konmuştu.

Tentenin altında durdum, üzerine kâğıt yapıştırılmış kirli bir cam kapı gördüm:

BURASI: Ait olduğun yer.

BU: Değişimin başladığı nokta.

ŞİMDİ: Tam zamanı.

İÇERİ GEL.

Boş bir koridordan yürüyüp başka bir kapıdan daha geçtim; sanki önemli bir şeye çekiliyormuşum gibi bir his vardı içimde. Feci giden akşamımı düzeltme gücüne sahip bir şey.

Kendimi bir düzine kadar insanın metal katlanan sandalyelerde, daire biçiminde oturduğu büyük ve camsız bir odada buldum. Başları aynı anda bana doğru döndü.

Üzerinde şairlerin ve korsanların giydiğine benzer beyaz, yakasız ve düğmeli bir gömlek olan bir adam, "Hoş geldin" dedi. "Bir sandalye çek kendine."

Dediğini yaptım.

"Kendini tanıt."

"Adım River."

"Selam River" dedi adam. "Anlat bakalım, neden buradasın?"

"Hım..." Güçlkle yutkundum. Kurbağanın geri gelmesini istemiyordum. "Şey... sanırım sorunlarım var. Yani, hayat hakkında yeterince düşünmüyorum. Ve hayatım... kaymış gibi hissediyorum." Duraksadım. Tekrar yutkundum. Ağzım çok kurumuştu. Neden o çayı almadım ki? "Ve sonra... tabelayı gördüm. Hani şu binanın üzerindeki. Ve şey, benim... ikinci bir şansa ihtiyacım var."

Şair/korsan hariç, oturan herkes benim yaşlarımdaydı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rahtey.org>

tuhaf bir hareket yaptılar, başparmaklarıyla serçe parmaklarını açıp ellerini bilekten salladılar.

“Bu hareket seni anladığımız anlamına geliyor” diye açıkladı Şair/korsan. “Senin söylediğin şey içimizde bir şeyle örtüşüyor.” Bana gülümseyip hafiften rahatsız edecek kadar uzunca bir süre gözünü dikerek bakışlarını benden ayırmadı, sonra yanında oturan çocuğa döndü. Çocuk oldukça iriydi; saçları kazınmıştı, üzerinde kareli bir gömlek vardı, ensesi kalındı; arabanızı düz kontak yapmadan önce öğle yemeği paranızı çalacak türden birine benziyordu. “Devam et Mason. Bu hafta neler olduğunu anlatıyordun.”

“Ah, evet, şeydeydim, şey, okuldan sonra Starbucks’a gitmiştim. Herkes gidiyordu o yüzden ben de giderim ama bir şey almam diye düşündüm. Sonra herkes Caramel Flan Frappuccino aldı; keyifleri yerindeydi. Ama... Caramel Flan Frappuccino’da kaç boktan kalori var biliyor musunuz? Sonra bir baktım ki sadece yüz kırk kalorilik yağsız light Caramel Flan Frappuccino var, ben de ondan aldım ama tadı tam da sadece yüz kırk kalorilik ve yağsız gibiydi. Otuz saniyede bitirip gerçek bir tane sipariş etmeye gittim, çünkü artık tadını almıştım. Çocuk size nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu, ben de tam kahrolası bir Caramel Flan Frappuccino mankafa, demek için ağzımı açmıştım ki su lütfen dediğimi duydum. Tuvalete gidip çıkarmayı düşünmedim değil, ama sonra... yapmadım. Bu hafta sadece bir kere kustum. Mükemmel değil, ama yine de gurur duyuyorum.”

“Duymalısın da” dedi Şair/korsan. “Ben de seninle gurur duyuyorum.” Ufak tefek ve ince yapıydı, yakasız gömleğinin içinde neredeyse yüzüyor gibiydi, uzunca kahverengi saçları vardı; Penny kesin arka uçlarından aldırırdı, çok da önem veriyormuş gibi görünmediği bir tutam keçi sakalı ve kırmızımsı yanakları vardı. Konuşması hafif peltekti.

Bu adamın ya da grubun Penny ile ikinci bir şans elde etme konusunda bana nasıl yardımcı olacağından tam olarak emin olmasam da oradaydım, o grubun bir parçasıydım ve öylece ayağa kalkıp gidemezdim.

Saat yönünün tersi bir sırayla, çocuklar kısaca o hafta neler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yaptıklarını anlattılar. Bazıları uyuşturucu ve alkolden bahsetti. Dükkânın birinden bir şey aşırılmış bir kız, video oyunlarına bağımlı bir çocuk vardı. Bu çocukları dinlerken kırık kalbimi neredeyse unutmuştum.

Neredeyse.

Konuşma sırası yanımda oturan çocuğa geldiğinde uzun uzun ayakkabılarına baktı. Öldürücü darbeydiler: mor ve kiraz kırmızısı Dunk High Nike SB ayakkabılar. Bu özel renk kombinasyonunu hiç görmemiştim. Görünüşe bakılırsa sınırlı üretimdi.

Hâlâ tek kelime etmemişti. Her bir parmak eklemine iki kez kıtlatıp parmaklarını gergin bir biçimde kalçalarına hafifçe vuruyordu. Kimse onu sıkboğaz etmedi. Zaman önemli değil gibiydi. Sessizlik normalde beni tedirgin eder, ama doldurmak için yapacağım hiçbir şey yoktu. Sonunda yavaşça ve alçak sesle inledi.

“Aaaaagggggghhhhhh!” Ve sonra: “Molly.”

Şair/korsan başıyla onayladı.

“Molly” dedi tekrar ve gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini sıkıca kapadı. “Ben. Molly’yi. Özlüyorum. Ben. Molly’yi. Özlüyorum. Hem de çok.”

Demek ki yalnız değildim. Yanlış yere gelmemiştim. Üzüntüm, hikâyem, beni buraya, bu odaya getiren şey –Penny– değerliydi. Önemliydi. Kalbinin üzerinde tepinilen yalnız ben değildim.

Uzun koyu renk saçları olan, buğday tenli, pembe rujlu ve altın rengi halka küpeli, dükkânlardan bir şeyler aşıran güzel kız ayağa kalkıp öldürücü ayakkabıları olan çocuğa doğru yürüyüp çantasından çıkardığı mendili uzattı. Çocuk onu eliyle uzaklaştırdı. Benim botun ipine tutunduğum gibi o da Molly’nin ardından gözyaşı dökmeye ihtiyacı olmadığı yalanına tutunacaktı.

Seni anlıyorum, dostum, gibi bir şeyler söylemek istedim ama konuşmak gelmedi içimden. Onun yerine elimi yumruk yaptım, başparmağımı ve serçe parmağımı çıkarıp elimi ileri geri salladım.

Bana baktı. “Sen de mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı salladım.

“Molly mi?”

Hafifçe güldüm. “Şey, Molly değil tabii” dedim. Çocuğun nasıl bir espri anlayışı vardı böyle?

“Ne o zaman?”

Nereden başlayacağımı düşündüm: Penny’yi birinci sınıf oryantasyon toplantısında avlunun karşısında ilk gördüğüm gün? Jonas’ın partisinde ilk öpüşmemiz? Bana ilk kez şey için izin vermesi...

“Kokain? Oxi?”

Ah, kahretsin! Molly... uyuşturucuydu. Molly bir kız değildi. Molly uyuşturucuydu.

“Adderall?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Peki ne o zaman?” Bana şüpheli gözlerle baktı. “Oha... Büyü E... değil herhalde?”

Yine başımı salladım. Bu sefer daha kesin bir şekilde.

Gülme sırası ondaydı. “Zaten öyle düşünmemiştim. Peki ne o zaman? Şey mi... ot?”

Başımla onayladım, çünkü kız arkadaşımın tam olarak anlamadığımı söylediği sorunlarım yüzünden buradayım demek-ten daha kolaydı.

Ve en azından gerçekten de ot içmiştim.

İki kez.

“Ot?” Tekrar güldü. “Ot” dedi sanki inanamıyormuş gibi.

“Christopher” dedi Şair/korsan. “Mücadelelerimizi ya da sorunlarımızı grup arkadaşlarımızinkilerle karşılaştıramayız. Bunu biliyorsun.”

“Ot” diye kıkırdadı yine.

Herkes bana bakıyordu. Bekliyordu. Kendi hikâyemi anlatma sırası bendeydi.

İşte İKİNCİ BİR ŞANS’a böyle katıldım, şehrin ortasında sevimsiz bir yer olan Pico Caddesi’nde, var olmayan esrar bağımlılığımınla mücadele etmek için, üstelik okulda son senemin baharında –hayatımın en güzel olması gereken zamanlarda– her cumartesi akşamı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Penny pazartesi günü okula gelmedi. Gelmemesinin tek bir mantıklı açıklaması olabilirdi: Evde, yatağındaydı, pişmanlıktan hasta olmuştu.

Ben de okula zar zor gidebilmişim. Neredeyse hiç uyumamıştım, sabah Penny'yi gördüğümde ona nasıl yaklaşabileceğimi düşünmüştüm ya da yaklaşıp yaklaşmamayı. Bana ne yaptığını görmesini istiyor muydum? Beni nasıl mahvettiğini? Yoksa iyiymişim gibi davranmak daha mı doğrudu? Bu pazartesiyle diğer herhangi bir pazartesi gibi yüzleşebildiğimi gösterebilirdim, belki de dünyanın ve onu dolduran kızların ellerinin altında olduğuna inanan adamlar gibi biraz kasılabilirdim.

Cumartesi gecesi eve geç döndüm. İKİNCİ BİR ŞANS'taki toplantı sekiz buçuğa kadar sürdü; sonra herkes kaldırımda biraz takıldı, bazıları sigara içti. Ne olduğunu anlamadan gelecek haftanın atıştırmalıklarını getirmeyi kabul etmişim.

Adının Everett olduğu ortaya çıkan Şair/korsan, beni biraz "laflamak" için içeri çağırды ve gruba gönüllü mü katıldığımı yoksa gönderildiğimi mi sordu.

"Gönüllü" diye cevapladım.

"Harika. Bu çok önemli. Yardıma ihtiyacın olduğunu fark edip adım atmış olman... Aferin sana. Aramıza katılmana sevindik." Kocaman gülümsedi. Yine uzun uzun baktı. "Peki, sorunun ne kadar ciddi, River?"

"Ne kadar mı ciddi?"

"Evet. Eğer bağımlılığın şiddeti açısından durumun kötüyse bu toplantılar yeterli olmayacaktır. Buraya gelen çocuklar dışardan tıbbi yardım da alıyor, bazıları zaten başka bir prog-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

rama katılmış oluyor; burası her hafta geldikleri ve kendileri gibi çocuklarla bağlantı kurdukları bir yer. Hikâyelerimizi paylaşmak için. Çok büyük bir şehirde yaşıyoruz River. O kadar kozmopolit ki kendimiz gibi insanlar bulmak bazen zor olabiliyor.”

Penny sorunlarım olduğunu söylemişti. Ve hiçbir şey hakkında düşünmediğimi. O bot gezisinden sonra doğruca sorunları olan çocukların katıldığı bir destek grubu toplantısına gittiğimi bilseydi mutlu olmaz mıydı? Harekete geçiyordum. Bir şeyler yapıyordum.

Everett’in gözlerine baktım. “Bu tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyor.”

“Harika.” Bana sarı bir kitapçık verdi. “Kurallarımız var River; toplantılara gelmeye devam etmek istiyorsan onlara uyman gerekiyor. Gelecek haftadan önce bunu oku, tamam mı?”

Kâğıdı dörde katlayıp cebime sokuşturdum. “Tamam.”

Eve yürümek iki saatimi aldı; muhtemelen bir buçuk saatte de yürüyebilirdim ama acelem yoktu. Bunu düzeltercektim. Beni. Bizi.

Kırmızı ışıktaki Everett’in kitapçığına göz gezdirdim. Bekleyeceğiniz türde kurallardan bahsediyordu: Grup üyelerinin mahremiyetine ve sınırlarına saygı gösterin. Yakın ilişkiler kurmayın. Birinin kendisine veya başkalarına zarar verebileceği endişesi olmadığı sürece toplantılarda olup bitenler gizli kalmalıdır. Yardımsever ve destekçi olun. Eleştirileriniz yapıcı olsun. Doğruları söyleyin.

Annem ve Leonard şöminenin yanında oturuyorlardı; annem bir şeyler okuyor, Leonard da mavi kopya kâğıdına proje çiziyordu. Şöminede gerçek bir ateş yakamıyorduk, çünkü bacamız yoktu bu yüzden annem sahte şöminemizi mumlarla doldurmuştu. Bu onun özelliği idi. Basit veya eksik bir şeyi alıp onu özel bir şeye dönüştürdü.

“Göl nasıldı?” diye sordu Leonard.

Sonrasında Penny ile birlikte akşam yemeğine gittiğimizi düşündüklerinden eminim. Veya sinemaya ya da onun evine, çünkü vaktimin çoğunu orada geçirirdim. Evi, bizim evimizin dört katıydı; ihtiyacımız olan mahremiyeti orada bulabili-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

yorduk. Penny'nin beni terk ettiğini ve benim de Echo Park'tan eve kadar onca yolu yürüdüğümü, yolda esrar bağımlılığım için destek almak üzere kısa bir mola verdiğimi hayal etmediklerinden eminim.

“Muhteşem” dedim.

Annem “Güzel” dedikten sonra ilk kez başını kitabından kaldırıp bana baktı; yeterince normal görünüyor olmalıydım ki okumaya devam etti.

“Belki bir gün hep birlikte gideriz” dedi Leonard. “Natalie sever mi sence?”

Sekiz yaşındaki kız kardeşim Natalie deniz canlılarını çok severdi. “Natalie bayılır. Kaplumbağalar var, o yüzden...”

“Anlaşıldı, tamamdır.”

Pazar gününün çoğunu odamda kapalı geçirdim. Annemin, Leonard'ın veya Natalie'nin Penny hakkında herhangi bir şey sormasını istemiyordum, çünkü Penny hakkındaki sorulara cevap vermek zorunda kalmazsam, ailem hâlâ kız arkadaşım olduğunu düşünecekti.

Böylece pazartesi oldu.

Çoğu sabah beni evden Penny alırdı, ama her sabah değil; eğer sabah duş almazsam okula yürüyerek yetişebiliyordum, dolayısıyla evden tek başıma çıktığımda hiç şüphe çekmedim. Onu gördüğümde ne yapacağıma karar vermemiştim. Duyularım alarm halindeydi; yandan bakışlarım sınırları zorluyordu. Onu arıyormuş gibi görünmek istemiyordum ama yine de tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyordum, onun farkında olursam oyunda daima bir adım önde olabilirdim.

Öğle yemeğinde okula gelmediği netleşmişti. İkinci derste onunla birlikte İngiliz edebiyatı dersini alan Will, iyi olup olmadığını sordu.

“Evet” dedim. “İyi.”

Başka bir şey sormadı çünkü Will, Penny'den çok da hoşlanmıyordu. Luke ve Maggie de öyle. Kız arkadaşım olduğu için beni kıskanıyor değillerdi, ama çift olarak saadetimizin ötesinde bir dünya vardı ve o dünyada istediğim zaman onlara yeniden katılmamdan memnun olacaklarını söylemişlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Süper.” Will tekrar sandviçine döndü.

Will’le birinci sınıfın ikinci haftasında tanışmıştım, o zaman sesi henüz değişmemişti, ben de hâlâ bez spor ayakkabılar giyiyordum, çoğunlukla Converse. Luke adında bir çocukla birlikte büyümüşlerdi, ben de Maggie ile büyümüştüm; güçlerimizi birleştirip dörtlü bir takım olmuştuk: Bir dörtgen, ta ki Penny gelene kadar.

Her neyse, akşama doğru Penny’nin pişmanlıktan hastalandığına ikna olmuştum. Okul çıkışı en sevdiği kafeden çorba veya çiçek alıp gitmeye karar verdim, gerçi çiçek almak daha az düşünceli ve daha tipik bir davranış gibi görünüyordu. Kahretsin, ikisinden de alırdım.

Maggie’den beni arabayla kafeye götürmesini istedim.

Penny’lerin evine kadar yürüyemeyeceğimden değildi, ama cumartesi günü yürüme limitimi doldurmuştum.

“Ögle yemeği yemedin mi?” diye sordu.

“Yedim, Penny’ye biraz çorba götürmek istiyorum yalnızca.”

“Elbette. Nasıl düşünemedim!”

“Hastalanmış. Çorba götürmek iyi olur diye düşündüm.”

Kafasını yoldan çevirip bana baktı. “Her şey yolunda mı?”

Yolu işaret ettim: Maggie oldukça kötü bir sürücüydü, dik-katinin dağılmasını göze alamazdık; ayrıca bana bakmasını da istemiyordum.

“Her şey yolunda. Neden ki?”

“Şey... bugün ilişkinizin sallantıda olduğunu duydum sanki.”

“Kimden duydun bunu?”

“Kendall’lardan.”

Geometrik bir denklem çözermişçesine Kendall’ı Vanessa’ya, onu da Penny’ye bağlayan çizgileri ve okları görebiliyordum.

“Kendall aptalın teki.”

“Kesinlikle. Her neyse, doğru olmadığını biliyordum. Sen ve Penny arasında sorun olmaz. Hayatta olmaz.”

Maggie haklıydı, Penny ve benim aramda sorun olmazdı. ˆ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Neyse, Penny ile aranızda sorun olsaydı bana bundan bahsederdin. Penny konusunda kimi zaman üstüne gitsem de ben senin en eski arkadaşınım ve yalnızca senin mutlu olmanı isterim, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Sağ ol Mags.”

Beni kafenin önünde bıraktı; bekleyip Penny’lerin evine götürmeyi de teklif etti ama reddettim.

“Ona geçmiş olsun dileklerimi ilet” diye seslendi trafiğe karışırken ve omzunun üzerinden arkasına bakma gereği bile duymadı.

Büyük boy çorbada karar kıldım. Böylece Penny çorbanın fazlasını yarın öğle yemeği için okula getirecek, arkadaşlarına, “Bunu River getirmiş. Harika değil mi?” deme şansı olacaktı.

Yolumu birkaç blok uzatıp marketten çiçek aldım. Turuncu en sevdiği renkti. Özel bir şey değildi ama idare ederlerdi. Zili çaldığımda koltukaltılarım terden sıırılsıklamdı.

Kapıyı Juana açtı. Yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. “Selam River.”

“Selam Juana.”

“Penelope evde yok.”

“Yok mu?”

“Hayır. Doktor randevusu vardı bugün. Gözlükleri için.”

Penny’nin gözleri epey bozuktu. Küçükken gözlük takıyordu, tek başına takıp çıkarabilecek kadar büyüdüğünde de lens kullanmaya başlamıştı. Bazen, evlerinde takıldığımız zamanlarda lenslerini takmaya üşenir, şu kalın çerçeveli siyah gözlüklerini takardı. O gözlükleri sürekli taksa bile benim için hiç fark etmezdi ama hep lazer ameliyatı olmak istemişti.

“Bugün ameliyat mı oldu yoksa?” Birdenbire büyük boy çorbam ve hüzünlü turuncu süpermarket işi çiçeklerim gözümüne acınası şekilde yetersiz göründü.

“Hayır, doktor lazer ameliyat öncesi gözlerine bakıyor sadece.”

“Ah!” Ne yazık ki koltukaltımdaki ter lekelerini fark ettiğini fark ettim.

“İçeri gelmek ister misin? Penelope’yi beklemek için?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ne zaman döneceğini biliyor musun?”

“Bayan Brockaway akşam yemeğinden önce dedi. Ama sonra akşam yemeğini erken istediğini söyledi. Herhalde çok geçmeden evde olurlar.”

“Tamam.”

Juana çorbayı alıp buzdolabına koydu; çiçekleri de mutfak masasının üzerinde bir vazoya yerleştirdi.

“Bir şey ister misin River? İçecek bir şey mesela?”

“Hayır, teşekkürler Juana. Böyle iyiyim. Gerçekten.”

Beni dikkatle süzdü. Sanırım iyi olmadığımı, göz zevkini bozan koltukaltı terimin ötesinde canımı sıkan bir şey olduğunu anlamıştı. Juana’nın bana karşı zaafı vardı. Penny’nin hayatına girdiğim zamanlarda o da Brockaway’lerin evinde çalışmaya başlamıştı; bazen sadece zamanının çoğunu orada geçiren bir yabancı olmama rağmen ailenin en sevdiği üyesinin ben olduğumu düşünürdüm. Tuhaf bir durumdu ve ikimiz de bu durumun farkındaydık.

Ben’i bulmak için çalışma odasına gittim, orada video oyunları oynuyor olacağını biliyordum. Ben’in hemen hemen tek yaptığıının bu olduğu söylenebilirdi, bunun o kadar tom-bul olmasıyla ilgisi olabilirdi. Onunla birlikte oturmanın akşam yemeğini hazırlayan Juana’yla takılmaktan biraz daha az tuhaf olacağını düşündüm.

“Penny burada değil” dedi Ben.

“Biliyorum. Eve gelmesini bekliyorum.”

“Koltukaltların terlemiş.”

“Farkındayım. Teşekkür ederim.”

“FIFA 14 oynamak ister misin?”

“Duruma göre değişir. Sana gününü göstermemi istiyor musun?”

Bir süre oynadık, beni ağır bir yenilgiye uğrattı, sonra yerimde oturamayacak kadar huzursuzlanmaya başlayınca Nuisance’a top atmak için arka bahçeye çıktım. Bu köpek bir ilham kaynağıydı, attığım topları birbiri ardına hiç oyalanmadan gidip getirirdi, eksik bacağının onu yavaşlatmasına asla izin vermezdi. Sonra birdenbire, oyunun tam ortasında durdu. Başı di-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kildi. Sonra biraz daha dikildi. Ardından arkasını dönüp eve doğru fırladı, arabanın park ettiğini duyduğunu biliyordum.

Penny eve gelmişti.

İçimden bir ses dışarda beklememi söylüyordu, bu yüzden arka bahçedeki merdivenlere oturdum. Ağır ağır nefes alıp veriyordum.

Penny yanıma gelip oturdu. “River?” Burada ne işin var demesine gerek yoktu, adımı söyleme şeklinden anlaşılıyordu.

“Gözlerin ne durumda?”

“İyi, teşekkür ederim.”

“Güzel. Peki ameliyat olacak mısın? Sana söyledim mi bilmiyorum ama gözlüklü halini gerçekten seviyorum.”

“Bana gözlüklü halimi sevdiğini söyledin. Birçok kez hem de.”

“Öyle mi? İyi o zaman.”

“Sanırım gitsen iyi olacak.”

“Sana çorba getirdim. Ve çiçek.”

“Lütfen River. Annem ve Ben içerde. Beni utandırıyor-sun.”

“Bunu düzelteceğim Penny. Daha iyi biri olacağım.”

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim.

“River, akşam yemeğine kalır mısın?” diye sordu Juana. “Fazladan tavuk pişirdim. Senin sevdiğin patateslerden de var. Kıtır olanlardan.”

“Yok Juana” dedi Penny. “River akşam yemeğine kalmayacak.”

“Ah, peki.” Fırının başına geri döndü. Juana’nın patateslerine bayılırdım. Juana’nın bütün yemeklerine bayılırdım aslında.

Masanın üzerindeki vazoyu işaret ettim. “Bu çiçeklerden bahsediyordum.”

“Gördüm. Teşekkürler. Çok zarıfsın.”

Öylece dikilip birbirimize baktık. Odadaki tek ses Juana’nın kızaran patateslerinin çıkardığı sestti.

“Şey, sanırım gitsem iyi olacak.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Hoşça kal Juana” dedim.

“Hoşça kal River. Yine gel.”

“Merak etme, geleceğim.”

Haftanın sonuna doğru haber bütün okula yayılmıştı. Penny ve River ayrılmış.

Birçok insan benim ondan ayrıldığımı düşünüyordu, beni gerçekten tanıyan ve asla böyle olmayacağını bilen insanlar hariç tabii.

Penny ve benim ortak aldığımız tek bir ders vardı: İspanyolca 2 ve bu *muy, muy*¹ can sıkıcıydı. Salı günü derse ilk giden ben olmuştum, kendime sınıfın öbür ucunda yeni bir yer belirledim. Her gün 12:55 ve 1:45 arasındaki o elli dakika dışında, onu hiç görmedim.

Cuma akşam saatleri itibariyle önümde korkunç bir hayal gibi beliren Penny-siz hafta sonunun ağırlığını hissetmeye başlamıştım.

“Keşke sana yarın için Tig Notaro bileti alsaydım” dedi Maggie. Bir lokantada oturmuş ortak aldığımız patates kızartmalarını yiyorduk. Maggie’nin payına düşeni yemesi için bir şampiyon gibi savaşıması gerekiyordu, ama hiç de yeteneksiz sayılmazdı.

“Tig Notaro ne ki?”

Bana baktı. “River! Onun Largo’daki bütün şovlarına gittim. Biliyorsun.”

“Biliyor muyum?”

“Evet, biliyorsun, çünkü sana anlatmıştım.”

“Ah, peki. Ne çalışıyordu?”

“O bir komedyen” dedi. “Kadın zekâsını ve ölçüsüz espri

¹ İspanyolca, çok çok. (ç.n.)

anlayışını acayip iyi kullanıyor. Ayrıca kanser hastası. Çok acıklı. Annesi öldükten hemen sonra teşhis konuyor ve kız arkadaşı onu terk ediyor.”

“Gerçekten çok eğlenceli birine benziyor.”

“Güven bana.” Maggie son patatesi de kaptı. “O bir harika. Şov zamanı sevgilinden ayrılmış olacağını bilseydim kesin sana da bilet alırdım.”

İğnelemesine aldırmamaya çalıştım. “Cumartesi planım var zaten.”

“Öyle mi? Gerçekten mi?” Şaşkınlığını gizleyememişti.

“Evet, öyle.” Sahte esrar bağımlılığım yüzünden katıldığım destek grubuna atıştırma almam gerektiğini söyleyemeyeceğim için “Leonard’la akşam yemeğine gideceğim. Erkek erkeğe miymiş neymiş. Beni zorla götürüyor gibi bir şey” dedim.

“İyiymiş.” Maggie yüzünü astı. Leonard’ı herkes severdi, ama Maggie’nin ona özel bir sevgisi vardı çünkü babamın bizi terk ettiği ve annemin Leonard’la tanıştığı yıllar arasındaki zamanlarımızı biliyordu; o dönemlerin Dean ailesinden geriye kalanlar için altın yıllar olduğu söylenemez. Annem suya küresel erişim için çalışan bir hayır kurumundaki işiyle, çoğunlukla sevgi dolu bir ifadeyle, “ele avuca sığmayan” olarak tanımlanan bir oğlanı yetiştirme işini dengelemeye çalışıyordu. Ergenlik yıllarımda akşamlarımın çoğunu annem ofisten dönene kadar Maggie’lerin evinde kurabiye pişirerek, çay partilerine katılarak ve Maggie’nin beni baştan yaratmasına izin vererek geçirmiştik. Annem ve ben o zamanlar akşamları sıklıkla mikrodalgada pişirilen hazır yemeklerden yerdik. Bizim bir Juana’mız yoktu.

“Belki sonrasında görüşürüz” dedim.

“Olabilir.”

LA’de kimsenin yürümediğini herkes bilir, bunun hakkında bir şarkı bile vardır; bu yüzden cumartesi akşam saatlerinde Pico Caddesi’nde market poşetlerini yüklenmiş bir halde yürürken muhtemelen bir aylak gibi görünüyordum. Dilimlenmiş brownie, sebze cipsi ve şekerli patlamış mısır almıştım, tam kasaya gelmişken Mason aklıma geldi ve geri koşup plastik kapta yağ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sız beze aldım.

Aileme ayrılıktan hâlâ bahsetmemiştim; nedense en çok da Natalie'ye anlatmaktan çekiniyordum. Natalie, Penny'yi severdi, çünkü Penny elbise giyer, rimel sürerdi, saçını topuz yapardı ve çantasında Natalie'nin denemesine izin verdiği şu roll-on parfümlerden taşırdı. Annem Levi's kot ve sweatshirt dışında bir şey giymeyen kısa kesilmiş saçlarıyla erkek gibi bir kadındı; zengin insanları para istemek için yemeğe götürdüğü zamanlar hariç, o zaman siyah pantolon ve cekete bürünüverirdi.

Annem ve Leonard, Penny'yi gerçekten severdi ama onun yasını tutmalarından çok, dikkatlerini istemediğim bir şekilde bana yoğunlaştırmaya başlamalarından endişe ediyordum. Şu anda nerede olduğumun hesabını vermek zorunda kalmadan istediğim gibi takılabiliyordum. Bana güvenmelerinin bir nedeni de bu kadar güvenilir bir kız arkadaşımın olmasıydı. Ne güvenilir ama!

Molly alışkanlığı ve gıpta edilecek spor ayakkabıları olan Christopher, dışarda dükkân hırsız kız ve bulimia hastası Mason ile dikiliyordu.

"Abur cuburcu geliyor!" diye bağırdı Christopher yaklaştığımı görünce. "Bize ne getirdin abur cuburcu?"

Göz atmaları için alışveriş poşetlerini uzattım.

"Bu iş neden sana verildi biliyorsun değil mi?" diye sordu Mason.

"Hımm, hayır?"

"Çünkü ot çektikten sonraki açlığın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Deneyimlisin yani" diye açıkladı kız. "Sen, bir nevi, kurumsal bilgi sahibisin denebilir."

"Ee? Nasıl buldunuz?"

Tekrar poşetlere dikkatle baktı. "Sana notum C+."

"C+ mı? Hepsi bu kadar mı?"

"Bir bakalım; tatlı ve tuzlu var, evet. Yumuşak ve çıtır da var. Yağsız seçenek için bonus puan aldın. Ama meyve yok. Taze hiçbir şey yok. İçecek bir şey getirmediğini söylemiyorum bile. Bu kadar tuza ne demeli?" Uzun pembe ojeli tırnaklı parma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğını salladı. “Cık cık cık.”

“Ben yeniyim. O kadar da üstüme gelmeyin.”

Beni tepeden tırnağa süzdü. “Tamam. B- olsun.”

“Notu şişiriyorsun.” Christopher son bir nefes çekip uzun bir duman üfledi ve sigarasını harika ayakkabısının tabanında söndürdü.

“Kızma Christopher” dedi kız. “Sen hâlâ atıştırmalık şampiyonusun. Ama bunun tek nedeni var, o da bok gibi paran olması.” Bana baktı. “Kulüp çocuğu... Kulüp uyuşturucuları. Nasıldır bilirsin işte. Her biri iki dolar olan ayrı ayrı paketlenmiş fındıklı barlardan getirirler. İğrenç.”

Everett toplantı odasının kapısını açtı. Önünde fil resmi olan yeşil bir tişört giymişti.

“Merhaba Mason. Christopher. Daphne.” Bana başıyla selam verdi. “River, seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Şey, atıştırmalık getirmem gerekiyordu, o yüzden de...”

“Buraya gelmek cesaret ister.”

“Ya da mahkeme kararı” diye mırıldandı Daphne.

“Evet” dedi Everett. “Bazen kişi tutuklanma ve eski halin iadesi koşulları gereği bir danışmanlık programına katılmak zorundadır, ama bizim hedefimiz buraya isteyerek gelmek, zorunda olduğumuz için değil.”

“Sadece sana takılıyorum, Everett” dedi Daphne onu şaka yollu iterek. “Bu halt için yaşadığımı biliyorsun.”

Everett bizi içeri davet etti, hepimiz birer sandalye alıp bir daire oluşturduk. Grup kendiliğinden sessizleşti, ardından Everett soru cevap başlattı.

“Burası” dedi.

“Ait olduğun yer” dedi grup hep bir ağızdan.

“Bu.”

“Değişimin başladığı nokta.”

“Şimdi.”

“Tam zamanı.”

Yerimi son konuşacak kişi olacak şekilde seçmiştim ama Everett ani bir müdahaleyle konuşma sırasını saat yönüne çevirdi.

Herkese zor bir hafta geçirdiğimi söyledim, bu hepsinin el sallamasına neden oldu. İstedğim şey için savaştığımı (Penny, ki onlar bunu ayık olmak olarak yorumladılar) ama kaybettiğimi söyledim (Penny, kafamın iyi olduğu şeklinde yorumladılar). Durumu düzeltmek istediğimi söyledim, daha iyi olmak istediğimi. Daha çok düşünen biri olmak istediğimi söyledim.

“Kendine çok yüklenme” dedi Everett.

“Evet” diye ekledi Daphne. “İlla yükleneceksen vasat atıştırmalıklar getirdiğin için yüklen.”

Sırayı göz tembelliği olan çocuk aldı; üvey annesinden altılı bira paketi çalıp suçu kız kardeşine attığını anlattı.

“Sadece on dört yaşında ve içki içmiyor” dedi. “Ama üvey annem ondan nefret eder, ona ceza vermek için hep bir bahane arar, o yüzden de bana inanacağını biliyordum... ya da en azından inanmış gibi yapacağını. Kendimi kötü hissettim tabii. Kız kardeşim saatlerce ağladı, çünkü arkadaşının partisini kaçırmak zorunda kaldı.”

Natalie’yi ağlattığımı düşünemiyordum. Ya da onu kasten incittiğimi. Bir şey için suç atacak olsam, Natalie satacağım son insan olurdu. Ama bu odadaki çoğu insandan farklı bir yerde olduğumu biliyordum. Sorunlarım, artık her neyseler, onlarınkiyle kıyaslandığında hafif kalıyordu.

Bree adındaki kız arka arkaya üç gün sadece yeşil yapraklı sebzeler yediğinden bahsetti. Daphne cebine bir rimel attığını ama dükkândan çıkmadan önce rafa geri koyduğunu anlattı. Christopher da uyuşturucu kullandığında hissettiği mutluluk halinin hayalini kurmuştu.

O kadar konuşmaya rağmen –Çok. Fazla. Konuşma.– toplantı içimde bir şeyleri dindirip yatıştırıyordu. Bu odanın dışındayken hayatımdaki her şey bana Penny’yi hatırlatıyordu, her nefesimde onu düşünüyordum. İKİNCİ BİR ŞANS’a onun yüzünden tesadüfen gelmiş olmama rağmen o buranın çok uzağında gibiydi. Bu odada zamanımı Penny’den başka insanları düşünerek geçiriyordum, hatta neredeyse onu sadece dikiz aynamda görmeye başladığımı bile söyleyebilirdim.

Ben buraya aittim. Değişim burada başlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Toplantı bittiğinde buna hazır değildim. Cumartesi akşamı saat sekiz olmuştu, en iyi arkadaşlarımdan biri kanser hastası olan bir komedyeni dinlemeye gitmişti, diğer ikisinin de nerede olduğunu bilmiyordum, çünkü berbat bir arkadaş olmuştum. Gidecek hiçbir yerim, yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Everett dışarı çıkınca, “Peki atıştırma görevinden kurtulmuş olmana rağmen gelecek hafta görüşüyor muyuz?” diye sordu.

Başım la onayladım. Tekrar gelmeyi istiyordum. Düşünmediğimi söylediğinde Penny’nin bir bildiği vardı. Bu konuda bir şeyler yapıyordum.

Everett ve diğerlerinin kendi arabalarına veya dışarıda kapının önünde onları bekleyen arabalara doğru gidişlerini izledim. Christopher bir sigara daha yaktı, Daphne de oyalanıyordu, ben de onlarla takılmaya başladım. Sonra belki de aralarında bir şey olabileceği, benim de fazlalık olabileceğim aklıma geldi.

Daphne büyük halka küpelerinden birini çekiştirdi ve bana bakıp gözlerini kıstı. “Ee, neden buradasın River? Gerçek hikâyen ne?”

Yüzümün kızardığını hissettim. Yarı İskandinav ırkımın bir lanetiydi bu. Babamın bana babasızlıkla birlikte bıraktığı istenmeyen birçok hediyesinden biri. Tabii bir de aptal ismim vardı.

“Ayyy!” dedi. “Utandırdım seni.”

“Yoo.” Christopher sigarasından derin bir nefes çekti. “O da aslında ot bağımlılığının feci utanç verici olduğunu biliyor.”

“Genelde insanlar buraya cumartesi gecesini böyle geçirmek istedikleri için gelmiyor” dedi Daphne. “Peki senin hikâyen nedir? Annenle baban zulanı mı buldu? Okulda mal satarken mi yakalandın? Seni ayıkken daha çok seven bir kız arkadaşın mı var?”

“Ben sadece... buradayım çünkü burada olmak istiyorum” dedim.

“Evet, tabii.”

“Ne?”

“Burnuma pis kokular geliyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Christopher kıkırdadı. Daphne dik dik bana bakıyordu. “Acı çekiyor gibi görünüyorsun. Bunu görebiliyorum. Gözlerinden okunuyor.”

Elimi kaldırıp alnımı ovdum, bir yandan da yüzümü kapatıyordum.

“Sorun ota ihtiyacının olması değil River, neden ihtiyacın olduğu. Yani neden? Neden ota ihtiyaç duyuyorsun?”

Keşke Christopher gibi sigara içseydim diye düşündüm. O zaman uzun, düşünceli bir nefes çekebilirdim. Onun yerine sadece kaldırırma bakıp Penny’yi düşündüm. “Sanırım hayatımı dolduran şey o. Ve o olmadan...”

“Boşlukta hissediyorsun.”

“Bu acıklı edebiyat için teşekkürler, çocuklar” dedi Christopher. “Ben kaçır.”

“Evet. Ben de.” Arkamı dönüp batıya doğru yürümeye başladım. Largo’nun çok uzakta olmadığı geldi aklıma, belki de Tig Notaro’nun şovunun dağılmasını bekleyebilir, eve Maggie ile dönebilirdim. Ya da belki de şansım varsa hâlâ bilet bulabilirdim. Biraz gülmek bana iyi gelirdi.

Daphne arkamdan seslendi. “Hey River! Sen... yürüyor musun?”

“Evet.”

“Ama LA’de kimse yürümez!”

“Ben yürürüm.”

Hiç bilet kalmamıştı, güvenlik görevlisi de en iyi arkadaşımın içeride olmasından ve gülmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğundan etkilenmiş görünmüyordu, ben de yolun karşısındaki otobüs durağında şovun dağılmasını bekledim. Penny haklıydı. On yedi yıllık hayatım boyunca Los Angeles’ta bir kere bile otobüse binmemiştim. Maggie’yi beklemek de nedenini anlamama çok yardımcı oldu; otobüs durağında tam kırk beş dakika beklememe rağmen hiç otobüs gelmedi.

Kalabalık, kaldırırma dökülmeye başladığında gözlerimle Maggie’yi aradım. Gerçekten çok kalabalıktı, o yüzden daha iyi görebilmek için bankın üzerine çıktım. İşte o zaman onları gör-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

düm, omuz omuzaydılar, hâlâ bir espriye gülüyorlardı: Maggie, Will ve Luke.

Onlara seslenmedim. Maggie'nin şova hep birlikte git-tiklerinden bahsetmemesi canımı neden sıkımtı tam olarak emin değildim. Ben Penny ile zaman geçirirken onlar da çoğun-lukla birlikte bir şeyler yapıyorlardı. Ama artık Penny'yi kaybet-miştim, arkadaşlarımla bağımın koptuğu da iyice kafama dank etmeye başlıyordu. Her şeyi mahvetmişim.

Will'in arabasına binişlerini –en önde rock yıldızı yerine park etmişti, çünkü şans her zaman Will'den yana olurdu– ve uzaklaşmalarını izledim.

Geri dönüp otobüs durağındaki banka oturdum. Henüz gelmemiş olan otobüsün beni oturduğum yerin yakınlarında bir yere götürüp götürmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok-tu ama on beş dakika daha beklememe rağmen gelmeyince te-lefonumu çıkarıp annemi aradım.

Yalan söylemeyeceğim, Penny'yi aramayı düşünmedim değil. Yaşadığımız onca şeyden sonra, gecenin onunda beni La Cienega ve Oakwood'un köşesinde tek başına bir otobüs du-rağında nasıl bırakabilirdi? Ama aramadım, çünkü dışarıda bir yerlerde eğlendiğimi, onu unuttuğumu ve hatta belki de başka bir kızla olduğumu düşünmesini istiyordum.

“Selam tatlım.”

“Selam anne.”

“İyi misin?”

“İyiyim, şey, beni alır mısın?”

“Penny nerede?”

“Uzun hikâye. Gelip beni alabilir misin?”

“Elbette.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Annemin eve dönüş yolunda ona anlattıklarımıyla baş etme yöntemi kahvaltı için bana pankek pişirmek oldu. Yumurtanın sarısıyla beyazını ayırıp beyazların çırpıldığı pankeklerden yapmıştı, karışık yapılandan değil.

“Oooo, ev yapımı pankekler!” dedi Leonard. “Neye borçluyuz bunları?”

“Sorun değil Leonard. Bilmiyormuş gibi davranmana gerek yok. Annemin sana anlattığını biliyorum, benim için bir sakıncası yok. Hiç sakıncası yok.”

“Annem babama neyi anlatmış?” diye sordu Natalie.

Natalie’ye baktım. Leonard’ın koyu renk saçlarını almıştı, görüp görebileceğiniz en büyük kahverengi gözlere sahipti. İskandinav laneti yoktu onda. Üzerinde hâlâ çizgili, ayaklı tulum pijamaları vardı. Pijamalarına imrenerek baktım. Sekiz yaşında olunca her şey çok daha basitti.

“Şey, mesele şu ki Nat” dedikten sonra elimi onunkinin üzerine koydum. “Penny ve ben ayrıldık.”

Elini havaya kaldırıp ağzını kapadı. “Ah olamaz!” Kocaman gözleri çabucak yaşlarla doldu. “Hayır! Hayır, hayır, hayır!”

“Sorun yok, ufaklık. Gerçekten. Ben iyiyim. Görüyorsun ya?” Tekrar elini tutup alnıma koydum. “Bak ateşim yok.” Parmaklarını alıp göğsüme bastırdım. “Acı yok.” Gülümsedim, inandırıcı olduğumu umuyordum. “Gayet iyiyim.”

“Ama... Penny çok tatlıydı. Penny çok hoştu.”

“Evet, Penny öyleydi gerçekten de. Hâlâ da öyle aslında.”

“Eğer senden ayrıldıysa tatlı değil o zaman.”

“Benim ondan ayrılmadığımı nereden biliyorsun peki?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

Yüzüme tam bir aptalmışım gibi baktı. “Çünkü böyle bir şeyi hayatta yapmazsın.”

“Doğru.”

Pankeklerimizi yedik; ben bulaşıkları yıkadım, Natalie ise odasına çekildi. Tonla ödevim vardı; geçen hafta uzatma alıp ödevleri biriktirmiş, aslında kendimi aciz duruma düşürmüştüm. Şimdiyse önümdeki dağ tırmanmaya tamamen elverişsiz görünüyordu. Tek yapmak istediğim yatağa kıvrılıp yatmaktı, öyle de yaptım. İki saat daha uyudum.

Uyandığımda kendimi masaya oturup ileri cebir kitabımı açmaya zorladım ama sayılar ve semboller hiyeroglif gibiydi, okunaksız bir şekilde gözlerimin önüne üşüşüyordu. Tüm üniversite başvurularımı yapmıştım, derslerim artık notlarımı etkilemeyecekti ama ödevlerimi öylece boşlayamazdım.

Kapıda sadece Natalie’nin küçük ellerinden çıkabilecek hafif bir tıktırty duyuldu.

“Gel.”

Kapının altından katlanmış sarı bir elişî kâğıdı kaydı. Kâğıdı açtım. Kullandığı simler önce ellerimin her yerine bulaştı sonra da yere döküldü.

Sevgili River Dean—

Bugün benimle dondurma yemeye gelmek ister misin? Evet için evet kutusunu işaretle. Hayır için hayır kutusunu.

Kız kardeşin,
Natalie Marks

Soyadlarımızın ve babalarımızın farklı olması Natalie’nin en takıntılı olduğu şeydi. Onu bundan daha fazla sevemeyeceğimi ne kadar söylediysem de işe yaramamıştı. Babasının benimki gibi narsis pislik bir herif değil de, Leonard gibi bir adam olduğundan ne kadar memnun olduğumu da söylemiştim. Tamam, narsis pislik herif, dememiş olabilirim, muhtemelen aşağılık gibi bir şeyler demişimdir. Her neyse, ailemizin bu durumunu kabullenmekte hep zorluk çekmişti, soyadımı değiştirmem için bana yalvarıp duruyordu.

“River Anthony Marks sence de kulağa hoş gelmiyor mu?”

“Elbette, Nat. Ama ismime alıştım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Neden?” En sevdiği sorulardan biriydi.

“Çünkü ben buyum” derdim.

“Bence River Dean’dan çok, River Marks’sın sen.”

Yeni açılan gurme dondurmacıya gitmek için fazladan yürüdük. Pankek sonrası dondurma biraz aşırı yükleme gibi olacaktı ama simli bir daveti nasıl reddedebilirdim ki, özellikle de ileri cebir kitabımı kapatmam için bana bu kadar iyi bir bahane sunmuşken.

Dondurmacı eski mekânların havasını vermek için içecek makineleriyle dekore edilmişti; papyonlu ve kâğıt şapkalı bir adamın siparişlerimizi aldığı tezgâhtan iki tabure aldık.

Natalie yanında getirdiği küçük çantasına uzandı.

“Bugün sen mi ısmarlıyorsun yoksa?”

“Hayatta olmaz. Sadece defterimi çıkarıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü not almamız gerek, şapşal.”

“Hangi konuda?”

“Penny’yi nasıl geri döndürebileceğin konusunda.”

Bu çocuğu o kadar çok seviyorum ki! Hiç kimse, hayatımda bir kişi bile Penny ve bana dair herhangi bir umut beslemiyordu.

Bir an düşündüm. “Ona çorba götürdüm” dedim Natalie’ye. “En sevdiği kafeden en sevdiği çorbadan götürdüm. Hem de büyük boy. Ama içip içmediğini bile bilmiyorum.”

“Kızlar çorba sevmez ki. Onlar güzel şeylerden hoşlanırlar.”

“Çiçek de götürdüm ama.”

Kalemini alıp defterine çiçek yazdı; sonra da küçük bir kutucuk çizip içine tik attı.

“Çiçek. Bu çok daha iyi.” Kalemi hafifçe çenesine vurdu. “Peki ya şiir?”

“Ne olmuş şiire?”

“Penny şiir sever mi?”

Penny şiir sever miydi? Geçen yıl İngiliz edebiyatı dersimizde şiir incelemeleri yapmıştık. Okuduklarımızın çoğu saçma sapandı. Dürüst olmak gerekirse, gece araba kullanırken yolun kenarında ölü bir geyik bulan adamla ilgili şiir dışında pek de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteley.org>

bir şey hatırlamıyordum. Penny'nin şiirin sonunda geyiği uçurumdan atan adamla ilgili gerçekten hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyorum. Penny hayvanlara bayılırdı, özellikle de hasta ve yardıma muhtaç olanlara, zaten bu yüzden de üç ayaklı bir köpeği vardı. Her neyse, Penny'yi geri kazanmanın ölü bir ge-yikle kesinlikle ilgisi olmadığından oldukça emindim.

“Belki ona bir şiir yazabilirsin?”

“Hımm. Pek sanmıyorum Nat.”

Şiir kutucuğunun içine çarpı koydu.

“Kızlar mücevher sever.”

“Biliyorum. Senin izlediğin filmleri ben de izledim, hatta fazlasını da. Ayrıca iki sene içinde Penny'ye bir sürü takı aldım.”

“Hiç pırlantalı bir şey aldın mı peki?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü ben multimilyoner değilim.”

“Domuzcuk kumbaramda biraz param var.”

“Dinle Nat.” Kaşığımlı alıp onun dondurmasına daldırma-ya çalıştım ama kaşığıyla benimkinin önünü uzman bir eskrim-ci gibi kesti. “Penny'ye bir şeyler almama gerek yok. Olayın bu-nunla ilgisi yok. Âşık olacak kadar büyüdüğünde olayın bunun-la ilgisi olmadığını sen de göreceksin.”

“Ben yeterince büyüğüm!”

“Peki öyle olsun, ama erkek arkadaşını sana aldığı şeye gö-re seçme sakın.”

Bunun üzerine biraz düşündü. “Tamam.”

“Penny benden ayrıldı çünkü... şey, çünkü...” Bunun için hâlâ yeterince iyi bir cevabım yoktu. “Şey, sorunlarım olduğunu ve dünya hakkında yeterince düşünmediğimi söyledi.”

“Tuhaf.”

“Gerçekten de tuhaf, değil mi? Ama üstünde çalışıyorum.”

Sessizce dondurmalarımızı bitirdik. Natalie kaşığını yala-yıp temizledi; kabın içini de yıkanmış gibi tertemiz yaptı.

“Penny'yi severdim” dedi.

“Ben de.”

“Ona hoşça kal diyememiş olmam çok üzücü.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İşte o zaman aklıma geldi. Çocuk Penny'ye veda etme şansı istiyordu, istediğini yapmasına yardımcı olmazsam nasıl bir ağabey olurum? Onu Penny'nin evine götürebilirdim.

Çarşamba günü okul çıkışı gittik. Anneme Natalie'yi jimnastikten alacağımı söyledim.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ama nasıl?"

"Maggie'den beni arabayla götürmesini isteyeceğim."

Annem beni dikkatle süzdü. Maggie'yi çok sevmesine rağmen şoförlüğü konusunda aynı fikirleri paylaşıyorduk.

"Tamam, Will veya Luke'tan isterim."

"Tamam. Emin misin peki?"

"Evet anne. Kesinlikle eminim."

"Çünkü sekiz yaşında. Jimnastik dersinden almayı unutacak olursan, açtığın yaralar iyileşmeyecektir."

"Anne, Natalie'yi unutmam. O yaraları en iyi anlayan benimdir herhalde."

"Tatlım, demek istediğim şu ki bazen kafan... dağılabiliyor."

İşte tam da bu nedenle Penny ile ayrıldığımızı anlatmak istemiyordum. Kendi başıma bir şeyler yapabileceğime güvenmiyordu.

Öğle yemeğinde Will'den beni götürmesini istedim.

"Yani... Penny'ye ulaşmak için tapılası kız kardeşini kullanmaya çalışıyorsun."

"Hayır. Sadece Natalie ona veda etmek için bir şans istedi."

"Hiç utanman yok senin."

Natalie'yi asla kullanmazdım, ama Penny onu önemsiyordu. Natalie'nin önünde bana karşı asla kaba veya soğuk davranmazdı. Her zaman ne kadar iyi bir ağabey olduğuma hayran olduğunu söyleyip dururdu, bu yüzden de, evet, belki de beni kız kardeşimle görürse bu ona bende sevdiği bir şeyi hatırlatır diye düşünmüştüm. Ama bunların hiçbirini Will'e itiraf edemedim.

"Gitmek için Penny'den izin alacak mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır.”

“Ama bu ders onu İspanyolca sınıfında göreceksin?”

“Will, beni götüreceksin, götürmeyecek misin?”

“Emin değilim.”

“Neden emin değilsin?”

“Kendini komik duruma düşürmene suçortaklığı yapmak istediğime emin değilim.”

Sonunda kabul etti de Natalie’yi tam zamanında aldık. Natalie’nin üzerinde mor kadifeden tek parça jimnastik mayosu vardı, saçları da iki yandan örgü yapılmıştı. Sanki Penny’nin Sevgisini Geri Kazan filmindeki başrol için giyinmiş gibiydi.

Natalie, Will’in sırtına atladı, Will de arabaya kadar zikzaklar çizip koşturarak onu omzunda taşıdı; Natalie bu sırada gülüyor, Will’in boynunu sıkı sıkı tutuyordu.

“Nasıl döneceksiniz çocuklar?” diye sordu Will, Penny’nin evinin önüne geldiğimizde.

“Yürürüz.”

“Hayatta olmaz. Ben eve kadar yürümem” dedi Natalie. “Olmaz.”

“Bir çaresine bakarız.”

“Burada bekleyebilirim eğer isterseniz” dedi Will. “Ama çabuk olmanız gerek.”

Arabadan inip yolcu penceresine eğildim. “Sorun değil Will. Seni şoförlük görevlerinden azat ediyorum. Devam et.”

Bana onaylamayan bir bakış attı. “Keyfin bilir.”

Kapıyı yine Juana açtı, ama bu kez her şey yüzünden okunuyordu. Penny ile ilişkimizin bittiğini bildiği belliydi, saçları iki yandan örgülü kız kardeşimle kapı önünde dikiliyor olmanın iyi bir şey olmadığını da biliyordu muhtemelen.

“Merhaba River.” Öne doğru hafifçe eğilip Natalie’ye gülümsedi. “Merhaba küçük hanım. Sen Natalie olmalısın.”

“Evet.”

Tokalaşmak için elini uzattı, Natalie ile el sıkıştılar. “Senin hakkında çok şey duydum. Tanıştığımıza sevindim.”

Natalie bana baktı. Ne yapacağından veya söyleyeceğinden emin değildi. Juana bizi içeri davet etmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

“Hımm” dedi Natalie. “Biz Penny’yi görmeye geldik.”

“Sizi... bekliyor muydu?”

“Hayır” dedi Natalie. “Sürpriz yaptık.”

Juana bir an düşünüp seçeneklerini tarttı. Bizi kapıdan çeviremezdi. Natalie şirin ve sevimliydi, ayrıca Juana ile ben de neredeyse Brockaway ailesindendik. Kuzen sayılırdık.

“Penelope!” diye seslendi. “Misafirlerin var!”

Bizi mutfağa aldı, bir tabağa kurabiye, iki bardağa da süt koydu. Ne sevdiğimi biliyordu ama ben uzak durdum. Penny’nin beni süt bıyığıyla görmesini istemiyordum.

Penny doğruca Natalie’ye doğru yürüdü; ona kocaman sarılıp, ileri geri salladı. Başının üzerinden öptü.

“Nasılsın Natty?” Penny Natalie’yi yere indirdi. “Haline bir bak. Olimpiyatlara hazır gibisin!”

“Keşke River’la ayrılmasaydınız.”

Penny bana sert bir bakış attı. Yemin ederim onu ben doldurdum dercesine omuz silktim.

“Dinle, Nat” dedi Penny. “Bir dakika yukarı gelmek ister misin? Çok seveceğini düşündüğüm yeni bir parfümüm var.”

Natalie kurabiyesini bırakıp Penny’nin elini tuttu. İhanete uğramış gibi mi hissetsem yoksa korkuyla karışık saygı mı duy sam karar veremiyordum. İşin sonu nereye varacak hiçbir fikrim yoktu.

İki kurabiyeyi mideme indirdim, sütü de kafama dikip ağızımı sildikten sonra Juana’nın daha fazla ister misin sorusunu elimle geri çevirdim.

Tabağımı ve bardağımı kaldırdı. “Kız kardeşin çok tatlıymış.”

“Evet, öyledir. Çok iyi bir kardeştir.” Juana’nın başka bir şey söylemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle buradan koşarak uzaklaşmamı, giderken de yanıma onurumu almamı söylemek istiyordu.

“Senin gibi bir ağabeyi olduğu için çok şanslı. İleride birbirinizi sizden iyi tanıyan olmayacak.”

Bu gibi şeyleri daha önce de duymuştum. Yetişkinler böyle şeyler söylemeyi severdi, tıpkı babamın beni terk etmiş olması-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nın benim hatam olmadığı türünden şeyler gibi.

“Ağabeyim ve ben yan yana büyüdük, annemin restoranında çalışırdık. Bugün bile birbirimizle tek kelime konuşmadan muhteşem bir yemek yapabiliriz.”

“Kendi restoranını açmalısın Juana. Olağanüstü bir aşçı-sın.”

Ortallığı batırmamaya dikkat etmiş olmama rağmen önümdeki tezgâhı sildi.

“Güzel olurdu.”

“Spesiyalin patates olabilir.”

“Çok daha fazlasını yapabilirim River.” İyice yaklaşp sesini alçalttı. “Ama Brockaway’ler... Onlar basit yemekler istiyor; sıradan, baharatsız şeyler.”

Natalie avucunda küçük yuvarlak bir kutuyla mutfığa daldı. “Baksana River! Penny’nin fazladan gümüşrengi bir göz farı varmış, bana verdi!”

“Ona sadece kostüm giydiğinde kullanabileceğini söyledim. Evin dışında sürmek yok tamam mı?” Natalie’ye baktı.

Natalie başıyla onayladı. “Tamam.”

Penny ona tekrar sarıldı. “Geldiğin için çok teşekkür ederim. Benim için çok değerliydi.”

“Far için teşekkürler. Parfüm için de.” Natalie bana doğru sokulup kolunun ön kısmını uzattı. “Koklasana River.”

Penny gibi kokuyordu.

Elimi Natalie’nin omzuna koydum, Juana lavaboda bulaşıkları yıkarken mutfak masasının yanında Penny’yle karşı karşıya duruyorduk.

“Şey... hoşça kal.” Penny atkuyruğunu çözüp tekrar yapmaya başladı. Bu onun tiklerinden biriydi: zaten son derece kusursuz olan saçını tekrar yapmak.

“Birinin bizi eve bırakması gerek” dedi Natalie.

Omzunu sıktım. “Hayır, hayır. Gerek yok, yürürüz.”

Natalie bir adım atıp benden uzaklaşarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Söylemiştim, ben yürümüyorum ve yürümeyeceğim. Ben eve yürümeyeceğim.”

Penny bizi izliyordu.

Cebimden telefonumu çıkardım. “Maggie’yi veya çocuklardan birini arayabilirim. Luke’un antrenmanı var, bizi buraya Will bıraktı zaten, onu buraya tekrar getirtmek muhtemelen ayıp olur, özellikle de günün bu saatinde ama belki Maggie...”

“Juana” dedi Penny, beni bakışlarıyla alt ederek. “River ve Natalie’yi eve bırakır mısın lütfen?”

Juana arkasını dönüp ellerini mutfak havlusuna kuruladı.

“Akşam yemeğini hazırlamam gerek, hem annen dedi ki...”

“Hadi Juana. Lütfen.”

“Tamam, eğer gerçekten gerekiyorsa...”

“Teşekkürler.”

Penny arkasını dönüp odadan çıktı.

Garaj yolunda Juana’nın peşinden gittik, Penny’nin SUV’unun yanından geçip yolun karşısındaki koyu yeşil eski bir Toyota Camry’nin yanında durduk, ön sol tampon göçmüştü, arka çamurlukta da daha önce hiç dinlemediğim bir radyo kanalının etiketi vardı.

Juana, hafta sonları hariç Brockaway ailesiyle yaşıyordu. Bir arabası olduğunu ya da orada değilken nereye gittiğini hiç bilmiyordum ama elbette arabası vardı, çünkü burası Los Angeles’ti.

“Çok teşekkürler” dedim Natalie arka koltuğa atlarken. “Gerçekten, sana teşekkür borçluyuz.”

“Sorun değil” dedi Juana. “Sen iyi bir çocuksun River.”

Ona evimizin nerede olduğunu tarif edip trafikten kaçmak için hangi sokaklara girmemesi gerektiğini söyledim.

Natalie’ye döndüm. “Ee, yukarıda işler nasıl gitti?”

“İyi. Bana üzgün olduğunu söyledi. Beni görmeyi çok özle-yeceğini de söyledi ama hâlâ arkadaş olabilirmişiz.”

“Öyle mi, böyle söylemesi ne hoş.”

“Ona senin hakkında yanıldığını söyledim.”

“Ne demek bu?”

“Şey, ona dünya hakkında düşünmediğin konusunda yanıldığını söyledim, çünkü öyle değil. Düşünüyorsun. Düşündüğünü biliyorum.”

Sessizce ilerlemeye devam ettik. İspanyol bir radyo kanalı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

açıktı ama radyonun sesi kısıktı. Büyük ihtimalle tamponda etiketi olan kanaldı. Akşam trafiğinde dur kalk yaparken dikiz aynasında sallanan plastik dini figüre baktım.

Evin önüne geldiğimizde Juana'ya tekrar teşekkür ettim. "Beni eve getirmek senin işin değil biliyorum. Penny senden bunu istediği için üzgünüm."

Elini yanağıma koydu. "Dediğim gibi, sen iyi bir çocuksun River. İyi bir kalbin var. Bunu biliyorum."

Natalie arka koltuktan inerken sallanan plastik figüre baktı. Uzanıp ona dokundu.

"Bu kim?" diye sordu Juana'ya.

"Aziz Yahuda."

"Aziz Yahuda kim?"

"Bir aziz. Umutsuzların koruyucu azizi."

İKİNCİ BİR ŞANS'ta üçüncü haftamda esrar problemimle ilgili kaçamak cevaplar vermem artık mümkün değildi.

İşe girişmenin zamanı gelmişti.

Konuşma sırası ona geldiğinde Bree yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı, gövdesi hafifçe titriyordu. Hiç kimse bir şey söylemedi; sadece oturduk ve üzüntüsünü yaşamasına izin verdik. Daphne sırtını sıvazladı. Genellikle insanların önümde ağlaması beni çok rahatsız eder –Natalie'nin deyişiyle raatsız–, ağlayan kişi için utanırım ve bu durumu sona erdirip her ikimizin de sıkıntısına son vermek için bir şeyler yapmak isterim. Başlangıçta oldukça raatsız hissettim, ama devam ettikçe sadece onun için üzüldüğümü fark ettim.

Sırada Daphne vardı.

“Yani genellikle Ralphs veya Vallarta'dan alışveriş yaparım ya da beni götürecek biri varsa veya arabam varsa Costco'ya giderim. O gün kilitli poşete ihtiyacım vardı, çünkü evde bitmişti, kendiminki dahil her gün dört tane öğle yemeği hazırlamam gerektiği için birkaç blok ötedeki küçük markete yürüdüm. O dükkânda hiçbir şey bulunmaz, işleten adam kaba biridir, o yüzden prensip olarak oraya gitmem; ama geceydi ve ertesi gün için öğle yemeği hazırlamam gerekiyordu, ben de mecburen oraya gittim. İçinde on sekiz tane olan dandik bir marka vardı sadece; bana yalnızca bir gün yeteceğini düşündüm. Bir kutusu da 4,99 dolardı. Poşetin tanesi 28 sent falan yapıyor. Dükkândaki o aptal kilitli poşetlerin hepsini alacak kadar para vardı cüzdanımda. Ama kutuyu çantama atıp gitmek çok daha kolay olur, diye düşündüm. Hatta iyi hissettirirdi. Dükkânı işleten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

herifle de konuşmak zorunda kalmazdım. Ondan alışveriş yapmış olmazdım. Ama... yapmadım. İki kutu satın aldım. Bana üç gün yetti.”

Sessizliği Everett bozdu. “Harika.”

“Harika mı?” Christopher, Everett’e baktı. “Harika? Gerçekten mi?”

“Söylemek istediğin bir şey mi var Christopher?”

“Evet. O...”

“O deme. Daphne’ye bak ve doğrudan ona hitap et lütfen.”

Christopher Daphne’nin yüzüne bakmak için sandalyesinin üzerinde döndü. “Bu hikâye, bu seni kahraman mı yapıyor? Pahalı poşetlere para verip satın almak asil bir davranışmış gibi. Eğer onlara para vermek istemiyorsan başka bir yere gidebilirdin. Belki de bu adamın evde beş tane çocuğu vardır, onların da öğle yemeğine ihtiyacı vardır; poşetleri yüksek fiyata satmasının nedeni budur. Bunu hiç düşündün mü?”

Daphne, Christopher’a baktı.

Onlar hakkında yanılmış olmalıydım. İlişki uzmanı falan olduğumdan değil ama hoşlandığın bir kızla böyle konuşmanın iyi bir fikir olmadığından oldukça emindim.

Daphne eşofmanının cebinden pembe bir dudak parlaticısı çıkarıp sürdü. Penny bu parlaticıyı sürse nasıl görünürdü diye merak ettim, çünkü Daphne’de oldukça muhteşem görünüyordu.

“Evet, aslında, iyi bir noktaya değindin Christopher.”

Veya... belki de birbirlerinden hoşlanıyorlardı.

“Bu benim sorunum sonuçta ve aldığım şeylerin parasını ödediğimde birine iyilik ettiğimi düşünerek hayatıma devam edemem. Ve evet, benim için bunu düşünmek zor, ama muhtemelen onun da evde çocukları vardır, muhtemelen o da çocuklarına öğle yemeği ayarlamak zorundadır.” Daphne dudak parlaticısının kapağını kapatıp dudaklarını birbirine sürdü. “Komik olan şu ki çaldığım ya da çalmayı düşündüğüm diğer çoğu şey saçma şeylerdi. Yani ihtiyacım olmayan ve hatta istemediğim şeylerdi. Bir keresinde küçük porselen bir at çalmıştım. Zippo bir çakmak çalmıştım, üstelik sigara içmiyorum. Şehir merke-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

zindeki Macy's'ten atkı çaldığımda yakalanmıştım. Yün bir atkı. Burası Güney California. Yün atkıya ihtiyacım yok ki." İç geçirdi. "Bazen ne yaptığımı bilmiyorum bile."

Dört bir tarafta el sallamaları. Söylediğin şey içimizde bir şeyle örtüşüyor.

"Peki... neden?" diye sordum.

Daphne bana baktı.

"Neden yapıyorsun? Önemli olan bu, öyle değil mi? Neden olduğu."

"Çünkü diğer insanlar her istedikleri boku elde ederken sürekli bu kadar çok çalışmak zorunda olmaktan bıktım usandım. Başkalarından daha fazlasını hak ettiğimi söylemiyorum, sadece demek istediğim ben zekiyim, tamam mı? Ben, yani ben gerçekten yetenekli biriyim. Becerikliyim. Ama istediğim şeyleri elde edemiyorum... ya da istediklerimi yapamıyorum ve..." iç geçirdi. "Boş ver. Bunların kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

"Karmaşık geliyor" dedim.

Gülümsedi. "Evet. Karmaşık."

Everett, "Pekâlâ, River" deyip bana döndü. "Senin haftan nasıl geçti? Temiz kalmak için neler yapıyorsun? En çok zorlandığın anlar hangileri? Kafanın güzel olmasıyla ilgili neleri özlüyorsun ya da özlüyor musun? Senin nedenin ne?"

Bunun, artık oyuna çıkmam için Everett'in o kadar da üstü kapalı olmayan daveti olduğunu düşündüm. Gruptaki çoğu çocuk pek konuşkan değildi, bazen hiçbir şey söylemiyorlardı; o yüzden uzun konuşmam gerekmediğini biliyordum ama esrar bağımlılığımınla mücadele konusunda konuşmam gerekiyordu.

Ot içtiğim iki olayı düşündüm. İlki bir partideydi. Penny şehir dışındaydı, ben gitmek bile istememiştim, çünkü o yokken partiler çok da eğlenceli değildi, işin en eğlenceli kısmı yalnız kalabileceğimiz bir yer bulup üstünden bana izin verdiği kadar giysiyi çıkarmaktı, ama her neyse, yine de gittim. Okulun üçüncü yılının başlarıydı; parti, babası başarılı bir film yapımcısı olan bir çocuğun evindeydi.

Maggie, Luke ve Will ile birlikteydim. Havuzun yanında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bahçe şöminesinin oralarda takılıp konuşurken yanımıza birileri gelip esrar yaktı. Elden ele döndürdüler, ben de aldım.

Abartılacak bir şey değildi. Hayatımda ilk kez yasadışı uyuşturucu kullanmak üzereyim diye düşünmemiştim. Sadece bir nefes çekmiş, öksürmüş, Maggie'ye uzatmış, dönüp tekrar bana geldiğinde bir nefes daha almıştım.

Halüsinasyon görmeye ya da her şeyi daha geniş bir açıdan falan görmeye başlamamıştım. Sadece daha fazla gülmüş-tüm, çünkü her şey gözüme daha komik görünmüştü. Bir anlığına Maggie, Luke ve Will'e bakıp şöyle düşünmüştüm: Bu çocukları seviyorum. Arkadaşım oldukları için şanslıyım. Hayatıma eğlence katıyorlar. Bana destek oluyorlar ve ihtiyacım olduğunda hep yanımdalar. Ama bunları dışımdan söylemedim elbette, çünkü böyle şeyleri kim söyler ki?

İkinci sefer bu kadar güzel değildi.

Sahildeydik. Penny yine yoktu. Partide ot içtiğimi söylediğimde hiç onaylamamıştı. Penny biraz dar görüşlüydü, bunu sadece sevişmediğimiz için söylediğimi sanmayın; nasıl desem, dikkatli biridir. Kararlarını dikkatli verir –benim hakkımdaki kararını göz önüne aldığımda bu düşünmek istemeyeceğim bir şeydi– ve kontrolü kaybetmekten nefret ederdi.

Luke'un ablası Erica üniversiteden kış tatili için beraberinde ciddi miktarda otlarla birlikte geldiğinde, Luke hemen bir miktar sigara sarma kâğıdıyla birlikte yürüttü. Hiçbirimiz esrar sarmayı bilmiyorduk, hava da rüzgârlıydı, dolayısıyla manzara çok komikti ama başarmıştık. Sahilde kimse yoktu, cankurtaran kulesine tırmanıp ayaklarımızı sallandırıp oturduk ve esrarı elden ele geçirdik. Sanırım daha fazla içersem daha fazla gülerim ve hatta belki de o sevgi ve minnettarlık dalgalarından birine daha kapılıyım diye düşünmüştüm.

Öyle olmadı.

Dünya adeta rayından çıktı, sesin görüntüyle aynı hızda gitmediği bir film gibiydi, zaman kavramı da anlamını yitirmişti. Saatime bakıp şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Ne kadar zaman geçiyor, ne kadar zaman geçiyor? Ama anlaşılan bunu düşünmüyor, sürekli tekrar tekrar dışımdan söylüyormuşum, çünkü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Maggie yüzüme soğuk su atmış, işleri daha da kötüleştirmişti çünkü o zaman da şöyle düşünmeye başlamıştım: Bana neden su atıyor ki, arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Penny'ye sahildeki o geceden bahsetmedim, o zamandan beri de hiç ot içmedim.

"Bana yaptığı şeyleri sevmedim" dediğimi duydum.

"Hmmm." Everett gözlerini kapayıp başıyla onayladı.

"Ve... ve... Sanki kendi kontrolüm dışında hareket ediyordum, bilirsiniz işte senkronizasyonum bozuluyordu. Bu yüzden bıraktım."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Christopher. "Öylece bıraktın mı? Sorun olmadı mı?"

"Ah, sorun olmaz mı!"

Bağımlılar, meydanı savaşımdan öylece terk etmez. Eğer öyle olsaydı, en başından bağımlı olmazlardı zaten. Bu kadarını "Uyuşturucuya Hayır" toplantılarından da biliyordum. O yüzden bir şeyi bırakamayacak kadar çok istediğimi hayal etmeyi denedim. Penny'yi hayal ettim.

"Bırakamadım" diye devam ettim. "Hayatımdaki en önemli şey oldu. Sabahları aklıma gelen ilk şey o oluyordu. Tüm gün boyunca tek düşündüğüm şey. Kafam ne zaman güzel olacaktı? Bütün hayatım kafamın ne zaman tekrar güzel olacağından ibaret olmuştu. Arkadaşlarımla takılmayı bıraktım. Ve sonra... kız arkadaşım benden ayrıldı."

Bir ara vermem gerekiyordu. Yalanlarım kendiliğinden akıyordu ama doğru olan cümleyi -kız arkadaşım benden ayrıldı- sesli söylemek zor olmuştu.

Mason "Bedeli ağır oluyor, değil mi?" dedikten sonra bana, söylediğin şey içimde bir şeyle örtüşüyor der gibi değil de daha çok, sana hiç zorlanmadan fiziksel olarak zarar verebilirim der gibi baktı.

"Gerçekten, o olmadan... kendimi kaybolmuş hissediyorum" dedim. "Ve onu nasıl arkamda bırakacağımı bilmiyorum."

"Öylesini mi seviyorsun River? Kız arkandayken?" Mason gülmekten iki büklüm oldu, bir yandan da eliyle omzuna vuruyordu çünkü beşlik çakacağı kimse yoktu.

"Mason!" dedi Everett.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne?”

“Dinliyor gibi görünmüyorsun. River’ı ciddiye alıyor gibi de görünmüyorsun.”

“Ah, dinliyorum. Gerçekten dinliyorum. Ama River’ı ciddiye almak çok zor. Yani demek istediğim, ona bir baksanıza.”

Böylece, elbette herkes dediğini yaptı. Yüzüm İskandinav kırmızısına dönmüştü bile.

Everett beni inceliyordu. “Mücadele ediyor Mason. Tıpkı senin gibi. Hepimiz gibi.”

“Demek ki...” Daphne bakışlarımı yakaladı. “Ot zaten içinde var olan bir boşluğu dolduruyordu. İşte senin sebebin. Onun her şeyin olmasına izin veriyorsun, böylece eksik olan şeyin farkına varamıyorsun.”

“Belki de.” Neden Penny’yi her şeyim yapmıştım? Bende eksik olan neydi? Harika bir üniversitede okuma şansım vardı. Beni seven bir ailem. Kayıplara karıştığımda bile bana tahammül eden arkadaşlarım. Beni terk eden bir babam vardı, evet, ama bunun üzerinde fazla durmamaya çalışıyordum. Los Angeles’in batı yakasında yaşayan yakışıklı beyaz bir erkektim. Voliyi vurmuştum.

“Veya belki de” dedim. “Eksik bir şeyim yoktur aslında. Belki de... sadece zayıf biriyimdir.”

“Bir pislik gibi davrandığım için üzgünüm” dedi Mason dışarı çıktığımızda. “Bazen böyle olabiliyorum, neden olduğunu da hiç bilmiyorum. Sanki iki kişiliğim falan varmış gibi. İyi Mason ve kötü Mason. İçimden hangisi çıkacak hiç bilmiyorum.” Elini uzattı. “Özrümü kabul ettin mi?”

“Elbette.”

“Senin kız kalbini kırdığı için de üzgünüm.”

“Evet” dedi Daphne. “O fena.”

“Dostum” dedi Christopher. “Özgürlüğünü kucaklamalısın. Kızlar beladan başka bir şey değildir.”

“Vay!” dedi Daphne. “Senin nasıl olur da bir kız arkadaşın olmaz? Bütün bu tatlı, romantik konuşmalar falan.”

“Yani kız arkadaşım olmak istediğini mi söylemeye çalışı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

yorsun?”

“Yok, teşekkürler Christopher. Senin çok fazla sorunun var.”

“Hı!”

Elini Christopher’ın yüzüne doğru salladı. “Ayrıca zamanım yok.”

“Erkek arkadaş için mi zamanın yok?” diye sordum. Bu çok saçma bir bahane gibi gelmişti. *Sorun sende değil bende ya da sadece arkadaş kalsak daha iyi ya da yeterince düşünmüyorsun türünde bahanelerden.*

“Bütün hafta boyunca kardeşlerime bakıyorum. Sabahları ve geceleri. Cumartesi günleri buraya geliyorum, çünkü biliyorsun işte, gelmem gerek. Sence bir ilişkiye nasıl zaman ayırabilirim?”

Christopher sigarasını bitirdikten sonra arabasının anahtarlarını bulmak için elini cebine attı. “Şey, ciddiym çocuklar, benim pilim bitti.”

Mason telefonunu kontrol etti. “Hay... içine edeyim.”

“Ne oldu?” diye sordu Christopher.

“Arkadaşımın beni alması gerekiyordu ama ekti. Beni eve bırakabilir misin?”

“Duruma göre değişir. Nerede oturuyorsun?”

“Culver City.”

Culver City evime çok uzak değildi. Çabucak karanlıkta sekiz kilometre yürümekle, reddedilirse yaşıyacağım mahcubiyeti karşılaştırdım.

“Ben de Rancho Park’ta oturuyorum” diye ekledim. “Beni de bırakabilirsen çok iyi olurdu.”

Christopher kollarını iki yana açtı. “Sıradaki? Görünen o ki taksi hizmetine başladım. Daphne? Seni de bırakayım mı?”

“Yok” dedi. “Ben otobüsle giderim.”

“Otobüsle mi?” diye sordum. “Gerçekten mi? Ama LA’de kimse otobüse binmez ki.”

“Beyazlar binmez” dedi. “Meksikalılar biner.”

O İskandinav lanetinin yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettim. Nasıl bu kadar aptal bir pisliğe dönüşebilmişim?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

“Yani... demek istediğim... demek istiyorum ki...”

“Demek istediğin şu ki, sen ve arkadaşların otobüse binmiyorsunuz çünkü hepinizin arabası var.”

“Hayır... demek istediğim...”

“River, ne diyeceksen de hadi.”

“Hadi ama” dedi Christopher. Daphne’ye döndü, “Seni de eve bırakırım.”

“Nerede oturduğumu biliyor musun ki?”

“Hayır.”

“Boyle Heights.”

“Tamam.”

“Neresi olduğunu biliyor musun?”

“Pek değil.”

“Şehir merkezinin doğusunda. Yani senin gittiğin yerin tam aksi istikameti.”

“Ee?” Anahtarlarını havaya atıp yakaladı. “Tanrı tam da bu yüzden otoyolları icat etti.”

O tobana bağlanmadan hemen önce, birbirinden farklı dört insan olarak ortak bir noktamız olduğunu fark ettik: Kar-nımız çok ama çok acıkmıştı.

Geçen hafta aldığım atıştırmalıklarla ilgili istediklerini söyleyebilirlerdi ama en azından Bree'den daha iyiydim. Keten tohumlu cips? Deniz yosunu aromalı cips? Hadi ama!

Hayatım boyunca, Los Angeles şehir meydanına belki on kere gitmiştim, annem beni *Peter Pan* veya *Mary Poppins* gi-bi tam olarak değerini anlayamadığım ve gerçekten maddi gü-cümüzün yetmediği türde büyük gösterileri izlemek için tiyat-roya sürüklediği zamanlarda. Annem Natalie'yi kendine tiyat-ro partneri olacak şekilde yetiştirmişti; Natalie de bu rolde ben-den daha iyi iş çıkarıyordu.

Nereye gidebileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu ama diğerleri Philippe's'in en iyi yer olduğuna karar verdi.

"Fransız sandviçini kim sevmez?" diye sordu Christopher, Audi A5 arabasıyla şehrin merkezindeki sessiz sokaklardan vı-zıldayarak geçerken.

Mekân tıklım tıklımdı. Yaşlılar. Gençler. Kalabalık Çinli ai-leler. Kalplerinin üzerinde Los Angeles Elektrik ve Su Hizmet-leri yazan tulumlu adamlar. Kovboy şapkaları ve bereler. Tişört-ler ve kravatlar.

Siparişlerimizi vermek için sırada beklerken, Mason, buli-mik birini kızartma yağı kokan bir restorana getirme konusun-daki tedirginliğini anlamış olmalıydı.

"Sandviç yiyebilirim" dedi heceleyerek, sanki anadilim İn-gilizce değilmiş gibi. "Sadece beş tane yiyemem."

“Anlaştık.”

Siparişlerimiz geldi –dört Fransız sandviçi, lahana salatası, içecekler- ve insanların isimlerinin baş harflerini kazıdıkları eski bir ahşap masanın olduğu bölüme geçtik, moronun biri siyah sivri bir şeyle erkek cinsel organı çizmişti.

Orada Christopher, Mason ve Daphne ile otururken aklıma garip bir şey geldi, buranın batısında benzer bir yerde Will, Luke ve Maggie ile birlikte olduğumu hayal ettim. Sanırım o versiyonda Maggie’yi Daphne oynardı, ama aslında birbirlerinden çok farklıydılar. Maggie uzun boylu ve zayıftı, omuz hizasında açık kahverengi saçları vardı, saçlarını genellikle kulaklarının arkasına atardı ve diş teli vardı, üçüncü keredir takıyordu çünkü dünyanın en çarpık dişleriyle doğmuştu. Benim için Maggie’yi görmek zordu, çünkü iki yaşından beri arkadaştık, ama Daphne’yle ilgili her şey benim için yeniydi. Burnunda küçük halka şeklinde bir hüzme ve bir de dövmesi vardı –bileğine dolanan güller-, saçları kıvrıkcıktı, gözleri parlak siyahtı. Yuvarlak bir yüzü, yumuşak görünen bir cildi vardı. Güler yüzlüydü ve güldüğünde hakkını veriyordu.

Daphne’ye dikkatle bakıp Maggie olarak kafamda canlandırmak, onu Penny ile karşılaştırmama neden olmuştu, çünkü bütün yollarım Penny’ye çıkıyordu.

Penny’nin saçları da kıvrıkcıktı ama onunkiler kızılımsıydı. Açık tenliydi; yazın artan, kışın azalan çilleri vardı. Gözleri yeşildi. Dudakları inceydi ve hiç Daphne gibi pembe parlatıcı sürmezdi.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Daphne.

“Hiç!” dedim.

“Gerçekten mi? Çünkü sanki beni kesiyorsun gibi geldi bana.”

“Hayır, ben...”

“Sandviçine dokunmadın bile.”

Tepsime baktım. Haklıydı.

Mason ve Christopher bana tam bir mankafaymışım gibi bakıyorlardı. Daphne’den hoşlanmadığımı açıklamak istiyordum, çünkü Penny’ye umutsuzca âşıktım ve zaten Daphne ve

Christopher'ın birbirlerinden hoşlandığı belli oluyordu ama bu açıklama her şeyi daha da garipleştirirdi. Fransız sandviçimden bir ısırık daha aldım. Lezzetliydi.

Christopher kendininkini bitirmiş, sigara için dışarı çıkmaya can atıyordu. Mason onunla birlikte çıkmayı teklif etti.

"Cheesecake sipariş etmeyeyim diye" dedi. "Bir bütün cheesecake."

Daphne ile karşılıklı oturuyorduk, ama gözümü dikip bakarken yakalandığım için artık bakmaya çekiniyordum.

"Yani gerçekten beni kesmiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır."

"Hımm."

"Ne?"

"Genellikle erkekler bana öyle baktıklarında bunu anlarım. Çünkü ukalalık etmek istemem ama, bu çok sık olur."

Yüzümü sandviçimin arkasına saklayarak utancımı gizlemeye çalışmamı izledi.

"Ee, River nasıl bir isim?"

Kolamdan koca bir yudum aldım. "Nasıl olur da insanlar çocuklarına River ismini koyar mı demek istiyorsun? Nereli olduğumu sorduğunu sanmıyorum."

"Doğru. Adın neden River? Onu soruyorum."

"Babam. Farklı bir şey istemiş. Unutulmayacak bir şey. Ki sonunda beni unuttuğu düşünülürse bu oldukça ironik."

"Terk mi etti?"

"Evet."

"Yani bir paket sigara almak için çıkıp hiç geri gelmedi gibisinden bir şey mi?"

"Ona yakın."

"Of!"

"Evet."

"Bence iki tür erkek var." O siyah parlak gözlerini bana dikti. "Kalanlar ve gidenler. Benim babam? O kalanlardan. O açıdan şanslıyım. Beş çocuk ve haftada altmış saat çalıştığı iki iş. Çoğunlukla gece işlerinde çalışıyor ama yine de sabahları eve gelir. Senin baban? O gidenlerden. O böyle biriymiş. Ve bu

onunla ilgili bir şey. Seninle değil.”

Babamın gitmesinin nedeninin ben olmadığımı dair sözlerin her versiyonu duymuştum; annemden, Leonard’dan, arkadaşlarımdan, kısa bir süre gitmek zorunda kaldığım gözlükleri sürekli kirli olan ve ofisi Hint nanesi kokan bir terapistten. Daphne elimdeki bu boktan baba kartına yeni bir ışık tutacak değildi.

“Bedavacı biri mi?” diye sordu.

“Hayır, aslında. Ödemelerini düzenli yapıyor. Annem bu konuda hiç savaştık zorunda kalmadı, çünkü herhangi bir mahkemenin kararından daha fazlasını verdi. Parayla vicdanını temizleyebileceğini sanıyor.”

Bazen bir paket sigara almaya çıkıp hiç geri dönmeseydi daha iyi olacağını düşünürdüm. O zaman ona ne olduğu konusunda kendi hikâyemi uydurabilirdim: Kaçırılmıştı, hükümetin gizli ajanıydı, özel göreve çağırılmıştı, hafızasını kaybetmişti ve yeni bir aile kurup yeni bir hayata başlamıştı ama arada bir kendisini üzgün, mavi gözlü küçük sarışın bir oğlanın hayalini kurarken buluyor ve uyandığında bu çocuğun gerçek olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Ama modern teknoloji sayesinde Thaddeus Dean benim için gizemli biri değildi. Onu Google’layabiliyordum. Fotoğraflarına bakabiliyordum. *Millennium Falcon*’un kaptanı gibi başına takılı kulaklığına bağlı küçük mikrofonuyla konuşma yaptığı videolarını izleyebiliyordum.

Sandviçimin çoğuna dokunmamıştım. Artık o kadar da aç değildim.

“Yani, en azından para gönderiyormuş” dedi Daphne. “Babası bunu yapmayan bir sürü insan tanıyorum.”

Başım la onayladım.

Her zaman daha kötüsünü düşünmeye çalışırım. Evimizde kalmaya devam edebilmiştik, annem daha yüksek maaşlı bir iş bulmak için sevdiği hayır kurumundaki işinden ayrılmak zorunda kalmamıştı. Sonra Leonard ile tanışıp evlenmişlerdi ve bütün hayatımın en büyük hediyesi Natalie dünyaya gelmişti. Eğer ülkenin önde gelen dijital çağda iletişim uzmanı

Thaddeus Dean, internette tanıştığı –şaka değil– daha genç ve çocuksuz bir kadınla kaderinde farklı bir hayat olduğuna karar vermemiş olsaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Kendimi tüm bunları Daphne ile paylaşırken bulmuştum, halbuki insanlara babamın hikâyesini anlatmayı neredeyse tamamen bırakmıştım. Bilmeyenlerin Leonard'ın babam olduğunu sanmasına izin veriyordum, ama gözleri iyi gören herkes neyin ne olduğunu anlıyordu. Penny ile bile babamla ilgili bu kadar konuşmamıştım, sadece bir keresinde, Google'da fotoğraflarına bakmıştık – sakal bırakmış, metal çerçeveli gözlük takmaya başlamıştı.

“Yakışıklı sayılır” demişti Penny.

“Sanırım öyle.”

“Senin gibi. Ama sen çok daha çekicisin.”

“Peki onu en son ne zaman gördün?” diye sordu Daphne.

“Beş yaşlarındaydım. Başlarda ayda bir görüşüyorduk. Sonra yılda iki kez. Sonra...”

“Uzakta mı oturuyor?”

“Hayır.”

Birkaç yıl önce bir teknolojik düşünce kuruluşunu yönetmek için San Francisco'ya taşınmıştı. Ondan önce Londra ve Sydney'de yaşamıştı. Bütün bunları internette arada sırada izini sürdüğüm için biliyordum. Annem ve ben artık onun hakkında hiç konuşmuyorduk.

“Yani... internetin insanları birbirine yakınlaştırması konusunda uzman öyle mi?”

“Evet.”

“Ama buna rağmen... sana hiç e-posta yollamaz mı?”

“Hem de hiç.”

“Yani senin sebebin o.”

“Bundan emin değilim.”

“Ben eminim.”

Etrafıma baktım. Ben fark etmeden restoran neredeyse boşalmıştı. Adamlar yerleri siliyor, sandalyeleri masaların üzerine koyuyor, azalan ketçapları birbirinin üstüne boşaltıyorlardı. Eve gitme zamanıydı.

“Mason ve Christopher’a ne oldu acaba?”

“Belki de sigara almaya gitmişlerdir” dedi. “Ve geri gelmezler.”

Christopher’ın arabasının kaputunda oturuyorlardı, camları açıktı, radyo çalıyordu. Gece güzeldi. Hava ılık, gökyüzü kadife gibiydi.

Önce Daphne’yi bıraktık. Bel hizasında tel örgü çitle çevrili kutu gibi bir evde oturuyordu. Plastik oyuncaklarla dolu, posta pulu büyüklüğünde bir ön bahçe. Sağa doğru yan yatmış bir palmiye ağacı. Demir bir kapının kilidini açtı, sonra da ön kapıları açtı. Yola koyulmadan önce kapıları kapayıp içeri girmesini bekledik. Başka bir dünyadaymış gibi uzakta hissetmeme rağmen yirmi dakikada evimdeydim.

Eve vardığımda annem kapıdaydı.

“O kimdi?” diye sordu, köşeden dönen Christopher’ın Audi’sinin farlarına bakarak.

“Arkadaşlar.”

“Düşman olmadıklarını anlamıştım. Yani demek istediğim, hangi arkadaşlar? Araba yabancıydı.”

“Tanıdığım birileri işte.”

Annemin gece konuşmalarımızdan biri için zemin hazırladığını hissedebiliyordum. Leonard’ın mesaisi güneş doğmadan başlıyordu, bu yüzden Natalie gibi erken yatardı. Annem ve ben gece kuşlarıydık. Bazen saat gece yarısını geçene kadar mutfakta takılır, sohbet ederdik. Genellikle dördüncü öğünü de yerdik.

“Omlet?” diye sordu.

“Yok, yatıyorum.”

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama yorgundum ve Penny’yi özlüyordum. Saat daha 10:45 idi. Eskiden cumartesi geceleri Penny ile 11:30’a kadar otururduk, daha fazla izin almazdı.

Giysilerimle yatağıma uzandım. Penny’nin bu gece ne yaptığını merak etmeden duramıyordum. Beni merak edip etmediğini merak etmeden de duramıyordum. Belki evde kalmış ve kardeşi Ben ile film izlemişti. Belki babası arka bahçede barbe-

kü yapıyordu. Öyle bir geceydi. Beni düşündüğünde her ne hayal ettiyse ya da beni düşündüyse, İKİNCİ BİR ŞANS isimli gençler için destek grubuna gitmek için neredeyse sekiz kilometre yürüdüğümü hayal etmediğini biliyordum. Evet. Bu saçmaydı. Ama Penny benim düşünmediğime inanıyordu. Kafa yormadığıma. Yani eğer yatağına uzanıp beni düşündüyse, akşamı bir oda dolusu yabancı insanla uyuşturucuyla mücadele hakkında konuşarak, sonrasında da restoran kapanana kadar babamı anlatarak geçirdiğimi hayal ettiğinden şüpheliydim. Bu gece düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. Kafa yormuştum. Son birkaç saate geri dönüp baktığımda Daphne'yle o kadar çok konuştuğum için pişmandım. Kendim hakkında o kadar çok konuşmuştum ki iki işte birden çalışan babasının ne iş yaptığını bile sormamıştım. Annesiyle ilgili bir şey de sormamıştım. Ya da kardeşleriyle ilgili.

Telefonumu çıkardım. Penny'ye mesaj göndermek istiyordum ama yapmadım. Birincisi, Maggie numarasını silmişti, ezbere bilmediğimden değildi ama Maggie, Penny'nin numarasını tuşlarken geçen zaman içinde durup ne yaptığımı fark edebileceğimi ve fikrimi değiştirebileceğimi söylemişti.

Daphne'ye mesaj yolladım. Dördümüz onu bırakırken numaralarımızı almıştık. Buluşup hep birlikte tek arabayla gitmekten bahsetmiştik, ama arabam olmadığını söylememiştim. Ehliyetim olmadığını da.

BEN: Baban ne iş yapıyor?

O: Nereden çıktı?

BEN: Baban geceleri ne yapıyor?

O: Depo işçisi/fırıncı

BEN: Anne?

O: Hayır, ben Daphne

BEN: Hadi canım. Demek istediğim, annen ne iş yapıyor?

O: Ev işlerine gidiyor

BEN: Kardeşlerinin adı ne?

O: Maria, Miguel, Claudia, Roberto

BEN: Tşk. İyi geceler Daphne

O: İyi geceler unutulmaz isimli çocuk

Birinci sınıfın başlarında Will ile tanıştığımdaya yüksek sesi, uzun saçları ve kısa şortuna bakıp son senesindeki halini asla hayal edemezdik; kızların, notların ve en iyi park yerlerinin çantada keklik olduğu Will.

Ama biz şorta geri dönelim. Şort derken gerçekten kısa bir şorttan bahsediyorum. Yani hayalarınızı dünyanın geri kalanıyla paylaşmaya ramak kala kısa.

Beden eğitimi dersine hazırlanıyorduk. Will'in yan dola-bımda durduğunu fark etmemiştim ama o şortu gördüğümde, başka bir yere bakmak neredeyse imkânsızdı.

Birlikte takılmaya başlayalı birkaç hafta olmuştu ki, "Dostum. O şort. Onun gitmesi gerek" dedim. Koşudan henüz gel-miştik.

Eğilip baktı. "Bu mu? Seksiliğimi çekemiyor musun?" Ve ardından son bir tur daha koştuk, sonrasında buna "utanç turu" adını verdik.

O şortu aylar sonraki doğum gününe kadar bir daha hiç görmedim. Okula paketli bir hediye getirdiğinde şaşırmıştım. Hatta bir kart bile vardı:

Sevgili River, on beş yaşın kutlu olsun. Bu, benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerden daha iyi anlatacak bir şey.

Paketi açtım. Şort.

Yıllar içinde şortu birbirimize vermenin farklı yollarını bulduk. Arabasına ya da sırt çantasına koydum. Gizlice odama girip çekmeceme bıraktı. Özel paketleyip yaz kampına yolla-dım. Ama şort bir daha hiç giyilmedi.

Ta ki o perşembe sabahı Will mutfağımıza girene kadar.

“Acele et, River. Seni okula bırakacağım.”

Will birinci sınıftan beri büyümüşü, dolayısıyla da şort iyice kısalıp... uygunsuz bir hal almıştı.

Annemin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Ne oldu, Deb?” Will kendi etrafında döndü. “Dışimde bir şey mi kalmış?”

“William Parker” dedi annem. “Üzerindeki de nedir öyle?”

Bir kolunu annemin omzuna koydu. “Deb, River’ın neşelenmeye ihtiyacı var. Ve bu şort dünyaya eğlence katıyor.”

“Geç kalmayacak olsak” dedim, “sana utanç turu attırırdım.”

Onu odama doğru sürükleyip kendi kot pantolonlarımdan birini fırlattım. Okula kadar gülüp durduk.

Keyifli halim altıncı derse kadar devam etti, ta ki Penny’nin en yakın arkadaşı Vanessa’nın bir para kutusu ve bir deste mor biletle oturduğu masaya ayağım takılana kadar.

“Hey River, nasılsın?” Bunu yavru köpeğin ezildiğinden beri nasılsın? veya yüzünün şekli bozulduğundan beri nasılsın? der gibi sormuştu. “Dansa gidiyor musun? Çok eğlenceli olacak. Penny gidiyor.” Eline bir bilet aldı. “Purple Rain temalı.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Kafamın içinde kar fırtınası var gibiydi, yoğun, lapa lapa kar.

O gece Jonas’ın partisinde Penny ile sitenin etrafında yürüyüşe çıkmıştık, elini tutup onu öpüp öpemeyeceğimi sormuştum; o da ne bekliyorsun demişti.

Ona doğru eğilmiş, iki elimi de yanaklarına koymuştum. Sokakta dikiliyorduk, bir ağacın altında, ışıkları daha yeni sönen bir evin önündeydik. Penny sevdiği mavi renkli şekersiz sakızdan çiğniyordu.

Öpücüğün mükemmel olduğunu söyleyemem. Penny’den birinci sınıf oryantasyonundan beri hoşlanıyordum ve anı yaşamakta zorluk çekiyordum, çünkü beynim PENNY BROCK-AWAY’İ ÖPMEK ÜZEREYİM diye haykırıp duruyordu. Ama yeterince iyiydi, sonrasında Penny geri çekilip üstdudağını ısırırdı. Bu alışkanlığını ilk kez o zaman fark etmiştim. Bana gülümsemişti. “Hadi bir yere gidip bundan daha fazlasını yapalım.”

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı. Seni küçük azgın! demiştim. “O kadar kolay olduğumu mu düşünüyorsun?” Sonra tekrar ona doğru eğilmiş, bir kere daha öpmüştüm, sürekli öpüştüğünüz birine yaptığınız gibi, ilk defa az önce öptüğünüz birine yaptığınız gibi değil. Ama zaten Penny’yle sürekli öpüşüyor gibi hissediyordum, sıkılmış gibi olumsuz anlamda değil, daha çok alışkanlık gibi.

El ele üç blok daha yürüyüp bazen Natalie’yi götürdüğüm bir parka gitmiştik.

Işıklardan uzakta bir banka oturmuş, dudaklarımızın etrafında kızarıklıklar belirene kadar öpüşmüştük. Sarhoş gibi hissediyordum. Ellerini arasında gezdirdiği için saçlarım darıma dağın olmuştu. Penny saçlarımı her zaman severdi.

Ertesi gün, pazartesi, okulda işlerin nasıl olacağını merak ediyordum. Onunla nasıl konuşacaktım? Tuhaf olacak mıydı? Öğle yemeğinde benimle birlikte oturmak isteyecek miydi? Ama birdenbire çift oluvermiştik. Kolay olmuştu. Aramızın nasıl olduğu konusunda hiç endişelenmemiştim, ta ki onu Echo Park Gölü’nün ortasına götürdüğüm akşama kadar.

“Ben gelemem” dedim Vanessa’ya.

“Neden ki?” Sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“İşim var.”

“Çok kötü.” Bileti kutuya geri koydu. “Sanırım Penny’nin Evan Lockwood’la gittiğini sana söylemem gerek.”

Kar. Kafamın içinde kar fırtınası var gibiydi.

“Sana söylediğimi bilmesin olur mu? Kızmasını istemiyorum, ama... bilmek hakkın gibi geliyor, anlıyorsun değil mi?”

Daha ne olduğunu anlamadan cüzdanımı açmış iki bilet alıyordum.

“Biletler sen ve Maggie için mi?” diye sordu. Vanessa, Maggie ile sadece arkadaş olduğumuzu biliyordu.

“Hayır.”

Her bir doları sayıp düzeltti.

Biletleri verdi. “Görüşürüz. Artık her kiminle... gelersen.”

Çalışma salonuna geç kalmıştım, Luke’un yanındaki yeri-

me çaktırmadan oturdum, Luke elimdeki biletlere, içeri kauçuk bir tavuk veya hamster’la girmişim gibi baktı.

“Dans mı?”

Omuz silktim.

Okul danslarından her zaman uzak dururdum... yani, okul dansı işte. Penny ile çıkmaya başlayana kadar hiç okul dansına katılmamıştım. Penny giyinip kuşanmayı, bana bir takım elbise seçmeyi, koluma girip etrafta yürümeyi ve romantik bir şarkıda beni kendine doğru çekmeyi severdi. Geri kalan zamanlarda arkadaşlarıyla dans ederdi; bu onun için daha eğlenceli ve daha insaniydi, çünkü kimsenin beni dans ederken görmesi gerekmiyordu. Güzel bir tarafı yoktu. Luke hiç gitmezdi, Will de sadece bir tanesine gitmişti çünkü çok da hoşlanmadığı bir kız onu hazırlıksız yakalayıp davet etmiş, o da hayır demeye cesaret edememişti. Maggie bazen diğer kızlarla giderdi, çoğunlukla sadece insanları gözetlemek için. Ama artık son sınıf olduğumuz için danslar özellikle saçma geliyordu, çünkü sene sonunda zaten mezuniyet balosu yapılacaktı.

“Gideriz diye düşündüm.”

“Beni dansa mı davet ediyorsun?”

“Sayılır.”

“Dostum. Sen aklını mı kaçırdın?”

“şşşşşşşşşşşşşşşş.” çalışma salonu gzetmenimiz Bay Baumgarten, başını önündeki kâğıt yığınınından kaldırıp baktı.

Evan Lockwood, Luke ile basketbol oynuyordu. Luke, Evan’ın Penny’yi dansa davet ettiğini biliyor olabilirdi, belki de Vanessa yanlış biliyordu.

Luke bir kâğıt çıkarıp şöyle yazdı: Topla kendini. Penny’nin peşine düşmek için dansa gitmeye kalkma.

İyi tavsiye, ama biletleri yırtıp atmaktansa czdanıma koydum.

Hiç alışmadım. Yalnızca dandik bir Bruno Mars şarkısında Evan Lockwood’a yaslanan Penny görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

Akşam boyunca czdanımdaki biletler beni rahatsız etti. Biletlerle Penny’nin evine gitsem, hatta diz kp Penny Brock-

away, Purple Rain dansına gitme onurunu bana bahşeder misin? gibi bir şey söylesem ne olurdu acaba?

Penny böyle bir harekete tav olur muydu? Beni oturtup sonuna kadar izlettiği romantik komedi filmlerinin sayısına bakılacak olursa bir yanımla olur diyordu. O filmleri izlerken –bir kâse patlamış mısır, kolum omzunda, bacakları kucağımda, Nuisance koltuğun üzerinde yanımda kıvrılmışken– bana nasıl mü-kemmek erkek arkadaş olunacağını öğretmeye çalıştığını hissedirdim, her zaman doğru şeyi yapan ve söyleyen, yapmadığı zaman da hatasını en doğru şekilde telafi eden cinsten.

O filmlerdeki adamlar Evan Lockwood’un kız arkadaşlarını Purple Rain dansına götürmesine savaşımadan izin vermezlerdi.

“Beni bir yere bırakır mısınız?” dedim akşam yemeğinde.

“Nereye?” diye sordu annem.

“Penny’nin evine.”

“Ayrıldığınızı sanıyordum” dedi Leonard göz teması kurmadan, çok da önemli değilmiş gibi, *havalarda güzel gidiyor bu aralar* gibi.

“Ayrıldılar” diye araya girdi Natalie. “Ama Penny ve ben hâlâ arkadaşız.”

Ona gülümsedim. “Evet, en azından o var.”

“Yani aranızdaki anlaşmazlığı giderdiniz mi?” Annemi seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ama bazen yaşlı insanlar gibi konuşuyordu.

“Umarım gideririz.” Kimse bir şey söylemeyince, “Dans için ikimize bilet aldım” diye ekledim.

“Dansa bilet.” Bu Leonard’ın alışkanlığıydı, söylediğim şeyden hoşlanmadığında tekrar ederdi.

Mesela matematik kredimi doldurduğuma göre neden kendime eziyet ediyorum ki, ileri cebir dersini bıraksam da olur dediğimde, *ileri cebir dersini bırakmak*, derdi.

“Evet, bu gece gidip dans partnerim olmak ister mi diye sormayı düşünüyorum.”

“Ah tatlım!” diyerek kolumu okşadı annem. “Neden aramıyorsun? Gecenin bu saatinde o kadar yolu gitmene gerek yok ki.”

“Saat daha yedi buçuk.”

“Evet ama...”

“Ama ne?”

“Ama... belki de onu biraz rahat bırakmalısın?”

Romantik komedilerdeki adamlar böyle şeyler yapmazdı, onlar rahat bırakmazdı, ama anneme bunu söyleyemedim. Anlamazdı. Son iki yıldır annem kibarca bana –birçok kez– Penny’nin üstüne fazla düştüğümü, biraz geri çekilmem gerektiğini, ilişkimin dünyanın merkezi haline gelmesine izin vermememi anlatmayı denemişti. Ama ona kulak asmamıştım, çünkü o benim annemdi. Ne bilirdi ki?

“Ahbap.” Bu, Leonard’ın annemin uzmanlığı dışında kalan bir konu hakkında otoritesini konuşturma işaretiydi. Her zaman onunla hemfikir olmasam bile Leonard’ın bu rolü oynamasına hiç aldırılmazdım. Leonard iyi niyetliydi, çoğunlukla da haklı çıkardı. Yine de hâlâ ileri cebir dersini bırakmış olmayı diliyordum.

“Belki de ne kaçırdığını fark etmesine izin vermek daha iyi olur? Hatta dansa başka birini de çağırabilirsin. Kaçan balıkla ilgili ne derler bilirsin.”

“Evet, cıva doludurlar.”

Biraz zavallı hissetmeye başlamıştım, beni arabayla götürmeleri için yalvararak işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum, o yüzden sadece izin isteyip odama gittim.

Ama o biletler... Elimde onları yelpaze gibi tutarak, diz çökmüş, şaşkın ve keyifli bir şekilde Penny’ye doğru bakan halimin görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

Penny’nin evi otuz dakika yürüyüş mesafesindeydi, hızlı yürürsem yirmi beş dakika sürerdi. O kadar zamanı yolda geçirmek istemiyordum, çünkü saat geç oluyordu, pijamalarını giymiş olmasını falan istemiyordum. Öyle karşılanmayı hayal etmiyordum.

Penceremden dışarı çıktım. Bunu birçok kez yapmıştım, çoğunlukla sadece arka bahçeye giderken bile burayı kullanırdım. Bazen sadece fark edilmeden girip çıkmak hoşuma gidiyordu.

Leonard'ın kamyonu garajdaydı, anahtarlar da kancada asılı duruyordu. Bana birkaç kez sürüş dersi vermişti. Penny'lerin evine zincirleme araba kazasına neden olmadan gidebileceğimden oldukça emindim, ama ihtiyacım olan son şey yasadışı bir şey yapmaktı. Anneme ve Leonard'a yanlış kararlarım konusunda endişe etmeleri için daha fazla neden vermek istemiyordum.

Natalie'ye birkaç ay önce doğum günü için yeni bir bisiklet alınmıştı. Tam ara yaşta olduğu için Leonard ona bir boy büyük bisikletlerden almıştı. Seleye oturduğunda ayakları yere zor değdiği için Natalie sürmekten korkuyordu, henüz hiç kullanmamıştı.

İlk kullanan ben olacaktım, tüm yol boyu ayakta pedal çevirdim, çünkü dizlerimi çeneme çarpmadan pedalları çevirmem mümkün değildi. Bisikletin cart pembe olması da tuz biber ekiyordu. Komik bir görüntüm vardı. Ama hava karanlıktı. Ve ben bir görev için yola koyulmuştum.

Penny'nin evine yaklaşıncı bisikletten inip bisikleti komşunun ön bahçesinin uzun çalılarının arasına gizledim. Nefesi mi tuttum. Ellerimi kot pantolonuma sildim ve normal yürüyormuş gibi yavaşladım.

Juana araba yolundaydı, siyah çöp poşetlerini sokağa çekiyordu.

"Hola² Juana."

Onu korkutmuştum. Yerinden sıçrayıp elini göğsüne koydu, ben olduğumu görünce pek rahatladığı söylenemezdi.

"Merhaba River."

"Dur sana yardım edeyim." Onunla birlikte araba yoluna yürüyüp bir çöp poşeti aldım. O da diğerini aldı, poşetleri ikimiz birlikte sokağa sürükledik.

"Neden buradasın River?" diye sordu.

"Penny'yi görmeye geldim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ama biletlerim var" dedim. "Dans için."

² İspanyolca, merhaba. (ç.n.)

“Evet” dedi. “Penelope’nin yeni bir elbisesi var. Mor.”

“Partneri var mı?”

“River, bunu sana...”

“Boş ver.”

Biliyordum. Vanessa doğru söylüyordu.

Belki de Penny ve Evan Lockwood biletler satışa çıkmadan çok önce dansa birlikte gitmeyi planlamışlardı. Belki de Penny, “Riv, artık buna devam edemeyeceğim” dediğinde aklında Evan Lockwood vardı.

Durup Penny’nin kocaman evine baktım. Bütün ışıklar açıktı. Bu ev benim ikinci evim olmuştu, ama artık dışarıda duruyordum, üstelik çöplerle birlikte.

“Belki de geldiğimi ona söylemesen daha iyi olur. Tamam mı Juana?”

“Tamam. Sorun değil River. Ağzımı bile açmam.”

Oradan ayrıldım; Natalie’nin bisikletini çalılardan alıp oturarak pedalları çevirmeye başladım, dizlerim gerilmişti ve ağrıyordu, eve kadar böyle gittim.

Ortaokuldaki “Uyuşturucuya Hayır” toplantılarının anılarından fazlasına ihtiyacım vardı, o yüzden internete girip cumartesi gecesi toplantılarında kullanabileceğim bir şeyler aramaya başladım.

genç + esrar + bağımlılık kelimelerini aradım.

Çoğunlukla bildiğim şeyleri buldum: Esrar beyin gelişimi için kötüdür, eskiden olduğundan daha güçlüdür ve uyuşturucuya giriş kapısı görevi görebilir. Bazı uzmanlar esrar bağımlılığı diye bir şeyin mümkün olmadığını öne sürerken diğerleri yüzdeleri düşük olmakla birlikte bağımlılar olduğunu belgeliyordu.

Sonunda gizli bir orta batı şehrinde yaşayan ve ismini gizli tutan bir gencin bloguna rastladım, esrar bağımlılığı mücadelesinde benzer durumda olanlara yardım etme ümidiyle internete günlük tutmaya başlamıştı ya da benim durumumda, onun durumundaymış gibi yapanlara.

Bam: dijital çağda iletişim!

Bu çocuk esrar kullanmaya sekizinci sınıfın yazında başlamış, hafta sonu aktivitesi olarak başlayan şey, yakalanana kadar günlük aktivitesi haline gelmiş. Buna bir son vereceğini söylemiş ama yapmamış, ta ki yeniden yakalanana kadar! O zaman gerçekten bırakacağını söylemiş. Ama sonra günler çok uzun ve sıkıcı gelmeye başlamış, gerginliğini yatıştıracak hiçbir şey bulamamış, bu yüzden sürekli sigara içmeye başlamış ve sonunda üçüncü kez enselendiğinde anne babası otuz günlük bir detoks için rehabilitasyona göndermiş, o da çıktıktan sonra blog yazmaya başlamış: yesildenuzakdurmakolaydegil.com

Cumartesi akşamki toplantı için birkaç hafta önce yazdığı yazıya odaklandım.

Dün gece bir partiye gittim, müzik kötü olmadığı için parti de fena sayılmazdı. Bazı müzikleri dinlerken canım çok fena ot çekiyor çünkü ot içerken dinlediğim müzikler oluyor ve elimde esrar tutmak gibi fiziksel bir ihtiyaç hissediyorum. Hatta neredeyse tadı ağzıma geliyor. Bazı müzikleri dinlerken yine canım çok ot çekiyor çünkü o müzik beni bunalıma sokuyor, şu Emo pisliği gibi. Ama dün gece o partide müzik iyiydi çünkü bu saydıklarımın değil; keyfim yerindeydi çünkü arkadaşlarımla birlikteydik ve takılıyorduk, gü-lüyorduk. Sonra dangalağın biri çekmek isteyen var mı diye sordu. Hayır dedim. Neden hayır? dedi. Korkuyor musun? Korkmuyorum dedim, sadece ben esrar bağımlısıyım. Suratıma karşı güldü. Bu, gecemi tamamen mahvetti. Gitmek zorunda kaldım. Otun yakınında olamıyorum. Fazlasıyla dayanıksızım.

Çünkü... yeşilden uzak durmak kolay değil.

Sağlıcakla kalın.

Tamam. Yani bir Shakespeare değildi belki, ama yerime koyabileceğim biriydi. Çalabileceğim biri.

Christopher toplantıya gelmedi. Aşırı keyif veren uyuşturucuları seven birinin cumartesi gecesi grup terapisinden kaytarması konusunda endişelenmek aklıma gelmemişti, ama Everett toplantıyı, "Christopher hakkındaki endişelerinizi gidermek isterim. Bu gece burada değil çünkü katılması gereken bir aile organizasyonu vardı – kuzeninin Bat Mitzvah'ı. Önümüzdeki hafta tekrar aramızda olacak" diyerek açtı.

Bat Mitzvah'da hiç Molly görmemiştim, yani Christopher iyi olmalıydı.

Orada olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü geçen haftayı tekrarlamayı umuyordum. Eğlenceli olmuştu. Hem de eve sekiz kilometre yürümek zorunda kalmayacağıma inanıyordum.

Biz, burada, şimdi ritüellerinden sonra Everett, "Bu akşam bize iyi bir şey anlatmanızı istiyorum. Bize doğru bir şey anlatmanızı" dedi.

Daphne her zamanki kadar girişken değildi. Belki de Christopher'ı özlüyordu. "Şey..." Daphne duraksadı. Sıra ondaydı. "Şey..." Yine sessizlik. "Doğru bir şey..." dikkatle tırnaklarına

baktı. Açık pembe tırnaklarını bu kez koyu maviye boyamıştı. “İşin gerçeği şu ki yorgunum.” Yine sessizlik. “Çok yorgunum.”
“Bize neden...”

“Evet, neden olduğunu anlatabilirim Everett” diye parladı. “Açıkçası sadece yorgunum demenin yeterli olmayacağını şimdiye kadar öğrendim. Yani, evet, yorgunum çünkü her sabah saat altıda kalkıp herkese kahvaltı hazırlıyorum, ardından ufaklığı komşunun evine bırakıyorum ve sonra ortancaları okula götürüyorum. Kardeşim Maria, kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük ama yine de kahvaltısını hazırlamamı, öğle yemeğini paketlememi bekliyor çünkü hep ben yapıyorum. Bazen, Roberto’yu o kadının evine götürürken... birkaç başka çocukla birlikte tüm gün kaldığı eve... bazen diyorum ki belki de okulu bırakıp ona bakmalıyım çünkü ne anlamı var? Annemle babam bunun için mi bu kadar çok çalışıyor? Neden babam gece mesaisi yapıyor? Neden annem başka insanların evlerini temizleyip çocuklarına bakıyor? Kendi çocuklarına başkası baksın diye para kazanmak için mi? Bazen... her şey anlamsız geliyor.” Öne doğru eğildi, kolları dizlerinin üzerindeydi, yere baktı.

“Ve iyi bir şey...” Daphne başını kaldırıp doğrudan bana baktı. Vücudumun birden ısındığını hissettim, oda birden havasız kalmıştı sanki. Kafamı çevirdim, çünkü tepki verdiğimi görsün istemiyordum, ama sonra ona gizli bir bakış attığımda bana bakmadığını fark ettim, başımın tam üstüne, duvardaki bir noktaya bakıyordu.

“İyi bir şey...” Bakışları tekrar bize döndü. “İyi bir şey... Roberto. Bizim ufaklık. Bazen bana anne diyor. Çok güzel bir çocuk o. Kocaman mükemmel bir kalbi var, anlatabiliyor muyum? Bu hafta, komşunun evine yürürken minik elini tutmuştum, bana, te amo Mamá,³ dedi, ben de onu sevdiğimi söyledim. Sen güzelsin, dedi; beni güzel olduğum için mi seviyorsun? dedim hayır dedi, seni seviyorum çünkü bir ninja gibi cesur ve güçlüsün.” Daphne gülümseyip iki elini de göğsüne koydu. “Beni öldürüyor.”

Sıra dönüp dolaşıp bana geldiğinde iyi bir şeyle başladım.

³ İspanyolca, seni seviyorum anne. (ç.n.)

Boktan geçen haftamı düşündüm. Penny'nin yeni mor elbisesini ve bitmemiş ileri cebir ödevimi, yapmayacağıma yemin etmeme rağmen babamı Google'da aratmamı, onu tıraş olamayacak kadar meşgulmüş gibi gösteren yeni sakalını ve yuvarlak çerçeveden kare çerçeveye geçtiğini düşündüm.

“Benim iyim kız kardeşim Natalie.” Daphne'ye baktım. “Benim ninja olduğumu falan düşünmüyor, aslında kusurlarımın farkında olduğundan oldukça eminim ama yine de bana tapıyor. Tek istediği soyadlarımızın aynı olması. Olduğumuzdan çok daha yakın olmak için. Ve ben... onun olmamı istediği kişi olmak istiyorum.”

Boğazıma yine o kurbağa şeyinin olduğunu hissettim, o yüzden birkaç kez uzun uzun yutkundum. Natalie'yi iyim olarak kullanmıştım, ama aynı zamanda benim doğrudum. Onunla ilgili söylediklerim, bugüne kadar öğrendiğim her şeyden daha doğrudu.

“Ve doğru bir şey...” dedim. Daphne'nin gözleri karanlıktı, parlıyordu; başımın üzerinde bir noktaya değil, doğrudan bana bakıyordu. El sallamasına gerek yoktu. Ortak bir noktada buluşuyorduk, benimle ilgili bir şey onun içinde bir şeyle örtüşüyordu. “Doğru bir şey...”

Bu, ot bağımlısı olmadığımı itiraf etmek için mükemmel bir andı. Her hafta buraya geliyordum, çünkü kim olduğumu ve kim olmak istediğimi anlamaya çalışıyordum. Boğazımı temizledim. “Doğru bir şey şu ki dün gece bir partiye gittim. Fena sayılmazdı, çünkü müzik kötü değildi...”

Mason'ın annesi kaldırımda bekliyordu. Mason gibi birinin o anneden çıkması tıbbi bir mucizeydi. Annesinin her şeyi küçüktü; yüzü, kulakları, ayakları. Boyu 1,50'den uzun değildi.

Mason annesine sarılınca kadın yok oldu. Sonra annesinin küçük elini tutup Daphne ve benim yanıma getirdi.

“Bunlar benim arkadaşlarım. Güzel, harika Daphne ve sevimli ama saçma sapan River.” Yarı mahcup bir bakış attı. “Pardon. Kötü Mason.” Kendi bileğine bir şaplak attı. “Ve bu da... benim annem.” Geriye doğru bir adım atarak annesini gururla gös-

terdi. “Çocuklar, Tanrı’nın yarattığı en muhteşem kadınla tanıştırmak için adınızı açıklamam bir sorun olmamıştır umarım?”

Daphne ve ben başımızı hayır anlamında salladık.

“Pekâlâ, oğlumla arkadaş olduğunuz için teşekkür ederim” dedi. “Dinlediğiniz ve her hafta burada olduğunuz için. Daha iyi biri olmasına yardım etmek için her ne yapıyorsanız onun için teşekkür ederim. Artık gidelim, tatlım.” Mason’a döndü. “Geç kalmak istemeyiz.”

Mason annesinin koluna girdi. “Sinemaya gideceğiz de” diye seslendi omzunun üzerinden arabalarına doğru yürürken. “Görüşürüz, millet.”

Natalie bebekken annem ve ben de cumartesileri süreklili sinemaya giderdik. Sırayla benim sevdiğim türlerle –aksiyon veya bilimkurgu– onun sevdiklerini –çoğunlukla kadınların erkekler yüzünden hayal kırıklığına uğradıktan sonra kendilerini yeniden keşfetme hikâyeleri– izledik. Patlamış mısır ve çikolata alıp paylaştık. Birlikte sinemaya gitmeyeli yıllar olmuştu.

“Böyle bir şey beklemiyordum” dedim Mason ile annesi gözden kaybolduktan sonra. Christopher ve sigaraları olmadan, oylanmak için hiçbir bahanemiz yoktu.

“Nasıl yani?” diye sordu Daphne.

“Bilirsin işte.” Ellerimle Mason’ın koca cüssesini ve annesinin küçüklüğünü gösteren hareketler yaptım.

“Ah!” deyip güldü. “O üvey annesi. Onu o doğurmadı yani.”

“Şimdi anlaşıldı.”

“Evet, çok şey kaçırdın sanırım. Mason çocukluğunun büyük bölümünü oradan oraya, evden eve, betterin betterine dolaşarak geçirmiş, ta ki Culver City’de annesiyle karşılaşana kadar. Onu ne olursa olsun her durumda ilk seven o olmuş, bilirsin işte. On üç yaşından beri onunla birlikte. Her şeyi onda görmüş. Destek. Güven. Annesi onu seçkin bir okula bile gönderiyor. Ve yine de... bazen hâlâ kavanozların içine kusup onları yatağının altına sakladığı oluyor. Anla anlayabilirsen.”

Bulimia hakkında çok şey bilmiyordum ama sadece kızlarda olduğunu sanırdım. Sarışın, sıska, kendine güveni olmayan kızlarda, Mason gibi kaba saba koca adamlarda değil. Bana kö-

tü davrandığı için onu affetmek zor değildi, çünkü çok fazla şey yaşamıştı, ayrıca haklıydı. Ben saçma sapan biriydim.

“Bir şeyler yapmak ister misin?” diye sordu Daphne.

“Ne gibi?”

“Bilmem. Canım hiç eve gitmek istemiyor.”

“Benimle bir şeyler mi yapmak istiyorsun?”

“Ayy, River. Sadece bir şeyler yapmak, bir şeyler yemek ya da sadece zaman öldürmek ister misin diye sordum. Seninle çıkmaya falan çalışmıyorum.”

“Onu demek istemedim.” Neden kendimi Daphne’nin önünde sürekli küçük düşürüyordum?

“Yani demek istediğim, etrafta Christopher olmadan takılmak ister misin ondan emin olamadım.”

“Christopher mı? Christopher’dan hoşlanmıyorum. Yani en azından o şekilde değil.”

“Emin misin?”

“Neden o kadar umurunda ki?”

“Değil.”

“Christopher bana uygun değil. Kulüp uyuşturucusu alışkanlığı olan zengin çocuğu. Benim tipim değil.”

“Kesinlikle anlaşıldı.”

“O zaman haydi bir yerlere gidelim. Araban yanında mı?”

“Hayır... Arabam yok benim.”

“Araban yok mu? Sen ne biçim bir batı yakası çocuğusun peki?”

“Arabasız olanından. Ve de ehliyetsiz.”

“Ehliyetin yok mu?”

“Yok. Araba kullanmıyorum ben.”

Daphne’nin benimle bir şey yapmak istemesinin tek nede-ninin muhtemelen eve bırakılmayı istemesi olduğu geldi aklıma. Kendimi ekilmeye hazırladım.

Omuz silktili. “O halde sanırım yürüyerek gitmemiz gerekecek.”

“O nasıl yapılır biliyorum işte.”

Önünde kalabalık birikmiş bir taco standı gördüğümü hatırla-

diğim Venice Bulvarı'na, güneye doğru yürüdük. Dışardaki piknik bankalarının hepsi doluydu, Daphne iki boş yer gördüğünde tutmaya gitti. Paramı ayarladım ve para vermeye çalıştıysa da almadım.

Elini beline koyup kaşlarını çattı. "Sana bunun romantik bir buluşma olmadığını söylemiştim."

"Biliyorum. Sakin ol. Sadece sana *taco* alıyorum."

"Hayır, iki *taco* alıyorsun."

Yemeğimiz bittikten sonra, sodalarımızı –onunki çilekli, benimki mangoluydu– yudumlayarak bir süre daha oturduk. Ağzımın içinde patlayan baloncukları hissedebiliyordum.

"Peki nasıl geziniyorsun River? Otobüse binmediğini söylemiştin, çünkü..." Bu noktada beyazları taklit ederek komik bir aksanla konuşmaya başladı ama sesi çok gıcık çıktı: "LA'de kimse otobüse binmez."

"Beni yargılamayacağına söz ver."

"Buna söz veremem."

"Beni her yere kız arkadaşım götürürdü. On altı yaşına basmadan çıkmaya başlamıştık, önce o ehliyetini aldı o yüzden benim ehliyet almama hiç gerek olmadı. Arabası olan arkadaşlarım da var, o yüzden..."

"Bu içler acısı bir durum."

Bunu daha önce de duymuştum. Birçok kere. Ama doğruluk payı olduğunu ilk kez fark ediyordum.

"Ehliyetin var mı?"

"Elbette var. Sadece arabam yok." Uzanıp mangolu içeceğimi aldı, sormadan bir yudum içti. Şişenin ağzında pembe dudak parlatıcısının izi kalmış mı diye baktım ama kalmamıştı.

"Senin için ne yapacağım biliyor musun River?"

"Hayır."

"Sana otobüsleri kullanmayı öğreteceğim."

"Teşekkürler, ama..."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Arada sırada hayır işleri yapmayı severim. Sen benim toplum hizmeti projem olacaksın. Üniversite başvurularına yazabilirim bunu. Şöyle bir şey: Batı yakasından zavallı beyaz bir oğlanın Los Angeles toplu taşıma sistemini

nasıl kullanacağını anlaması için gönüllü yardım hizmeti.”

“Ya.”

“Ya.”

Kolu masanın üzerindeydi, bileğindeki dövmeyle yakından baktım. Güzel görünüyordu. Dövmesiyle ilgili bir şeyler sormak istedim, ama sormadım.

“Gelecek yıl üniversiteye mi gideceksin?”

“Neden gitmeyeyim?”

“Öyle demek istemedim. Ben...”

“Bir noktada, evet, üniversiteye gideceğim. Ama gelecek yıl değil. Annem babam bense ne yapar bilemiyorum. Ayrıca bunun için param da yok. Nasıl çalışacağımı da henüz düşünmedim.”

“Daphne...”

“Dalga geçiyorum. Peki ya sen River? Gelecek yıl üniversiteye gidecek misin?”

“Başvurularımı yaptım. Birkaç hafta içinde haber gelir. Param da var. Ama istemiyorum. Parayı yani.”

“Neden peki?”

“Para babamdan. Annem ve Leonard bunu karşılayamazlar, ama o yapar. Anlaşma böyleydi. Üniversiteyi o ödeyecek. Ben de hayatıma devam edecek, ara sıra onu gizlice internette aratacağım.”

“O parayı alman gerek River. Parayı almamak, çalmaktan daha aptalca olur.”

“Biliyorum, sadece...”

“Sadece ona ihtiyacın olmadığını ispatlamak istiyorsun.”

“Sanırım öyle.”

“Mesele şu. Bunu sana borçlu. Hem de nasıl! Sana üniversite eğitiminden daha fazlasını borçlu.”

“Bana midilli almasını da isteyeyim mi?”

“En azından o zaman otobüse binmek zorunda kalmazsın.”

Fonda hafif bir müzik çalıyor, rengarenk yılbaşı ışıkları piknik masalarının üzerinde yıldız çemberi gibi sallanıyordu. Evrende bir şölen. Daphne gülümsedi. Echo Park Gölü’nün or-

tasındaki o günden beri ilk kez Penny'nin ne yaptığını, nerede ve kiminle olduğunu merak etmeden orada mutlu bir şekilde oturuyordum.

Daphne'ye üniversiteye gitmesi gerektiğini söylemek istedim. Evde oturup kardeşleriyle bebek bakıcılığı oynamak için fazla zeki olduğunu. Bir yolu olması gerektiğini. Ama söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Hayatımda ilk kez ne kadar şanslı olduğumun farkına varmıştım.

“Bir taco daha ister misin?”

“İstemem.”

“Bir soda daha?” Gecenin bitmesine hazır değildim.

“Yok.”

Cüzdanını almak için arkasında duran çantasına uzandı.
“Haydi. Otobüs durağına gidelim. Dersin başlıyor.”

Maggie ve Will ile spor salonunda oturup Luke'un basketbol maçını izledik, bir yandan da Evan Lockwood'u değerlendirip notunu veriyorduk.

"Muhteşem kalçaları var." Maggie iç geçirdi. "Ama senin sahip olduğun özelliklere sahip değil River. Birincisi, senin kadar hoş değil."

"River mı hoş?" Will başını bana doğru çevirdi.

"Hadi ama. Ona bir baksana. Duygulu, hassas, tatlı çocuk anlamında hoş."

"Bunların hiçbirini muhteşem kalçalara değişmem."

"Tanrım" dedi Will. "Muhteşem kalçalar deyip durmayı kes."

Maggie onu sert bir şekilde dürttü. "Ah Tanrım! Müzik grubunun adı bu olmalı! Will Parker ve Muhteşem Kalçalar. Largo'daki menajeri arıyorum!"

O tribünlerden neşeli halime bakıyor olsaydınız, içimde sağlık derslerinde gösterilen o sigara karşıtı fotoğraflardaki gibi olduğumu asla bilemezsiniz: solgun ve hastalıklı. Penny, Evan Lockwood ile bir yere gitmeyi nasıl düşünebilirdi? Benim dışımda biriyle?

"Seni terk ettiği için üzgünüm River" dedi Maggie. "Ama sadece üzgün olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum."

"Ondan hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Onu sevmediğimizden değil, biz senin onunla olmanı sevmiyorduk."

"Evet" diye ekledi Will. "Kılıbık gibiydin."

"Hey! Ben sadece iyi bir erkek arkadaşım."

"Hayır, koca bir kılıbıktın."

Maggie, Will'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "O aşağılayıcı ve aptalca bir laf. Bundan daha iyisini yapabilirsin." Bana döndü. "Ama River, Penny'nin sana yapmanı söylediği her şeyi yapıyordun. Aslında Will taş devrinden gelme olduğu için bunu düzgünce ifade edemedi ama seni özledik."

Tam o an Evan Lockwood üç sayılık bir atış yaptı. Spor salonu çığına döndü.

"Vay! Gerçekten de her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, değil mi?"

"Sayılır" dedi Will.

"Dansa davet edebileceğin bir kız olmaması çok kötü. Ama ben kendimi öneremem, çünkü ben açıkçası acınası bir partner olurum, bu üzücü ve umutsuz görünür. Peki ya..." Maggie kalabalığı tarayıp spor salonunun öbür tarafını işaret etti. "O?"

"Rachel Pomeroy? Ah... hayır teşekkürler."

"Neden?"

"O kötü. Ve de ürkütücü."

"Yani?"

"Yanisi, kötü ve ürkütücü olması bir eşte aradığım özellikler değil."

"Kimse eşle ilgili bir şey demedi. Sadece Penny hayatına devam ettiğini görsün diye dansa bir partnere ihtiyacın olduğunu söyledik. İmajını tazelemenin zamanı geldi. Biraz göz korkutucu birine ihtiyacın var. Penny'nin üstünlük hissini yerle bir edebilecek biri."

İşte o an aklıma Daphne geldi. Gayet net bir şekilde. Mükemmeldi. Göz korkutucu ve güzeldi, üstüne üstlük kimsenin tanımadığı, bilmediği biriydi.

Ama Daphne'yi arkadaşlarıma nasıl açıklayacaktım? Araba bile kullanmazken nasıl Boyle Heights'tan birini tanıyor olabilirdim? Anne babası gece gündüz üç işte çalıştığı için kardeşlerine bakan Meksikalı bir kızla nasıl arkadaşlık kurmuştum?

Daphne'yle arkadaşlık kurmak on yedi yıllık hayatımın bütün varsayımlarına meydan okuyordu. Tanıdığım herkes aynı batı yakası temasının farklı bir versiyonuydu. Hepimiz güzel spor salonları ve etkileyici üniversite giriş oranları olan okulla-

ra gidiyorduk. Bazıları daha zengindi (Penny), bazıları daha fakirdi (ben), bazıları beyazdı (Maggie'nin ailesi Mayflower'a kadar uzanıyordu), bazıları daha az beyazdı (Luke'un annesi Meksikalı bir doktordu).

Tanıdığım hiç kimse Daphne'ye benzemiyordu... Lanet olsun. Soyadını bile bilmiyordum.

Bu zor olacaktı.

Luke'un takımı oyunu kaybetmişti, biz de teselli dondurması yemek için her zamanki kafemize gittik. Tekrar dörtgen olmak iyi gelmişti.

"Şey, bir kızla tanıştım... internetten" dedim.

"Ne yaptın?"

"Bir kızla tanıştım."

"İnternetten?"

"Evet."

Maggie önce Will'e, sonra Luke'a baktı. İkisi de boş boş bakıyordu; bize sorma, biz sadece erkeğiz, bir şeyden anlamayız, der gibiydiler. "River, işlerin bu kadar umutsuz olduğunu hiç bilmiyordum" dedi Maggie.

"İnternet üzerinden flört ettiğimi falan sanmayın." Başım dönüyordu. Bunu nasıl açıklayacaktım?

"Peki... kızla nasıl tanıştın o zaman?" diye sordu Luke.

"Şey, kızla tanışmadım. Yani demek istiyorum ki... ondan hoşlanıyor değilim. Sadece arkadaşız."

"Tamam. Peki hoşlanmadığın bu kızla nasıl tanıştın?" diye sordu Will.

"Instagram'da."

"Dur. Bekle." Maggie kollarını sıvadı. "Senin Instagram hesabın var mı?"

"Var."

"Ama sen Instagram'dan nefret edersin. Hatta bütün sosyal medyadan nefret edersin."

"Evet. Ama Penny olmayınca bir sürü zamanım oldu birden, ben de Instagram'ı incelemeye karar verdim."

Maggie telefonunu çıkarıverdi. "Kullanıcı adın ne?"

“Söylemem.”

“River” dedi telefonunu bırakırken. “Instagram’ın mantığını sana anlatayım. Arkadaşlarına kullanıcı adını söylersin, onlar da seni takip ederler, böylece daha fazla takipçin olur ve internetin arka sokaklarında yalnız kalmazsın.”

“Evet... ama...” Zor durumdaydım. “Bu benim için yeni bir şey. Normal hayatımdan farklı bir şey. Daha fazla risk almaya çalışıyorum. Daha az... tahmin edilebilir olmak için.”

“Peki olayın ne? Yani, belli bir şeyin var mı?”

“Hı?”

“Yani demek istediğim bir çeşit Instagram kimliğin var mı? Seni diğerlerinden ayıran bir şey? Kalbi kırık bir ezik olarak tekdüze, sıkıcı hayatından özel bir şeylerin fotoğraflarını mı paylaşıyorsun? Çünkü yani bu oldukça tahmin edilebilir.”

Her nedense Daphne’nin dövmesi aklıma geldi, bileğine dolanan güller.

“Dövmeler.”

“Dövmeler mi?”

“Evet. Dövme fotoğrafları paylaşıyorum.”

“River.” Maggie az önce sıvıdığı kollarını indirdi. “Sen iyi misin? Dövmen olmadığının farkında mısın?”

“Dövmem olmadığını biliyorum ama seviyorum. Yani dövmeler bence... güzel. Ben başka insanların dövmelerinin fotoğrafını çekip Instagram’da paylaşıyorum.”

Maggie, Will ve Luke’a baktı. Omuz silkti.

“Sanırım” dedi Maggie tavana bakış atarak, çünkü çocukların hiç yardımı olmuyordu, “paralel evrene ayak bastım. River Dean’in yabancıların dövmelerinin fotoğraflarını çektiği ve onları internette paylaştığı bir yere.”

“Dostum” dedi Luke. “Bu harika.”

“Teşekkürler.”

“Yani bu kızla tanıştın...” Maggie devam et gibilerinden bir işaret yaptı.

“Evet, tanıştım. Fotoğraflarımı beğendi. Üstelik bileğinde gül dövmesi var.”

“Seksi” dedi Will.

Belli belirsiz onayladım. “Harika biri. Adı Daphne. Onu dansa davet edebileceğimi düşünüyorum, bilirsin işte, arkadaş olarak.”

“Hangi okula gidiyor?” diye sordu Luke.

“Bilmiyorum.”

Maggie kaşlarını çatı. “Havalı bir dövmesi olan, liseli bir kız kılığına girmiş kırk üç yaşında bir sapık olmadığından emin misin?”

“Yok, buluştuk.”

“Ne zaman?”

“Sadece birkaç kere. Dinle, ona sorayım mı yoksa garip mi olur?”

“Grupça gideriz. O zaman garip olmaz.”

Will birden canlandı. “Gideriz derken?”

“Yani sen, ben, River ve dövmeli kız dansa beraber gideriz. Eğer isterse Luke da gelir.”

Luke ellerini kaldırdı. “İstemiyorum.”

“Ben de almayayım” dedi Will.

“Bu çok kötü.” Maggie kolunu Will’in omzuna attı. “Çünkü gidiyoruz. Ve sen de arabanla bizi götürüyorsun.”

O gece Daphne’ye mesaj attım.

BEN: Selam

O: Selam

BEN: Ne yapıyorsun?

O: Seninle msjlaşıyorum

BEN: Yapma ya

O: Eee?

BEN: Cuma benimle dansa gelmek ister msn?

O:

BEN: Eee, ister msn?

O:

BEN: Orda msn?

O: Hı hı

BEN: Hayır mı?

O: Beni gerçekten msjla dansa mı çağırıyorsun?

Daha çalmadan açtı telefonu.

“Ben Daphne.”

“Selam Daphne. Ben River.”

“Hangi River? Tanıdığım birkaç River var.”

“River Dean.”

“Ah, o River! Selam River Dean.”

“Selam Daphne...”

“Vargas.”

“Selam Daphne Vargas. Ben River Dean. Bu cuma gecesi benimle okulumdaki dansa gelmek ister miydin diye merak ediyordum.”

Uzun bir sessizlik. Var olduğunu bile bilmediğim gergin duygular hissettirecek kadar uzun.

“Düşündüm de... bilmiyorum. Eğlenceli olabilir belki. Saçma bir açıdan yani. Gerçek bir romantik buluşma falan olmasına gerek yok yani.”

“Eski kız arkadaşını kıskandırmak için mi seninle gelmemi istiyorsun?”

“Hayır...”

“Sorun yok. Bence hava hoş.”

“Öyle mi?”

“Hı hı. Zorlu işleri severim.”

“Harika. Tamam mı diyorsun?”

Yine sessizlik.

“Eğer karar vermene yardımcı olacaksa, tema *Purple Rain* olacakmış.”

“Onun ne olduğunu anlamadım.”

“Ben de anlamadım.”

Yine sessizlik. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum River.”

“Neden?”

“Şey... Toplantıları ciddiye alıyorum. Ve biliyorsun, bu gibi şeyler hakkında kurallar var. O sarı kitapçığı okudun mu hiç?”

“Evet... ama... bu bir romantik buluşma değil. Fransız sandviçi yemeğe gitmekten ne farkı var ki? Ya da taco?”

Sessizleşti. Sonra, “Sanırım farkı yok” dedi.

“Yani evet mi diyorsun?”

“Elbette. Neden olmasın.”

“Harika. Ben seni alırım.”

“Sen araba kullanmıyorsun, unuttun mu? Yürümeyi seviyorsun.”

“Arkadaşım Will araba kullanıyor. Şey... bir şey daha var.”

“Purple Rain temasından başka daha ne olabilir?”

“Şey, arkadaşlarım İKİNCİ BİR ŞANS hakkında bir şey bilmiyor. Bu bir sır. O yüzden onlara internette tanıştığımızı söyledim.”

“İyk.”

“Yok, Instagram’da yani.”

“Ben Instagram’da yokum.”

“Ben de yokum. Ama onlara insanların dövmelelerinin fotoğraflarını paylaştığım bir Instagram hesabım olduğunu, senin fotoğraflarımı beğendiğini ve arkadaş olduğumuzu söyledim.”

“Tuhaf.”

“Biliyorum. O an aklıma sadece bu geldi. Ben sadece... bilmelerini istemedim.”

“Esrar bağımlılığın olduğunu biliyorlar mı?”

“Arkadaşların senin dükkânlardan hırsızlık yaptığını biliyor mu?”

Uzun bir sessizlik.

“Hayır. Annem babam dışında kimse bilmiyor. Polis sağ olsun onlara haber verme inceliğini gösterdi. Benimle gurur duyular.”

Onun için çok zor anlar olmalıydı diye düşündüm. Daphne: her şeyi bir arada tutan kız.

“Ama şimdi seninle gurur duyuyor olmalılar? Hem her konuda hem de kendinle ilgili çok çalışıyorsun.”

“Evet, sanırım öyle.”

Belki de Rachel Pomeroy’a sormalıyım. Daphne’yi Penny hakkındaki aptal planım için kullanmak adil gelmiyordu, daha önemli mücadeleleri vardı.

“Bak, Daphne. Belki de haklısın. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildir.”

“Dans davetini geri mi alıyorsun?”

“Hayır, ben sadece seni sıkboğaz etmek veya rahatsız etmek veya...”

“River. En son ne zaman bir okul dansına gittim biliyor musun? Veya aslında, en son ne zaman eğlenceli bir şeyler yaptığımı?”

“Hayır.”

“Ben de hatırlamıyorum. Yani sanırım gelmek istiyorum.”

“Emin misin? Çünkü...”

“Eminim.”

“Süper.” Nefes verdim. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. “Ah, bilmen gereken bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Ben berbat bir dansçıyım.”

“**E**e kim bu şanslı kız?” diye sordu annem.
“Şanslı kız falan yok. Arkadaşlarla gidiyorum.”

“Pekâlâ” dedikten sonra uzanıp saçlarımı gözlerimin önünden çekti. Danstan önce saçlarımı kestirmem gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. “Evin içinde bunalım takılmak yerine oraya gitmene sevindim.”

“Bunalım mı takılıyordum?” Mutsuzluk kısmını kontrol altına aldığımı sanıyordum.

Kravatımı düzeltti. “Üzüldüğünü biliyorum River. Ama her şeye yeniden başlamak için güzel bir zaman. Hayatının kontrolünü tekrar eline almanın vakti geldi. Son yılının son birkaç ayı. Çok çalıştın. Kafana hiçbir şeyi takmaman gerek.”

Daphne’yi ve sorunlarını düşündüm. Christopher, Mason ve diğerlerini. Annem haklıydı. Kaygısız olmalıydım ama elimde değildi; hâlâ gölün ortasında bir botta yalnız kalmışım gibi hissediyordum.

Natalie zıplayarak odaya girdi. “Kravatın çok büyük. Öbürünü takmalısın.”

Sadece iki kravatım vardı, Natalie’nin bunu bilmesi sürpriz olmamalıydı, ama ben bin yıl daha geçse Natalie’nin kaç tane saç bandı, tokası ya da kaç tane külotlu çorabı olduğunu hayatta öğrenemezdim.

“Haydi!” Elimi tutup beni odama götürdü. Dolabımı açıp arkada diğer kravatımın asılı olduğu kancaya ulaşabilmek için askıdaki giysilerimi bir kenara itti.

“Ne sıklıkla dolabıma burnunu sokuyorsun acaba?”

“Oldukça sık” dedi.

Üzerinde yunuslar olan kırmızı kravatı çıkardım. Mavi ve siyah çizgili olanı alıp boynuma doladı ve bağcık bağlar gibi bağladı.

“İşte oldu!” Arkaya doğru bir adım attı. “Farklı görünüyorsun. Daha iyi oldu. River Marks gibi oldun, River Dean gibi değil.”

Onu kendime doğru çekip başının üzerinden öptüm. “Teşekkürler, Nat. Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum.”

Will kornaya basınca herkesle vedalaştım. İlk beni almıştı, o yüzden ön koltuğa kuruldum.

“Güzel kravat” dedi. Natalie’nin attığı düğümü çözmekle uğraşıyordum. Will yakası açık bir gömlek, blazer ceket ve siyah kot pantolon giymişti.

Uzanıp radyo kanalını değiştirdim. Will sadece kız müziği olarak tanımlayabileceğim müzikleri seviyordu; aşırı duygusal baladlar ve neşeli pop.

“Maggie’yi almadan önce” dedi, “bu kızla ilgili işin aslını anlatmak ister misin bana?”

“İşin aslı falan yok.”

“Yani ondan kesinlikle hoşlanmıyor musun?”

“Hayır.”

“Peki, yani diyelim ki çok büyük bir kimyasal saldırı oldu ve Los Angeles’taki bütün insanlar hayatını kaybetti, ama bir şekilde ikiniz kurtuldunuz, ondan hiç hoşlanmadığın için hayatta kalmış olan başka bir kadın bulmak umuduyla Bakersfield’e doğru yürümeye başlar mıydın?”

“Bu durumda sanırım ondan hoşlanabilirdim.”

“Heh. Çaktım köfteyi! Bu kızdan hoşlanıyorsun.”

“Hayır. Ben hâlâ Penny’yi seviyorum.”

Will iç geçirdi. “Ama Penny kimyasal saldırıda öldü” dedi somurarak.

Maggie bizi bekliyordu, üzerinde uzun kırmızı bir elbise vardı, saçları başının üzerinde hem saatlerce uğraşmış gibi görünen hem de ayna olmadan iki saniyede yapıvermiş bezeneyen bir tarzda toplanmıştı. Normalde çok makyaj yapmazdı

ama bu gece beş yaş daha büyük görünecek kadar makyajlıydı. Üniversiteli bir kız saçma bir dansa giderken onlara eşlik ederek birkaç liseli çocuğu eğlendirmek için geri gelmiş gibiydi.

“Vay” dedi Will park ederken.

“Evet. Müthiş görünüyor.”

Yüksek topuklar üzerinde idare etmeye çalışarak arabaya doğru yalpaladı. Camı açtı.

“Muhteşem görünüyor.” Kendi etrafında döndü. “Değil mi ama?”

Arka kapıyı açmaya çalışınca Will beni sertçe dürtükledi.

“Dostum. Kalk da öne otursun. Neyin var senin?”

Will daha önce hiç Maggie’ye ön koltuğu vermemi istemişti ama Maggie teknik olarak partneriydi, bu yüzden arabadan inip kapıyı Maggie’nin binmesi için açık tuttum.

Maggie arabaya bindi. “Buna alışılabirim.”

Will dikiz aynasından bana baktı. “Peki senin şu internet arkadaşın nerede oturuyor söyleyecek misin?”

İşte bu andan korkuyordum. Daphne Fairfax’in doğusunda oturmuyordu, epey doğudaydı, neredeyse başka bir ülkede sayılabilirdi.

“Boyle Heights.”

“Boyle Heights.” Maggie düşündü. “Tamam. O zaman otobana sapmamız gerek.”

Will yola koyuldu. “Haydi bakalım.”

Ön çiti açmak üzereyken Daphne evinden çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Sadece tek bir sokak lambası vardı, bahçelerine zayıf sarı bir ışık yansıyor, elbisesinin parlak mor rengini ve üstüne nasıl oturduğunu görmeme yetiyordu. Mükemmeldi.

“Purple Rain?” dedi sanki bir açıklama yapması gerekiyormuş gibi, çünkü orada dili tutulmuş bir halde dikiliyordum.

“Doğru. Evet. Harika.”

“Yani temadan vazgeçip genç bir şirket yöneticisi gibi mi gitmeye karar verdin?”

“Ne? Kravatımı beğenmedin mi?”

Kravatımı eline alıp bana baktı. “Nefret ettim.”

Onu arabaya doğru götürürken kravatı çıkardım. Will ve Maggie'yi tanıttım, ona aptalca sırtttılar, karşılardaki Penny olmadığı için yaşadıkları mutluluğu saklayamıyorlardı.

Otobana girerken, Maggie radyonun sesini kısıtı. "Peki, bu gecenin teması hakkında araştırma yapan oldu mu?"

"Aslında evet" dedi Daphne. "Ben yaptım."

"Cidden mi?" Gözlerimi dikip ona baktım.

"Purple Rain. Prince'in bir şarkısı. Ayrıca filmi de var. O bir müzik dehası ya da insanlar öyle söylüyor. Parçalarından bazılarını dinledim. Aşırı güzeller."

Maggie gülümsedi. "Ben de baktım. Ufacık biri!"

"Evet" dedi Daphne. "Kanguruya koyup taşıyabilirim. River'dan bile zayıf."

"Beni buna karıştırmayın."

Daphne kol kaslarımı tuttu. "Çok sıska kolların var River."

Maggie güldü. "Bir de şortlu halini görmelisin."

Bir kere daha, doğru yakasının aklımdakinden çok daha yakın olduğu ortaya çıkmıştı. Otoparka doğru ilerledik, spor salonunun dışında toplanmış kalabalığı görebiliyordum; elbiseli kızlar, takım elbiseli ve spor ceketli erkekler, yakaya iliştirilmiş ve bileklere takılmış çiçekler (ben neden çiçeği düşünememiştim?). Kalabalığın içinde bir yerlerde muhtemelen Penny duruyordu, belki de Evan'ın kolu belindeydi veya el eleydiler.

Will arabayı otoparka bıraktı, Maggie de bize bakmak için arkasını döndü.

"Daphne" dedi. "Bu gece o kız burada olacak. River da Güneş'in onun kışından doğup Ay'ın aynı yerden battığı yanılığısına sahip. Açık sözlülüğüm için kusura bakma."

"Özre gerek yok."

"Teşekkürler. Her neyse, öyle gökkuşağının içinden geçen tekboynuzlu, pırıltılı mükemmel bir yaratık falan değil. Sıradan bir kız. Ortalama sayılır. Çok güzel değil, çok kötü de değil. Üçümüzün de yapması gereken şey, River'ı içeri sokmak, harika zaman geçirmesini sağlamak ve kız arkadaşı artık onu sevmediğinde de hayatın devam ettiğini kanıtlamak, tabii eğer qnu en başında sevdiyse, çünkü bence o yalnızca tamamen kontrol

edebileceği bir erkek arkadaşının olmasını seviyordu.”

“Of!” dedim.

“İstedğin kadar ağla River.”

Arabadan indik, Maggie Will’in koluna girdi, dönüp omzunun üstünden bana baktı, bunun üzerine ben de kolumu Daphne’ye uzattım, dövmesinin olduğu koluyla dirseğimi tuttu. Derin bir nefes aldım, otoparktan spor salonunun kapılarına doğru yürüdük. İçeriden mor bir ışık yansıyor.

Kalabalığı inceliyormuş gibi görünmemeye çalışarak kalabalığı inceledim.

“Peki nerede?” diye sordu Daphne.

“Kim nerede?”

“Aptalı oynama River. Onu aradığını biliyorum. Gördüğünde hemen bana da göster.”

Tam o anda Penny’yi gördüm; başını arkaya atmış gülüyordu. Saçını en beğendiğim şekilde yapmıştı –açık bırakmıştı– koyu mor, neredeyse siyah bir elbise giymişti. Ruj sürmüştü. Parlak kırmızı. Kostüm partisine katılmış gibiydi.

“Orada” dedim parmağımla göstermeden. Penny dans pistinde duruyordu, dans etmiyordu, aralarında Evan Lockwood’un da olduğu bir grup çocuğun etrafında dolanıp duran bir grup kızla çevrilmişti. Onlar da dans etmiyordu.

“Nerede?”

Nasıl olur da Penny’yi görmezdi? Yukarılardan bir yerlerden direkt üzerine sahne ışığı yansıyor gibiydi.

Dans pistine arkamı döndüm. “Mor elbiseli olan.”

“Evet, bunun çok yardımı oldu.”

“Kızılımsı saçlı, çilleri var, kırmızı ruj sürmüş.”

Daphne omzumun üzerinden baktı. “Ah! O mu?”

Elimi tutup beni birkaç metre uzaktaki dans pistine, kalabalığın tam ortasına götürdü. Tamamen savunmasız hissediyordum. Serengeti’deki bir zebra gibi.

“Haydi dans edelim” dedi.

“Ama sana söyledim...”

“Biliyorum berbat dans ettiğini söylemiştin. Bırak da ona ben karar vereyim.”

Şarkı Will'in radyo istasyonlarından birinde çalanlardandı. Hızlı ve tiz bir müzikti; solist, sesi kız gibi çıkan bir çocuktu. Daphne hareket etmeye başladı, durup izledim. Bana haydi anlamında işaret edince ben de ileri geri sallanmaya başladım.

Bir adım yaklaşıp iki elimden tuttu. "Pekâlâ. Bu söylediğinden çok daha kötüymüş."

"Sanırım berbat kelimesini kullanmıştım."

"Şu an yaptığın şeyi tarif edecek, berbattan daha güçlü bir kelime olmalı."

İki elimi beline koyup kollarını boynuma doladı. Şarkı hızlıydı ama biz yavaş dans ediyorduk. Penny çok beğendiğim hafif, çiçeksi bir parfüm sürerdi, ama Daphne tropik orman gibi kokuyordu; tatlı, topraksı ve harika. Elbisesi yumuşak ve kaygandı.

Daphne'ye baktım, ama aynı zamanda izlendiğimizi görmek için göz ucuyla bakmayı ihmal etmedim. Beni daha da yakınına çekti.

"Çok daha iyi" dedi. "Baksana, dans ediyorsun."

Şarkı vokaller girince hızlandı. Dans pisti dolmuştu; şarkının nakaratında herkes zıplıyor, şarkıya eşlik ediyordu. Daphne ve ben ise birbirimizden sadece birkaç santim uzakta yavaşça dans etmeye devam ediyorduk. Penny ile etrafındakiler de dans etmeye başlamıştı. Penny'nin bizi fark ettiğine inanmak istiyordum, ama ona önemsedığımı bilme tatminini yaşatmak istemiyordum, bu yüzden emin olmak için dönüp bakmadım. Onun yerine, göz ucuyla bakmayı kesip beş duyu organımla Daphne'ye odaklandım.

Görme: Baş döndürücü görünüyordu.

Dokunma: Elbisesinin ince kumaşı sayesinde vücut sıcaklığının avuç içlerimi ısıttığını hissedebiliyordum.

Duyuma: Müzik beni düşündüğüm kadar rahatsız etmemişti.

Koku: Tropik orman.

Tat: Yok. Tadının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tahmin etmem gerekse sanırım tarçın gibi bir şey olurdu, ama daha tatlı.

Şarkı bitince bir adım geri gitti.

“Tamam. Artık gidebiliriz.”

“Nasıl?”

“Buradaki işimiz bitti.”

“Ama... ben senin güzel vakit geçirmeni istiyorum. Ne zamandır eğlenceli bir şey yapmadığını söylemiştin.”

“Eğleniyorum zaten. Ama güven bana, şimdi gitmemiz gerek.”

Yeni bir şarkı başlıyordu. Slow bir şarkıydı. Etrafa baktım. Penny kesinlikle bizi izliyordu. Will ve Maggie’yi bulana kadar gözlerimle dans pistini taramaya devam ettim, neredeyse Daphne ve ben kadar yakın dans ediyorlardı, fakat Maggie’yi Will yönlendiriyordu. Maggie’yi hafifçe yatırdı, Maggie güldü, topuzunu tutup düzeltti. Daphne beni onlara doğru sürükledi.

“Şey, sanırım gitmemiz gerekiyor” dedim.

Will hareketin tam ortasında, kollarında Maggie ile durdu. “Ben bir şey diyemem.”

Maggie, Daphne’ye baktı. “Gitme zamanı mı?”

“Evet.”

“Tamam o halde.”

Kolumu Daphne’nin omzuna koydum. O da kolunu belime doladı. Çıkışa doğru yürümeye başladık. Arkama bakmadım. Bizi kimin izlediğini biliyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir sonraki gece İKİNCİ BİR ŞANS'a otobüsle gittim. Daphne'nin bana öğrettiği rotayı tam tersinden izleyip toplantıya yirmi dakika erken geldim, başarı duygusuyla koltuklarım kabarmıştı.

Kaldırımında oyalanıp Daphne'nin gelmesini bekliyordum ki Everett kapıdan başını uzatıp toplantının başladığını söyledi.

"İçeri gelmek istemez misin River?"

İstemezdim. Daphne'ye otobüsü anlatmak istiyordum. Bana gülümseyip aferin diyecekti. Onun toplum hizmeti projesiydim.

Gözüm kapıdaydı. Mason'ın koca bir kurabiye hamurunu yedikten sonra kendisini evden çıkamayacak kadar bunalımda hissettiği hikâyenin yarısında, Daphne içeri girdi. Yanımdaki boş sandalyeye oturmaktansa dairenin öbür tarafında Christopher'ın yanına sıkıştı.

Belki Penny kalbimi kırmadan önce olsaydı, böyle bir hareketi bir tür ifade tarzı olarak yorumlayamayabilirdim ama şimdi başkalarının küçük davranışlarına karşı aşırı hassastım ve orada o boş sandalyenin yanında otururken şöyle düşündüm: Daphne bana kızgın.

Kafamda bir önceki geceye gittim.

Danstan sonra Hollywood'da Maggie'nin bildiği bir lokantaya gitmiştik. Daphne danstan ani ayrılışımızın sebebini açıklamıştı. "Şimdi gecenin geri kalanını neden o kadar erken ayrıldığımızı merak ederek geçirecek. Yani sanki olmamız gereken daha iyi bir yer varmış gibi düşünecek. Bir parti belki de. Ya da

üstümdeki elbiseyi çıkarmak için bir dakika bile bekleyemediğini.”

“Elbise çıkar beni diye yalvarıyor” dedi Maggie.

“Kalk da bir bakalım” deyip kalkması için işaret etti Will.

“Elbisesini fark etmedin mi?” diye sordu Maggie. “Nasıl olur da elbisesini fark etmemiş olabilirsin?”

Will onu susturdu: “Ben senin elbisene bakmakla meşgul-düm.”

Daphne moda programındaymış gibi lokantanın korido-runda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Maggie ıslık çaldı, Will ve ben alkışladık. İnsanlar dönüp baktılar; masaların arasından ge-çip platform topuklarının üzerinde dönerken Daphne’den baş-ka yere bakmak kesinlikle mümkün değildi. Kendi kendime şöyle düşündüm: Evet, bu kız Purple Rain dansına benimle birlikte geldi. Benimle! Tutmayın beni!

Will güzelim beyaz gömleğine ketçap döktü. Maggie bir mendille lekeyi temizlemeye çalıştı. Daphne’nin yanına otur-dum, kolum koltuğun arkasında duruyordu, bir noktada ne-redeyse omuzlarına kayacaktı çünkü bir anlığına sadece arka-daş olduğumuzu unutmuştum. Sonra bu gecenin neden çifte randevu gibi geldiğini merak ettim: Ben ve Daphne yüzünden miydi yoksa Will ve Maggie yüzünden mi?

Will, Daphne’ye dövme fotoğraflarım hakkında sorular sordu. Daphne de sanat ürünü olduklarını, bir sanat galerisin-de sergilemem gerektiğini söyledi, burada biraz ileri gitmiş ola-bileceğini düşündüm. Kolunu tutup ileri doğru uzattım –cildi çok yumuşaktı– sağa sola çevirip Will ve Maggie’nin bileğinde-ki dövmeyle bakmalarını sağladım.

Ona okulu ve ailesi hakkında sorular sordular, erkek kar-deşinden bahsederken gözleri parlıyordu. Hamburger köftele-ri neredeyse hiç pişmemişti. Patates cipsleri fazla kıtırdı. Will ve ben hesabı bölüştük. Biraz milkshake kalmıştı, onu yanımıza aldık, Boyle Heights yolunda Daphne ile paylaştık. Daphne’yle kapısına kadar yürüdüm, dansa geldiği için en az beşinci kez te-şekkür edip sarıldım, tropik orman kokusunu içime son bir kez daha çektim.

Gece, bitmesini istemediğim kadar güzeldi.
Peki neden Christopher'ın yanına oturmuştu?

Daphne'yi bıraktıktan sonra Will ve Maggie onunla çıkmadığım için bana deli olduğumu söylediler ama ben sadece arkadaş olduğumuzu söylemeye devam ettim; neden olduğunu sorduklarındaysa şöyle dedim: “Bir: Muhtemelen aynı kulvarda değiliz. İki: Hâlâ Penny'yi seviyorum. Ve üç: Kimseyle çıkmaya hazır değilim.”

“Peki, bir: Muhtemelen demek yetmez, kesinlikle aynı kulvarda değilsiniz” dedi Maggie. “Ve üç: Kimseyle çıkmak istememen iyi bir şey, çünkü yalnız olmayı da öğrenmen gerek. Ama bu bizi ikiye geri götürüyor: Neden hâlâ Penny'yi seviyorsun? Ciddiyim River. Neden hâlâ Penny'yi seviyorsun? Bana tek bir neden göster.”

Will'in arabasında arka koltukta otururken bunu düşündüm, yağmurun altında gözünüzde yaşlarla yürümenize neden olacak türde hüznü bir şarkının çaldığı radyoya uzanmıyordum. Penny benden ayrıldığından beri, ona dokunmanın ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu tekrar tekrar yaşamıştım, ellerimi saçlarının arasından geçirmenin, onu güldürmenin veya gülümsetmenin. Penny'yi mutlu ettiğimde mutlu oluyordum, bunun iyi bir şey olup olmadığını hiç sorgulamamıştım. Bizi hiç sorgulamamıştım ya da onu... Belki de Penny dünya hakkında düşünmediğimi söylerken bunu kastediyordu ama her şey bana doğru gelirken neden bir sorun olduğunu düşünecektim ki? Şimdiyse başka hiç kimseyi aynı şekilde sevmeyeceğime üzüliyordum... veya birini aynı şekilde sevmeyi istemeyeceğime.

“O benim ilk aşkımdı” dedim.

“Biliyorum, dostum” dedi Will. “Ama ikinci aşkın zamanı da gelecek. Ve inan bana, o daha iyi olacak.”

Penny'nin bizi izleyişini düşündüm; belki de eve gitmiş, Evan onu öpmeye çalıştığı anda başını çevirmişti. Belki de üst raflara koyduğu, içinde ona beni hatırlatan şeylerin olduğu kutyuyu elden geçirmek için dolabını açmıştı: ucunda kalp olan bir

kolye, Venice sahilinde bir hippie parayla çizdirdiğim portresi, benim hoşlanmadığım ama Penny sevdiği için bilet aldığım bir müzik grubu olan Imagine Dragons biletleri. Belki de onlara baktığında birlikte yaşadıklarımız aklına gelmeye başlamıştı, pişmanlığı kulağına fısıldamıştı: çok geç değil.

Ya da... öyle bir kutu yoktu, çünkü beni hatırlatan her şeyi Juana'nın sokağa sürüklediği siyah çöplerden birinin içine atmıştı. Belki de Evan Lockwood'un arabasının arka koltuğunda, onun muhteşem kalçalarıyla meşguldü.

Penny ve Evan. Bu düşünce beni önceki günkü kadar delirtmiyordu. Gözlerimden yaşlar akarak yağmurda yürümek istemiyordum, tek istediğim sadece eve gidip yatmaktı.

Will ilk beni bıraktı, bu o zaman tuhaf gelmedi, gayet güzel uyudum ve gün çabucak bitsin ki iki otobüs değiştirerek tekrar Daphne'yi görebileyim düşüncesiyle uyandım.

Şimdiyse onunla birlikte burada oturuyorum, ellerim lokantadaki gibi koluna dokunma isteğiyle yerinde duramıyor.

Sıra ona geldiğinde bugün bir şey paylaşmak istemediğini söyledi. Everett birinin pas geçmesine nadiren izin verirdi, ama Daphne'nin vücut dili beni rahat bırakın diye bağıırıyordu.

"İhtiyacın olduğunda mutlaka yardım ve destek istemelisin."

Daphne başıyla onayladı.

Göz göze gelmeye çalıştım. İyi misin?

Şansım yaver gitmedi.

Konuşacak son kişi bendim, kısa tuttum. Yesildenuzakdurmakkolaydegil.com sayfasında, hiç elde edemeyeceğin bir şeyi çok istemek ve sonsuza kadar uzak durman gereken şeyler hakkında bir yazı okumuştum. Haftanın başında okuduğumda Penny'yi düşünmüştüm. Şimdi, biraz aptalca geliyordu. Hayatımda Penny Brockaway'den fazlasına yer vardı.

Daphne çabucak çıktı, ben de hemen arkasından sessizce çıktım.

Otobüs durağı olduğunu bildiğim yöne doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Çantası omzunda sallanıyordu. Kolundaki bileklikler şıngırdıyordu. Seslendim ama dönüp bakmadı. Yakala-

mak için arkasından koşmadım. Otobüs çizelgelerinden öğrendiğime göre otobüsünün gelmesine daha zaman vardı.

Durakta oturma yeri yoktu, bu yüzden ezbere bildiğ i rengi solmuş, yer yer soyulmuş haritaya bakarak ayakta durdu.

“Daphne” dedim.

Bakmak için dönmedi bile. “Ne istiyorsun River?”

“Bana kızgın mısın?”

“Sana neden kızgın olayım?”

“Çünkü yanıma oturmadin.”

“İster inan ister inanma River, her şey senin etrafında dönmüyor.”

“Ben... her şeyin benim etrafımda döndüğ ünü düşünmüyorum zaten.”

“Gerçekten mi?”

Omzuna dokunmak için elimi uzattım ama son anda durdum, elim havada kaldı. Saçına dokunmayı düşündüm, ellerimi ensesine koyup saçlarını avcumun içine almayı. “Sorun ne? Lütfen, söyle bana.”

Bu kez dönüp baktı. Yumuşamamıştı, ama ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Benim hayatım” dedi. “Bütün hayatım. Sorun bu.”

Buna hazır değildim. Ne diyecektim ki? Hayatın harika mı?

“Sanırım... senden hoşlanıyorum, Daphne” dedim.

Güldü, hoş bir gülüş değildi.

“Yani demek istediğ im... seni düşünmeden duramıyorum ve seni düşündüğ ümd e şeyi düşünmüyorum... onu.”

Bana sanki aynı dili konuşmuyormuşuz gibi baktı, kaşları hafif çatılmıştı, anlamakta zorlanır gibiydi.

“Yani... aylardır uğruna kendinden geçene kadar ağladığ ın kızıdan uzaklaştırdım mı seni?”

“Sadece, şey, bir ay falan oldu.”

“Ah, tamam. Anladım. Yani daha sadece bir ay.”

O an Penny’yi düşünmek istemememe rağmen ışıkların yeni söndüğ ü evin önünde kaldırımda elini tutup seni öpebilir miyim dediğ im ve onun da ne bekliyorsun ki dediğ i an aklıma geldi.

Uzanıp Daphne'nin elini tuttum. "Seni öpebilir miyim?" dedim.

Elini aniden çekip göğsüme vurdu. "Defol."

"Of!"

"Acıdı mı?"

"Sayılır."

"Güzel. Şimdi, lütfen gider misin? Buna ihtiyacım yok. Veya sana."

"Daphne..."

"Ne var?"

"Dün gece seninle harika zaman geçirdim. Yani, uzun zamandır hiç bu kadar güzel zaman geçirmemiştim. Bunu açıkça söylediğimi sanmıyorum."

"Evet, biliyorum. Dansa gittik ve kız arkadaşını kıskandırdık. Ne büyük başarı!"

"Daphne, senden hoşlanıyorum, tamam mı? Senden."

"Benden hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Bugün ne yaptım biliyor musun River?"

"Hayır." Kahretsin. Danstan sonra onu aramalıydım. Veya mesaj atmalıydım. Gününün nasıl geçtiğini sormalıydım.

"Walgreens'ten üç tane CD çaldım."

"Neden?" Natalie gibiydim.

Güldü. "Çünkü bazen her şey kolay olsun istiyorum. Bazen yapmam gereken her şeyi yapamıyorum."

Yine ona dokunma dürtüsüyle savaşıpمام gerekti. "Yaptığın şey... yaptıkların... benim için bir şeyi değiştirmiyor."

"Benden hoşlanıyorsun. Neden hoşlanıyorsun benden?"

"Çünkü... akıllısın. Komiksin. Güzelsin. Dünyanın düzeni hakkında, tanıdığım herkesten daha çok şey biliyorsun. Ve seninle birlikteyken... ben..."

"Onu düşünmüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum. Ama söylemeye çalıştığım şey bu değil. Seninle birlikteyken... zamanın yavaşlamasını istiyorum."

Bunu dememle birlikte otobüsün fren sesini duydum. Dö-

nünce otobüsün geldiğini gördüm. Farları tıpkı canavar gözleri gibiydi.

“Şey, gitmem gerek.”

“Seninle gelebilir miyim?”

“Olmaz. Eve git River.”

Otobüse binip kartını okuttu. Bana bakmak için döndü.

Kapılar kapanmaya başladı.

“Senden sen olduğun için hoşlanıyorum” deyiverdim düşünmeden.

Elini salladı. Belki hoşça kal diyordu. Belki de beni başından savıyordu. Veya belki de, umarım, söylediğim bir şeyin içindeki bir şeyle örtüştüğünü söylemeye çalışıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Neden hâlâ Penny'yi seviyordum?
Harika bir soruydu.

Penny'yi hâlâ seviyordum, çünkü kendimi öyle görüyordum, Penny Brockaway'i seven biri olarak. Nasıl farklı biri olacağımı bilmiyordum. Penny'yi hâlâ seviyordum, çünkü onu sevmek hayatıma bir amaç katıyordu. Penny'yi sevmekte gerçekten, gerçekten iyiydim. Penny'yi hâlâ seviyordum, çünkü aksi beni korkutuyordu.

Otobüsün kapıları Daphne'nin arkasından kapandıktan sonrayürüyerek İKİNCİ BİRŞANS'adöndüm. Mason ve Christopher kaldırımda duruyordu. Christopher bana doğru sigarasının dumanını üfledi. "Aranızda ne geçti sizin?"

"Hiç."

İkisinin de bana inanmadığı açıktı.

"Öfkeli görünüyordun." Eşofmanının cebinden telefonunu çıkarıp benden birkaç adım uzaklaştı. "Onu arıyorum."

Duyamayacağım kadar uzaklaşırken spor ayakkabılarına baktım –yeşil ve siyah Nike Dunk model– anlamadığım bir utanç hissettim. Daphne ona ne diyecekti?

Mason bana dikkatle bakıp başını salladı. "Biliyordum. Sende bir şey olduğunu biliyordum River. Doğru olmayan bir şeyler. Yani beni yanlış anlama. Senden hoşlanmıyor değilim. Sadece yalancı olduğunu düşünüyorum."

Christopher geri geldi. "Ona mesaj bıraktım. Konuşmaya ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim." Ters ters baktı. "Çünkü biz burada böyle yaparız. Sarı kitapçığın var mı bilmiyorum River, ama buraya zor zamanlarda birbirimize yardımcı olmak

için geliyoruz. Dinlemek için. Birilerini yatağa atmaya çalışmak için değil.”

“Meksikalı bir kızla düşüp kalkmak için de değil.”

“Hey!” Mason’a doğru bir adım attım. “Sorunun ne senin?”

“Yediklerimi kusuyorum.”

“Onu demek istemedim.”

Kocaman suratı yumuşadı. Sesi kısık çıkıyordu. “Üzgünüm, River. Ama gerçekten. Dürüst ol. Daphne’den hoşlanıyor musun?”

Pico Caddesi’ne ve cadde üzerindeki bir dizi kırmızı ışığa doğru baktım; doğruyu söylemeye karar verdim. “Sanırım hoşlanıyor olabilirim.”

“Onunla çıkamazsın” dedi Christopher. “Anlıyor musun? Onunla yatmaya falan da çalışma.”

“Olayın bununla ilgisi yok.” Penny ile iki sene çıkıp hiç sevişmediğimizi onlara nasıl söyleyebilirdim ki? Ben istemiştim elbette. Ama o hazır değildi, ben de bunu sorun etmemiştim. Şimdiyse muhtemelen Evan Lockwood ile sevişecekti, muhtemelen çoktan yapmıştı bile. Umurumda olup olmadığını da artık bilmiyordum, çünkü artık hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

“Neyle ilgisi var peki?” Mason’ın ses tonu yumuşaktı.

“Ben sadece... ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

“Ben de Daphne’den gerçekten hoşlanıyorum.” Christopher yarıya kadar içilmiş sigarasını söndürüp paketin içine geri koydu. “Boş yere hırsızlık yapmaya bir son vermesine yardımcı olmak istiyorum, çünkü günün birinde kendisini hapishanede bulacak. Olacağı bu. Aramızdaki birçok farktan biri de bu. Sen veya ben aptalca bir şey çalsak kimse bizi hapse atmaz. Ama ya Daphne? Aynı kurallar ona işlemiyor. Dolayısıyla buna bir son vermesi gerek. Sen eğer onu umursasaydın buna odaklanırdın. Giden kız arkadaşının yerini doldurmaya değil.”

“Of!” Birden İKİNCİ BİR ŞANS’tan nefret ettim. Oraya her hafta giden kendimden nefret ettim. Hiç kapısından girmemiş olmayı istedim.

“Bak River” dedi Mason. “Eğer Daphne’den hoşlanıyorsan, yani gerçekten hoşlanıyorsan, ona bir iyilik yap ve hislerini ken-

dine sakla. Doğrusu bu. Yapman gereken bu.”

Pazar sabahı Leonard onunla köy pazarına gitmek isteyip istemediğimi sordu. Tek istediğim odamdan çıkmayıp Penny’nin hiç yapmadığımı söylediği şeyi yapmaktı: dünya hakkında düşünmek.

Küçük havuçlar, uzun turplar, daha o sabah toplanmış yumurta (en azından pazen gömlekli kız öyle söylemişti), çilek, rokeyla yapılmış taze pesto ve Natalie için de bir tarçınlı çörek aldık. Hepsi de Leonard’ın beni en az sevdiğim konulardan biri hakkında konuşturmak amacıyla tek başıma yakalama bahanesiydi: gelecek!

“Pekâlâ... sadece birkaç hafta kaldı” dedi Leonard elinde turunçgillerden tanımlayamadığım bir meyveyi döndürerek.

“Neye birkaç hafta kaldı?”

Beni inceledi, blöfünü görüp görmediğimi anlamaya çalışıyordu. “Üniversite kabul mektuplarının gelmesine.”

“Veya ret mektuplarının?”

“River” deyip iç geçirdi. Daha saat on bir olmasına rağmen onu çileden çıkarmayı başarmıştım. “Bunu istemek zorundasın. Bu fazlasıyla önemli, hata yapmak için çok fazla emek ve para yatırıyoruz bu işe.”

“Seni ne ilgilendirir ki? Senin cebinden çıkacak bir şey yok sonuçta.” Kahretsin! Neden böyle bir şey söyledim ki?

Söylediğim şeyi geri almayı denedim. “Özür dilerim” dedim. “Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Öyle demek istemedim. Biliyorsun sana minnettarım...”

“Tamam, River. Lütfen.” Limon tezgâhına arkasını dönüp yüzüme baktı. “Öyle demek istemediğini biliyorum, üniversite eğitiminin parasını biyolojik babanın vermesinin garip olduğunu da biliyorum. Parasını alıp kışına sokmasını söyleyebilseydim bunu yapardım, inan bana yapardım ama yapamam ve ne senin ne de benim gururumun senin için muhteşem olan bu fırsatın önüne çıkmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca asla ama asla bana minnettar olduğunu söylemene ya da sana bir baba gibi davrandığım için teşekkür etmene gerek yok, çünkü bu ha-

yatımın en büyük ayrıcalıklarından biri.”

Leonard bildiğim en güzel gözlere sahipti; yıllar içinde, kenarlarında daha fazla kırışıklık belirdikçe, giderek daha da güzelleşmişlerdi.

“O mektuplardan korkuyorum” dedim. “Yeteri kadar reddedildim zaten.”

“Riv” deyip elini omzuma koydu ve sıktı. “Sen harika bir çocuksun. Çok da çalıştın. Seçeneklerin olacak ve en doğru yeri seçeceksin. Okuluna gidecek, çok çalışmaya devam edeceksin. Dört sene sonra da Amerika’daki diğer mezunlar gibi iş bulamadığında odana döneceksin.”

Güldüm. “O günü iple çekeceğim.”

Penny ve ben iki aynı okula başvurmuştuk, listemdeki diğer okulları hiç ciddi ciddi düşünmemiştim, çünkü aynı okula gideceğimizi düşünmüştüm, fakat bundan bahsettiğimde, bana kaçıp sirke katılmamızı önermişim gibi bakmıştı. Penny beni geleceğinde görmüyordu ve ben bunun hiç farkına varmamıştım çünkü aptaldım. Şimdi o iki okul listemin en alt sıralarındaydı. Artık Penny Brockaway’in peşinden gitmeyecektim.

Leonard tezgâhın arkasında duran adama portakalların parasını ödemek için cüzdanına uzandı, para üstünü hesaplarken adamın kolundaki dövmeyi fark ettim: kökleri beyaz bir ağaç.

Telefonumu çıkardım. “Affedersiniz... sakıncası yoksa dövmenizin fotoğrafını çekebilir miyim?”

Kolunu çevirip uzattı, farklı filtreler kullanarak birkaç kare çekerken sabırla tuttu.

Leonard beni izliyordu, şaşkındı.

“Sadece bir hobi” dedim yürürken. “Merak etme.”

Karelerden en iyisini, mavimsi retro filtreli olanı, Daphne’ye gönderdim.

Ben: Beğendin mi?

O:

Eve döndüğümüzde odama gidip dizüstü bilgisayarımı açtım. Ucuz spor ayakkabısı aradığım birkaç internet sitesine göz attıktan sonra, parmaklarım klavyemin üzerinde asılı kaldı ve istemememe rağmen “Thaddeus Dean” kelimelerini yazdılar.

Babamın dış görünüşünü önemsemek istemiyordum. Nerede oturduğunu, nerede çalıştığını, ne yaptığını. Yazdıklarını, başka insanların onun hakkında yazdıklarını. Onun önemli olmadığına, onsuz da iyi, hatta daha iyi olduğuma inanmak istiyordum. Benim için ne düşüneceğini merak etmek istemiyordum. Neredeyse on sekiz yaşındaydım. Üniversiteye ve finanse etmeyi üstlendiği bir hayata başlamak üzere olan biriydim.

Yüzü ekranımı kapladı.

Hâlâ kirli sakal. Hâlâ o kare çerçeveli gözlükler. Ne beklediğimi bilmiyorum –son baktığımdan bu yana çok zaman geçmemişti– ama kendimi şoka hazırlamıştım.

Ekranla fotoğrafları kaydırarak ilerledim. South by Southwest'te sahnede konuşma yaparken. "İnternette Dürüstlük ve Global Erişimi Genişletmek" adında yazdığı bir makalenin üst köşesindeki vesikalık bir resim. "İletişim ve Çatışmaların Çözümlemesi" hakkındaki, yakın tarihli konferansının broşüründe kullanılan tuğla bir duvarın yanında ayakta duran takım elbiseli siyah beyaz bir fotoğraf. Konferans, Barton Center'da, yani Santa Monica'daydı.

Neden apış arama tekme yemiş gibi olduğumu anlamadım. Yıllar içinde Thaddeus Dean muhtemelen onlarca kez buraya gelip gitmişti. Sonuçta Omaha'da yaşamıyordum. Geldiğinde beni görmeye çalışmadığını biliyordum. Ayrıca eğer isteseydi yılın herhangi bir günü beni dijital dünyada bulabileceğini de biliyordum ve bunu hiç yapmamıştı.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım; geleceği gün ve saati aklımdan silmeye çalıştım ama görmeyi hiç istemediğiniz bir şeyi aklınızdan silmeye çalışmaya benziyordu, anne babanızın sevişmesi gibi falan. Görmemiş gibi yapmaya çalıştıkça, zihninizdeki yangın da büyüyordu. Natalie bir doğum günü partisinde olmasaydı onu bir şeyler yapmaya götürürdüm –belki de Country Mart'a midilli binmeye götürürdüm– midilliye binme yaşını bir, hatta iki sene geçmiş olmasına rağmen.

Annem ve Leonard mutfakta köy pazarından aldıklarımızı doğruyordu. Tezgâh ikisinin sığacağı büyüklükte değildi, ama birbirlerine çarpmamayı öğrenmişlerdi.

“Ben dışarı çıkıyorum” dedim.

“Nereye gidiyorsun tatlım?”

Bilmiyorum demek istemiyordum, çünkü bunun annemi endişelendireceğini biliyordum, üstelik yine duygularımla ilgili konuşmaya çalışabilirdi; bu yüzden, “Çok güzel bir gün, yürüyüş yaparım diye düşündüm” dedim.

Annem ve Leonard karşılıklı gülümsediler. “Harika! Bu harika olur. İyi eğlenceler.”

Batıya giden otobüsü bekledim. Pico’ya nasıl gideceğimi ve eve nasıl döneceğimi biliyordum ama öbür tarafa giden otobüslere hiç binmemiştim. Hiç gelmeyecek sanırken sonunda geldi, binip şoföre ücreti ödedim.

Etrafa çok da dikkat etmeden camdan dışarı bakıyordum, daha ne olduğunu bile anlamadan sıcaklık birkaç derece düştü, hava iyot kokuyordu. Otobüsten indim, bir sürü üstü çıplak adamın ve bikini üstlü kızın oturduğu, sörf tahtaları ve bisikletlerin yanında köpeklerin bağlı olduğu büyük bir alanı olan bir kafe buldum. Güneşlenmek benim için pembe ve kırmızı arası bir renge bürünmek anlamına geldiği için içerideki masalardan birini tercih edip buzlu latte sipariş ettim. Latteyi hazırlayan kızın bir kolunun ön kısmında çilek dövmesi diğerinde de ananas dövmesi vardı. Kasadaki çocuğun kolunda da “BERRI” yazıyordu. Burası Venice sahiliydi, dövmesi olmamakla iç çamaşırı giymeyi unutmak aynı şeydi.

Kahvemin yarısına gelmişim ki aklıma bir fikir geldi.

Kasadaki çocuğa gittim. Fotoğraf çekmeme memnuniyetle izin verdi. Oldukça yakından çekmek zorunda kaldım, çünkü harfleri ayrı ayrı fotoğraflamak istiyordum.

Kapının önünde biraz oyalandım, çok geçmeden aradığımı diğer harfleri de buldum: kalbin içinden bir ok geçen “ANNEM” dövmesinden bir N, A ve E.

Harflerin fotoğraflarını hemen ayrı ayrı birbiri ardına gönderdim.

B-E-N-İ-A-R-A

Arkama yaslanıp bekledim ama telefonum çalmadı, ta ki otobüste evin yolunu yarılایana kadar.

“Hoş” dedi telefonu açtığımda.

“Hoş mu? Eserlerimin galeride sergilenmesi gerektiğini söylersin sanıyordum.”

“Neden bir garip konuşuyorsun?”

“Çünkü otobüsteyim.”

“Otobüstesin demek. Ne kadar da büyümüşsün sen öyle.”

“Daphne, ben...”

“Bekle. Bir dakika sessiz kal.”

“Tamam.” Bu zor değildi, çünkü ne söylemek istediğimden emin değildim. Otobüs durdu, sonra tekrar yoluna devam etti, pazar günü sahil trafiğinde adım adım ilerleyebiliyorduk.

“Dün gece garip davrandığım için üzgünüm.”

“Sen hiç...”

“Bitirmeme izin verir misin? Ayy, River! Kız gibisin. Hiç susmuyorsun.”

“Pardon.”

“Kendime kızıyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim şeyleri yapmak istediğim için. Bazen o şeyleri yapmaktan kendimi alkoymak çok yorucu olabiliyor. Anlıyorsun değil mi? Yani muhtemelen sen de esrar konusunda aynısındır.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Ve hayatımda bir erkek için yer veya zaman yok.”

Erkek derken gerçekten, gerçekten beni kastettiğini umuyordum.

“Ve senden hoşlanmamam için çokça neden var River. Birincisi beyazsın. Yani kıyak beyazsın hem de. Batı yakasında oturuyorsun. Bir esrar bağımlısısın. Bunu arkadaşlarından gizliyorsun. Kafanın hâlâ öbür kızda olduğundan da oldukça eminim. Ayrıca araba bile kullanmıyorsun. Daha devam edebilirim, ama tarifemde sadece yedi yüz dakikam kaldı bu ay. Ama mesele şu ki sana güvenebileceğimi ve seni çok iyi tanıdığımı hissediyorum ki bu oldukça korkunç. Bu sana hayatımda yer ve zaman ayırmak istememe neden oluyor çünkü... seninle birlikteyken kendimi iyi hissediyorum.” Biraz sessizlik. “Şimdi bir şeyler söyleyebilirsin.”

“Şimdi mi?”

“Evet, şimdi. Haydi bakalım.”

“Tamam. Birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi hissetmemizi istemiyorum. Ben birbirimizi gerçekten tanımamızı istiyorum. Liseli gibi değil yani.” Durağımın yaklaştığını gördüm, ama inmek için düğmeye basmadım. “Ben... ben senin arkadaşın olmak istiyorum. Ben senin gerçek arkadaşın olmak istiyorum. Bu... muhtemelen diğer her şeyden daha önemli şu anda.”

“Peki... tüm o seni öpebilir miyim saçmalığına ne oldu şimdi?”

“Ah, seni öpmek istiyorum. Yani ben gerçekten, gerçekten öpmek istiyorum seni. Ama aynı zamanda seni dinlemek de istiyorum. Sana... yardım etmek istiyorum. Yani, eğer neden çaldığın hakkında konuşmak istersen ya da hak ettiğin şeylere sahip olamamanın ne kadar adaletsiz olduğundan...”

İç geçirdi.

Parmak uçlarımı gözüme bastırıp ovuşturdum. Gözümün önünde renk patlaması olana kadar bastırdım.

“Neredesin şu an?” diye sordu.

Camdan dışarı baktım. “Evimin doğusunda bir yerlerde. Durağımı kaçırdım.”

“Crenshaw’da in.”

“Sonra?”

“Köşede bir Pizza Hut var. Orada bekle beni.”

Tam da gelmeyeceğinden emin olmaya başlamışken –o otobüs-ten “in” dediği yerde inmiştim, tıpkı Penny ile beraberken yaptığım gibi– kafamı kaldırdım ve oradaydı.

“Selam.”

“Selam.”

Kalabalık ve çok da güzel olmayan bir sokağın köşesinde, etrafa yayılan pizza kokuları arasında karşı karşıya duruyorduk. Penny Brockaway’in yüzünü ilk kez ellerime alıp öptüğüm yerdeki gibi büyülmüş bir sokak lambası da yoktu.

Ona doğru bir adım attım, ne yapacağımdan ya da söyleyeceğimden emin değildim. O gece Penny’yle olduğu gibi kolay olmasını diledim, ama bunun farklı olduğunu biliyordum, daha karmaşık ve daha gerçikti.

Ama Daphne geri doğru bir adım attı. “Bir şeyler yemek ister misin?”

“Hayır.”

“Pizza Hut’a karşı bir şeyin mi var?”

“Pizza Hut’a karşı çok şeyim var.”

Gülümsedi. “Benim de. Haydi gel.”

Durağa döndük, tam da o anda bir otobüs geldi. Elini tutup onu en arka sırada boş olan iki koltuğa doğru götürdüm. Bir bacağına benimkinin üzerine attı, ben de elimi dizinin üstüne koydum. Aynı koltuğa oturmayan iki insan ne kadar yakın oturabilirse o kadar yakın oturuyorduk.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Hiçbir yere.”

“Mecazi anlamda demedim.”

Güldü ve biraz daha eğildi. “Bazen sadece düşünmek için otobüse biniyorum. İnsanları izlemeyi seviyorum. Onları kafamda canlandırıyorum. Sakladıkları sırları. İtiraf edemedikleri şeyleri. Şeyi merak ediyorum mesela... O insan istediği her şeyi yapabilseydi ne yapardı? Eğer duvarlar veya sınırlar olmasaydı şu adam ne yapardı? Eğer bu otobüs dilekleri yerine getiriyor olsaydı hayatlarında ne olurdu?”

Gözlerimi dikip ona baktım. Sanırım gözlerimi kırpmayalı epey olmuştu. Beni etrafa bakmaya davet ettiğini biliyordum, ama gözlerimi ondan alamıyordum.

“Daphne...”

“Şuna bak mesela.” Birkaç sıra ilerde koridor tarafında oturan minyon bir kadını işaret etti başıyla. Havaya göre çok kalın bir ceket giymişti, ayaklarının etrafı market poşetleriyle çevriyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Bence yorgun ve üzgün görünüyor.”

“Unutma, bu otobüs dilekleri gerçekleştiriyor.”

“Peki.” Saçları yüzünün büyük bölümünü kaplıyordu; kucağında duran ellerinden başka bir yere bakmıyordu. “Dün gece bir karaoke yarışmasında beş yüz dolar kazandı, New York’a uçak bileti almaya yetecek bir para. Bir Broadway müzikalinin seçmelerine katılmak istiyor. Ne zamandır para biriktiriyor, eli-

ne geçen her bir doları banyo küvetinin altında sakladığı boş bir tampon kutusunun içinde biriktiriyor.”

“Hım.” Daphne dizinin üstünde duran elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

“Rolü alıyor, bu arada. Sonra da Tony dl kazanıyor.”

Daphne kadına baktı, kadın hâlâ başını ellerinden kaldırmamıştı. Sonra gülümsedi: “İtiraf etmediğim dileğimi bilmek ister misin?”

“Elbette isterim.”

“Avukat olmak istiyorum. Göçmenlik veya belki de işçi hakları üzerine çalışmak istiyorum. Bu kulağa çılgınca mı geliyor?”

“Neden çılgınca gelsin ki?”

“nk şimdiden kanunun yanlış tarafındayım. Ayrıca niversitenin üstüne bir üç sene daha okumam gerekecek. Bu da tampon kutuma saklamam gereken çok fazla dolar anlamına geliyor.”

Elini sıktım. “Sana inanıyorum. İnsanlar sürekli bunu söyleyip dururlar biliyorum ama ben ciddiyim. Hayalini kurduğun ne varsa yapacak bütün özelliklere sahipsin.”

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Bu, dilekleri gerçekleştiren bir otobüs. Herkesin istediğı kişi olabildiğı bir yer.”

“Evet yle.”

“Belki de bu otobüste grubumuzun kurallarının olması veya farklı yerlerden olmamız ya da ikimizin de yığınca sorunları olması önemli değıldir.”

Başparmağımın alt dudağına dokundum.

şu an esrar bağımlısı olmadığımı söylemek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu; istediğim kişi olabilseydim, asla yalan söylemeyen biri olmak isterdim. Ona gerçekleri anlatmak için doğru zamanın ne zaman geleceğinden emin değıldim, ama şu an olmadığı kesindi.

Öyle de yaptım. Hızla, tam da sihirli otobüsümüz son durağa yaklaşırken.

Penny'den önce hiç kimse hakkımda dedikodu yapmakla fazla zaman harcamazdı, Penny beni terk ettikten sonra da durum pek değişmemişti. Ama dansa gizemli bir kız götürdüğüm için ilgi odağı olmuştum. İnsanlar ben ve o kız hakkında konuşuyordu.

İspanyolca dersinde haftalarca uzağımda oturduktan sonra, Penny yanıma geldi.

“Selam River!” Bay Fernandez boğazını temizleyip Buenos Dias, Amigos⁴ dedikten hemen sonra Penny bana belli belirsiz el salladı. Ben de mahcup bir şekilde omuz silkтім.

Dersten sonra Penny'nin toplanması her zaman çok uzun sürerdi –her bir kaleminin, her bir silgisinin belirli bir yeri vardı– ama bu kez ben ayağa kalktığımda her şeyi çantasına sokuşturup koridora doğru peşimden geldi.

“Selam” dedi.

“Selam.”

“Cuma gecesi eğlendin mi?”

“Evet. Eğlenceliydi.”

“Harika. Evet, ben de eğlendim.”

“Tamam o zaman.” Dolabıma doğru yürümeye başladım.

“River” dedi.

“Efendim?”

Üstdudağını ısırdı. “Bu çok tuhaf.”

“Evet, biliyorum.” Neredeyse uzanıp elini tutacaktım ama sadece biraz rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunda her zaman öyle

⁴ İspanyolca, günaydın arkadaşlar. (ç.n.)

yaptığım için.

“Aramızın böyle tuhaf olmasını istemiyorum.”

Belki de o zaman beni gölün ortasında terk etmemeliydin.

“Tamam...”

“Yani, sorun yok o zaman?”

“Evet, sorun yok.”

“Çünkü sana değer veriyorum River. Arkadaş kalmak istiyorum.”

Öğle arasını Luke’la geçirdik, futbol sahasının yanında oturup bir paket Doritos cips bölüştük.

“Will ve Maggie’nin arasında neler oluyor?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, bütün hafta sonu aramadılar. Sen de aramadın ama buna zaten alışığım. Her neyse, o ikisinin neyin peşinde olduğunu görmek istedim, çünkü oyundan sonra bir planım yoktu ama ne aradılar ne de mesaj attılar. Sonra sinemaya gittiklerini öğrendim; bu sabah da Will’e hangi filme gittiklerini sordüğümde gülümseyip hatırlamadığını söyledi.”

“Küçük dilini yutma ama bence birbirlerinden hoşlanıyorlar.”

“Hadi ya! Aralarında neler oluyor diye sorarken sonunda seviştiler mi demek istemiştin.”

“Ne? Sen biliyor muydun?”

“Oho yıllar önce anlamıştım.”

“Öyle mi?”

“River. Dostum. Gerçekten çok safsın.”

Geçen cumayı düşünerek son birkaç cipsi ağzıma attım. Maggie’nin görüntüsü. Will’in onun nasıl görüldüğünü fark etmesi.

“Pekâlâ... Biraz danstan bahsetsene” dedi Luke.

“Danslardan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum ama bu nasıl geçtiklerini duymak istemediğim anlamına gelmiyor.”

“Penny ile Evan birlikteydi. Ama bunu zaten biliyorsundur.”

“Evet.” İeeğinden koca bir yudum aldı.

“Daha fazlasını biliyor musun?”

“Beni arayan olmayınca ben de oyundan sonra Evan ve takımından diğerkocuklarla ıktım.”

“Ve?”

“Sana Evan ile Penny’yi mi anlatmamı istiyorsun?”

Bir an düşündüm. “Pek sayılmaz.”

“Güzel. O zaman neden getirdiğinkızdan bahsetmiyorsun?”

“Meksikalı.”

“Ee, yarı Meksikalı olduğum için onu tanıdığımı mı düşünüyorsun? Kuzen filan olduğumuzu mu sanıyorsun?”

“Hayır, it herif. Sen sordun, ben de söylüyorum. Meksikalı. Boyle Heights’ta oturuyor. Son derece zeki biri ve acayip kafamı karıştırıyor, bu da hoşuma gidiyor. Adı Daphne.”

“Daphne. Güzel bir tınısı var. Kulağa çok...”

“Çok... Penny’den farklı mı geliyor?”

“Evet.”

“Penny’yle birlikteyken gerçekten o kadar kötü müydüm?”

İç geçirdi. “Sayılır. Babamın aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatmaktan zevk almasına benziyor. Hikâyede bir sıkıntı olduğundan değil, sadece sürekli dinlemekten yoruluyor insan.”

“Anladım.” Birinin duygularını incittiğimizde Everett bizden bir şey yapmamızı isterdi, ama Luke’a bakıp “Seni onurlandırıyorum” diyecek değildim, çünkü Luke muhtemelen beyin kanaması geçirdiğimi düşünüp ambulansı arardı. Ama ona hafifçe dokundum, bana baktığında da söylemem gereken şeyi söyledim.

“İyi bir arkadaş olamadıysam özür dilerim.”

Gözlerini kıstı. “Bana kısa bir şort vermeyeceksin değil mi?”

Güldüm. “Hayır. Senin o şortlu halin asla görmek istemediğim şeylerin başında geliyor.”

Çarşamba günü İspanyolca dersinden hemen sonra koridorda Penny’nin yanına gittim. Arkadaş kalmak istediğini söylemişti,

ben de isteğini yerine getiriyordum.

“Selam, Pen.”

“Selam, River.” Bu iki kelime beni evin arka merdivenlerinde köpekleriyle birlikte veya Natalie ile mutfakta gördüğünden çok daha farklıydı. O zaman evimde ne arıyorsun dercesine *selam* River demişti. Bu kez, beni görmekten memnun gibiydi.

“Ödevimi yapmadım” dedim.

“Neden peki?”

Ona herkesi yatırdıktan sonra Daphne’nin aradığını, gece saat bire kadar konuştuğumuzu söylemeyi düşündüm. Bunu Penny’yi kışkırtmak için anlatacak değildim, ödevimi yapmamıştım çünkü matematiğe, İspanyolcaya veya sıradan bir şeye konsantre olamamıştım. Daphne ciddi şekilde zihnimi dağıtıyordu.

“Zamanım olmadı işte.”

Bana doğru eğildi. “Kimseye söyleme” diye fısıldadı; “ben de ödevimi Juana’ya yaptırdım.”

Juana’nın bu işten hiç hoşlanmadığını tahmin ediyordum ama şikâyet etmeden yaptığından da emindim. Muhtemelen aileye yavan bir yemek pişirdikten sonra.

“Yani...”

Bu “yani...” danstaki kızla aramda bir şeyler olduğunu duyduğu anlamına geliyordu. Nasıl duyduğundan emin değildim. Daphne’yi öptüğümü kimseye anlatmamıştım. O kadar da büyük olmayan diğer sırlarıma kıyasla iyi bir sırdı.

“Yani mi?”

“Hadi ama River.”

Aptalı oynamaya devam edebilirdim ama Penny’nin bir şey istiyorsa, onu elde edene kadar vazgeçmeyeceğini biliyordum. Özellikle de benden bir şey istediğinde.

“Ah, o kızı mı soruyorsun?”

“Olabilir.”

“Şey, bir kız var işte. Ondan hoşlanıyorum. Görünüşe göre o da benden hoşlanıyor çünkü... dünya garip ve tahmin edilemez bir yer.”

“Şimdi kız arkadaşın falan mı?”

“Daha karmaşık.”

“Nedir o kadar karmaşık olan?”

Omuz silktim. Daphne’yi tanımanın Penny’yi tanımaktan tamamen farklı bir durum olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Tabii Penny’yi gerçekten tanıdığım söylenebilirse.

“Şey, senin adına mutluyum.” Sesi pek öyle değildi.

“Ya Evan?”

“Ya... bilemiyorum...” Topuzunu çözdü, saçlarını sallayıp tekrar yapmaya başladı. “Şu an bir ilişkiye başlamak istediğimden emin değilim. Üniversite mektupları yakında gelecek, nereye gideceğime karar vermem gerek. Geleceğimi düşünmeliyim, başkasıyla yeni baştan bir ilişkiye başlamak biraz tuhaf. Onu en başından tanımaya çalışmak falan. Çok fazla iş, sence de öyle değil mi?”

Hayır, değildi. Bana tam aksi gibi geliyordu.

“Sanırım öyle.”

“Bu son senemiz Riv.” Bana eskiden olduğu gibi baktı; ne yapmam, giymem ya da söylemem gerektiğini söylerken olduğu gibi. “Yeni bir şeye başlamak için doğru zaman değil.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

E verett'in sarı kitapçığı, birinci sayfa, ikinci madde:
✓ İKİNCİ BİR ŞANS gençler için, güvene, yalan olmadığı anlayışına, gerçeklerin gizlenmemesine dayalı bir destek grubudur.

Bu kuralı anlıyor, her hafta bilerek çiğniyordum.

Olmadığı biri gibi davranmayan, Everett ile kurallarına saygı duyan Daphne ise ikinci sayfa, dördüncü maddeyi çiğnediği gerçeğiyle boğuşuyordu:

✓ Grup üyeleri arasında hiçbir fiziksel veya romantik ilişki söz konusu olamaz.

"Orada dürüst olmak gerçekten önemli" dedi öpüşmemizin arasında. "Ama herkesin her şeyi bilmesi gerektiğini de düşünmüyorum."

"Dürüst olmak benim için de önemli" dediğimi duydum.

"Öyle olduğunu biliyorum River. Senden hoşlanma nedenlerimden biri de bu. Tabii beraber olabileceğimizi düşünmemin nedenlerinden biri de."

"Kıvrak zekâm ve rakipsiz cazibem olduğunu sanıyordum."

Cumartesiye kadar bekleyemeyecektim. Onu bir oda dolusu bağımlıyla paylaşmak istemiyordum. O yüzden cuma günü benimle sinemaya gelmesi için yalvardım. Daha yirmi dakika geçmişti ki patlamış mısır almak için dışarı çıkıp geri dönmedik. Film izlemek istemiyordum, onu izlemek istiyordum. Boş lobide oturduk.

"Evet, o da var. Sen benim sorunlarımı anlıyorsun, ben de seninkileri. Kırk bir vazonun parçaları gibiyiz."

"Kırk bir vazonun parçaları. Bunu sevdim."

“Peki ya Christopher ve Mason?” Bir patlamış mısır alıp havaya attı ve ağzıyla yakaladı.

“Belki de onlara anlatmalıyız.”

“Şey Christopher sana karşı aşırı koruyucu, Mason’ın da ne kadar koca ağızlı olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Bu kaba oldu.”

“Ne?”

“Yeme bozukluğu olan biriyle dalga geçmek.”

“Onunla dalga geçmiyordum. Gerçekten söylüyordum, Mason’ın ağzı kocaman.”

“Hayır River, Pac Man gibi gerçekten büyük bir ağzı olduğunu söylemiyordun. Mecazi olarak söylüyordun ama yemesinden değil, dedikodu yapmasından bahsettiğine inanacağım.”

Adamım, diye düşündüm; bu kıza gerçekten âşık olabilirim.

Sonraki gece kapının önünde buluştuk. İlk bengtmişti; Daphne gelip bizi gelişigüzel bir şekilde selamlayana kadar herkesle birlikte ayakta dikildim. Sanki onu tekrar öpmek için dakikaları sayan ben değildim.

Birlikte çemberin öteki ucuna oturduk. Bütün toplantıyı bir şekilde amatör bir hata yapıp, bizi açık ederim diye ter dökecek geçirdim, birinci sınıf bir yalancı olduğumu unutmuştum.

Sıra Daphne’ye geldi.

“Bu hafta... oldukça muhteşemdi.” Nedeni oymuş gibi karşısında oturan Christopher’a gülümsedi. “Yaptığım bütün işler... hiçbiri yük gibi gelmedi, yani bilirsiniz işte. Hiç kafama takmadım sanki. Sanırım bunun nedeni gerçekten uzun zamandır ilk kez kendim için bir şey yapıyor olmam. Sadece kendim için. Buraya gelmek de kendim için yaptığım bir şey, bunu biliyorum ama beni heyecanlandıran ve mutlu eden bir şeyden bahsediyorum. Belki de bir şeyler çalmamın bununla ilgisi vardır... Bilmiyorum... belki de kendim için güzel bir şey almakla ilgilidir. Belki de bu yüzden saçma, umurumda bile olmayan şeyler çalışıyorum. Çünkü kendim için bir şey almaya çalışıyorum. Bunu bahane olarak söylemiyorum, sadece daha iyi anlamaya çalışıyorum. Bu da sürecin bir parçası, değil mi?”

Yine ileri geri el sallamalar.

“Paylaşmak için burada olduğumuzu da biliyorum ama bunu kendime saklamak istiyorum, bilirsiniz işte, sadece kendime... saklamak istiyorum.”

“Sorun değil, Daphne” dedi Everett. “Kendimizle ilgili her şeyi paylaşmamız gerekmiyor. Tabii gizli tuttuğunuz şey bağımlılığınızı beslemediği sürece.”

Konuşma sırası bana gelmişti, ama Everett’in son cümlesi beni afallatmıştı. Gizli tuttuğunuz şey bağımlılığınızı beslemediği sürece.

Daphne Vargas, yeni ve güzel sırrım, bağımlılığımı besliyor muydu? Kız arkadaş bağımlısı mıydım? Sevmeye bağımlı mıydım? Çaresiz bir şekilde sevmek isteyen biri miydim? Bu yüzden mi âşık olmak üzere olduğum kıza bile gerçekten kim olduğum konusunda dürüst olamıyordum? Ben gerçekten kim olduğumu biliyor muydum?

Derin bir nefes aldım. Kafamı toparlamaya çalıştım. Üzerime üşüşen soruları soramazdım ama hiçbir şey söylemeden de oturamazdım. Yerimde kııldandım, sandalyem iç gıcıklayan o seslerden çıkardı.

İşte bu, diye düşündüm. Gruptaki diğer bütün üyeler için de durum bundan farklı değil. Buraya gelmek ve gerçek bir şeyle boğuşmak böyle bir şeydi. Herkes bekliyordu. Hepimiz sabır sanatında uzmanlaşmıştık.

Bir şey söylemek istiyordum. Kendim olarak konuşmak istiyordum, bloğu ve ot bağımlılığı olan isimsiz bir orta batı çocuğu olarak değil. Yalancı ve üçkâğıtçı olarak değil. Sahtekâr olarak değil. Dürüst olmak istiyordum. Birkaç hafta önce Everett’in verdiği talimatı hatırladım:

Bize gerçek bir şey anlatın. Bize doğru bir şey anlatın.

“Esrara ihtiyacım yok” dedim. “Bağımlı değilim.” Açılışı bununla yapmıştım, ama nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Oda sessizliğini korudu.

“Yani hepsi bu mu?” dedi Mason sonunda sahte bir gülümsemeyle. “Otu öylece bıraktın. Ne kadar da kolaymış. Bam! Du-man oldu!” Bana el salladı. “Artık gidebilirsin. Hayatında başarılar.”

“Sanıyorum Mason’ın demek istediği şu” dedi Everett, sonra da Mason’a onaylamayan bir bakış attı. “Artık esrara ihtiyaç duymadığını düşünüyor olabilirsin ama bağımlılıklar birden yok olmaz, sadece onları kontrol etmekte daha iyi oluruz. Sağlıklı bir insan olsan bile her zaman bir bağımlı olacaksın. Bunu unutma.”

Unutmak mı? Tek düşündüğüm buydu. Bu sahte esrar bağımlılığından nasıl kurtulacaktım?

O gece yine Philippe’s’e gittik; sadece Christopher, Daphne ve ben. Mason gelmemeye karar vermişti. Daphne’nin karşısına oturdum. Yanına oturursam ona dokunmadan duramayabilirdim.

Christopher patateslerime uzanıp bir tane aldı. “Mason kesinlikle sana takmış.”

“Evet... Bilmiyorum. Belki benim hakkımda haklıdır. Belki de hayatta hiç zorluk görmemişimdir” dedim.

“Şey... ot dandik bir kötü alışkanlık sayılır.”

“River.” Daphne gözünü dikip bana baktı. “Baban seni terk etti. Öylece bırakıp gitti. Umurunda olmadığını düşünmen umurunda değil. İyi bir üvey baban olduğu ve Rancho Park’ta oturduğun için hayatının güzel olduğunu düşünüyorsun, ama sen terk edilmiş bir çocuksun. Ortada boktan bir durum var. Dolayısıyla hayatta hiç zorluk görmediğini düşünmekten vazgeç.”

Grinç’in Whoville’de şarkı söyleyen Who’ları duyduğunda, küçük kalbinin üç katı büyüdüğünü hatırlıyor musunuz? Benimki kalp değildi; içimdeki o aptal kurbağaydı. Büyüyüp kocaman bir canavar olmuştu. Hiçbir şey diyemedim.

Christopher ellerini kalbinin üstüne koydu. “Kendi adıma, River’ın sana özel olarak açılmasından çok etkilendim. Çünkü terk edilmiş olmasıyla ilgili o acıklı hikâyeyi bilmiyordum. Siz ikiniz arasında o türden bir... yakın ilişki olmasına sevindim.”

Daphne masanın altından bacağına tekmeledi. “Kes sesini, Christopher.”

“Neden böyle savunmaya geçtin ki?”

“Bak” dedi. “İmalardan çok sıkıldım. River’la aramızda neler olduğunu merak ediyorsan, sor gitsin.”

“Peki. Soruyorum o zaman. River’la aranızda neler oluyor?”

Önce bana sonra Christopher’a baktı. “Kesinlikle hiçbir şey yok.”

Daphne’nin evinin önünde kenara çektiğimizde arabadan inip kapıyı tuttum. Ona sarılıp yanağına hızlıca kondurduğum öpücüğü beynimde bir yerlere kazımaya çalıştım, çünkü Daphne’yle aynı okula gitmiyorduk, bizim eve yürüyüş mesafesinde kocaman bir evde oturmuyordu ve elinin altında bir SUV arabaşı yoktu. Onu bir daha ne zaman görebileceğimi bilmiyordum. O da bana sarılıp fısıldadı, “İyi geceler, *guapo*⁵.”

10 West’e giden rampada Christopher, “Kayıtlara geçsin, sin, senden kesinlikle hoşlanıyor. Ne dediği umurumda değil” dedi.

“Hayır, hoşlanmıyor.”

“Neden Rancho Park’ta oturan sıska bir çocuktan hoşlandığını bilmiyorum ama öyle. Bunu biliyorum.”

Cevap vermedim.

Evimin önüne yanaşınca gelecek hafta görüşmek üzere vedalaştık. Ama gideceğimden emin değildim. Gitmeyi istiyordum. Hatta buna ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Ama daha ne kadar bağımlılığım varmış gibi yapabiliyordum ki?

İronikti, ama nasıl temizleneceğimi bilmiyordum.

Eve son derece gergin bir şekilde girdim, annem hemen kokusunu aldı.

“İyi misin tatlım?”

“İyiyim.”

“Her şey yolunda mı?”

“Her şey mükemmel.”

“Hiçbir şey mükemmel değildir, River. Mükemmelin iyinin düşmanı olmasına izin verme.”

“Ah, yoga bilgeliği.” Avuç içlerimi birleştirip hafifçe eğil-

⁵ İspanyolca, yakışıklı. (ç.n.)

dim. "Namaste."

Leonard'ın onaylamayan bakışlarını görmezden geldim. Anneme neden öküzlük yaptığımı bilmiyordum, kaldı ki gerginliğim büyüyordu, tıpkı suya attığınız ve dinozora veya deniz atma veya Natalie'ninkiler gibi çiçeklere ve kalplere dönüşmesini izlediğiniz o küçük oyuncak süngerler gibi. Belki de bu hisle savaşmanın en iyi yolu kocaman bir esrar içmektir diye düşündüm elimde olmadan. Esrar bulmak sorun değildi. Okulda ki herkes kimin ot sattığını bilirdi. Belki de bir bütün demet alsam her gün içebilir, gerçek bir bağımlılık geliştirebilir, -mış gibi yaptığım kişi olabilirdim.

Telefonum cebimde titredi.

Daphne olduğunu görünce, o gerginlik bir sihirbazlık numarası gibi ortadan kayboldu, yerini sakinliğe bıraktı, sanki olmayan esrarı içmişim ya da annemin birkaç yoga hareketini yapmışım gibi.

O: Gelecek cumartesi aile pikniği var. Kardeşim Miguel on yaşına basıyor.

Ben: Tamam

O: Gelmeni istiyorum

Ben: Tamam

O: Tamam?

Ben: Tamam!

O: Mangalda et. Belki biraz softbol. Pinyata sever misin?

Ben: Her tür şiddete karşıyım.

O: Hak eden bir Minecraft karakteri.

Ben: Sopamı getireyim o zaman.

Yanlış olduğunu bilmeme rağmen Daphne'nin kalan son iki zorunlu toplantısından sonra artık toplantılara gitmediğimizi, cumartesi gecelerimizi birlikte lise son sınıfların yaptığı şeyleri yaparak geçirdiğimizi hayal etmeye başlamıştım: Partilere gider, arkadaşlarımızla takılır, belki biraz içki içerdik, ama asla ot içmezdik.

Toplantıların Daphne'ye yardımı olduğunu biliyordum. Onun için değerliydi. Ama gitmeyi bırakırsak ona ya da grubun kalanına doğruyu söylemek zorunda kalmazdım. Baştan başlayabilirdik. *Çalmayan Kız ve Ot İçmeyen Çocuk Beklenmedik bir Şekilde Tanışır ve Delicesine Âşık Olur*. Ben bile bu romantik komediyi izlemek istiyordum.

Ama Daphne'nin kendisi için bu kadar önemli olan bir şeyden uzak durmasını isteyemezdim. Âşık olmak üzereydim ve bunu doğru yapmak istiyordum.

Dürüst olmak zorundaydım. Annemin yoga bilgeliği doğruydu. Mükemmelin iyinin düşmanı olmasına izin verme. Ben mükemmel bir erkek arkadaş değildim, olamazdım. Çok yanlış yapmıştım. Çok yalan söylemiştim. Ama mükemmel olmasam da yeterince iyi olduğumu Daphne'ye göstermem gerekiyordu.

Pazartesi sabahı Luke okula giderken beni aldı. Will ve Maggie arkaya oturdular, sabahın körü olmasına rağmen ellerini birbirlerinin üzerinden çekemiyorlardı.

"Yani ortaya çıktı mı? Yokmuş gibi davranmayı bıraktık mı artık? Her şey itiraf edildi de ben mi kaçırdım?"

Maggie kendisini Will'den uzaklaştırdı. "Sen neredeyse

bütün anları kaçırdın sayılır, River.”

Haklıydı. Çok fazla şey kaçırmıştım. Her konuda. Artık böyle olsun istemiyordum.

“Sizin adınıza mutluyum çocuklar” dedim. “Will, alınma ama Maggie ilk benim arkadaşımıydı, bana nasıl makyaj yapılacağını öğretmişti yani anlarsın ya, onu üzecek bir şey yaparsan seni öldürmek zorunda kalırım.”

Gülümsedi.

Arabayı park yerine çektikten sonra sırt çantamı Luke’un bagajından aldım. Will, Maggie’nin elini tuttu, ana binaya doğru yürümeye başladık.

“Cumartesi gecesi neredeydin?” diye sordu Luke. “Son on yılın en dandik partisini kaçırdın.”

“Daphne’yle birlikteydim.”

“Elbette” dedi Will. “Başka nerede olacaktın?”

“Dinleyin çocuklar.” Durup yüzlerine baktım. “Daphne’yle işler Penny’yle olduğundan farklı olacak. Ben Daphne’yle Penny’yle olduğumdan farklı olacağım. Söz. Yardım alıyorum. Kendimi analiz ediyorum.”

“Yardım mı alıyorsun?” diye sordu Maggie. “Bir psikiyatriste mi gidiyorsun?”

“Sayılır.”

“Utanma River. Etrafına bir bak. Okulda on çocuktan en az dokuzu gidiyor.”

“Utanmıyorum. Sadece...”

“Ne?” Beni merdivenlerin ortasında durdurdular. Zil çalmak üzereydi. Annemin küçükken beni götürdüğü kirli gözlüklü, Hint nanesi kokan kadını düşündüm. Sürekli neden futbol sahasının kenar çizgilerinden tezahürat edecek bir babam olmadığını sorup durduğum kadını. “Tek sorun Hint nanesi kokması.”

O hafta İspanyolca dersinde Penny her gün yanıma oturup tüm bu arkadaş olalım istiyorum meselesini yeni bir seviyeye taşıdı. Ben de Penny ile arkadaş olmak istiyordum. Nasıl istemedim ki? Penny bir ara sürekli düşündüğüm kişiydi. Televizyon-

da komik bir şey gördüğümde ya da annem telefonu eliyle kendinden uzaklaştırıp “selfie” yerine “feysi” çektiği gibi saçma, yaşlı insanların söylediği türden şeyler söylediğinde ya da yaralı bir hayvan gördüğümde. Yaralı hayvanlar Penny’nin özellikle ilgisini çekermişti, ama o yaralı hayvan ben olduğumda o kadar da ilgisini çekmemişti, ta ki artık yaralarımın iyileştiği ana kadar.

Bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Üç yakın arkadaş çoğu insanın sahip olduğundan fazladır kuşkusuz, ama Maggie, Will ve ya Luke’a gerçeği anlatamazdım. Bunu yapmam demek diğer herkes gibi onları da yüzüstü bıraktığımı kabul etmem anlamına gelirdi.

Ya Penny? O yeni bir arkadaş gibiydi. Yeni tanıştığım biri gibi. Bir bakıma geçmişimiz temizdi. Ona ihanet etmemiştim. Ona bir şey borçlu değildim. Tüm bu nedenlerden dolayı Penny’ye açılmayı düşündüm.

Perşembe günü onunla birlikte eve kadar yürüyüp yürüyemeyeceğimi sordu, çünkü arabası tamirdeydi. Ben de elbette dedim, çünkü artık arkadaşımıydı, yapacak daha iyi bir şeyim de yoktu.

“Neden artık hiç uğramıyorsun?” diye sordu okuldan birkaç blok uzaktayken.

“Çünkü gelmememi söylemiştin.”

“Ah evet. Şey, başlarda biraz garipti, bilirsin işte. Yani sanki ayrıldık mesajını almamış gibiydin.” Güldü.

Komik miydi?

“Annem sürekli gelip durduğun için adeta korkmuştu. Juana’ya seni eve almamasını söylemişti!”

Daha fazla güldü.

Gerçekten mi? Bu çok mu komikti?

“Ama artık arkadaşız o yüzden uğramaktan ya da mesaj atmaktan falan çekinme, ne zaman istersen.”

“Olur.”

Ona tavuk çorbası aldığım kafenin önünden geçtik. Büyük boy tavuk çorbası 12,95 dolardı, az bir para sayılmazdı. Bana teşekkür etmemişti. Acaba içmiş miydi yoksa öylece mutfak lavabosuna mı dökmüştü merak ediyordum.

“Sonunda ameliyat oldum, fark ettin mi?” Bana bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Etmedim. Ama lens takıp takmadığını da hiç anlamazdım zaten. Okulda gözlüklerini hiç takmadığın için...”

“Biliyorum ama haksız mıyım? O gözlüklerle berbat görünüyordum.”

“Hiç de değil.”

“Hadi ama. İğrenç görünüyordum.”

“Berbat ve iğrenç mi?”

“Ve felaket.”

“Gözlüklerinle şirin görünüyordun. Bunu sana daha önce de söylemiştim.”

“Evet. Bana karşı hep çok tatlıydın. Seni neden daha fazla takdir etmediğimi bilmiyorum.”

“Takdir edilmemiş gibi hissetmedim.”

“Öyle mi?”

“Beni terk edene kadar.”

Yine güldü. Koluma girdi.

Evine yaklaşmıştık. Kendimi içine soktuğum büyük rezil yalanlar konusunu açma şansını bulamamıştım, çünkü Penny hayatımla ilgili bir şey sormamıştı, çünkü Penny ve ben gerçekten arkadaş değildik ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktık.

“İyi o zaman” dedi.

Evlerinin ön merdivenlerine vardığımızda anahtarlarını çıkarmak için sırt çantasına uzandı, sonra hafifçe alnına vurdu.

“Tüh! Anahtarlarım arabada kalmış.”

Zili çaldı.

İçeri girmek istemiyordum. Arkadaş olarak ne yapacaktık ki? Koltukta kıvrılıp film izleyecek değildik. Onunla işi pişirmeye çalışacak halim yoktu. Kesinlikle ona sorunlarımdan bahsedecek de değildim.

Juana kapıyı açtı. Bana ve Penny’ye bakarken yüzünün ifadesini gördüğümde oradan gitmem gerektiğini anladım.

“Selam River.” Bizi içeri almak için kenara çekilmedi.

“Hımm. Penelope? Annen, şeyi içeri almamamı...”

“Sorun değil, Juana.”

“Ama annen demişti ki...”

“Sorun değil, Juana. River’ı ben davet ettim. Beni rahatsız falan etmiyor.”

“Ama...”

“Juana. İzin ver girelim. Bu çok aptalca. O, River ya. River’ı tanıyorsun. Sence psikopat gibi mi görünüyor?”

“Hayır ama...”

“Sorun değil” dedim, ama kesinlikle sorun olmadığını düşünmüyordum. Rahatsız edici, utanmış ve uygunsuz? Evet. “Gitsem iyi olacak.”

“Hayır, River!” Penny elimden tutup çekiştirdi. “İçeri gel.”

“Gidiyorum.” Elimi Penny’nin elinden çektim ve gözlerini kısıp Juana’ya baktığını gördüm.

“Üzgünüm River” dedi Juana. “Senin iyi bir çocuk olduğunu düşünüyorum, biliyorsun. Sadece...”

“Sorun değil, Juana. Teşekkürler. Sen sadece Bayan Brock-away’in sana söylediğini yapıyorsun. Anlıyorum.”

“Tamam ama ben de onu içeri almanı söylüyorum sana. Bu çok aptalca.”

“Gitmem gerek.” Dönüp araba yolundan hızla yürümeye başladım.

“Gerçekten üzgünüm River” diye seslendi Juana arkamdan. “Kendine iyi bak.”

Daphne, Miguel'in partisinin hazırlıklarına yardım etmekle meşguldü, bu yüzden de Boyle Heights'a giden metroya binmemi önerdi.

LA metro sisteminin her zaman biraz uçan arabalar –hiçbir zaman gerçek olmayacak bir hayal– gibi olduğunu düşünmüştür. Ama vardı; sadece benim bildiğim batı yakası dünyasına hizmet vermiyordu; tıpkı otobüs gibi, hiç kimsenin kullanmadığını düşündüğüm bir şeydi.

Leonard beni Vermont Caddesi'nde kırmızı hat üzerindeki istasyona bıraktı. Evimden yürünemeyecek kadar uzaktı, İKİNCİ BİR ŞANS'tan bile daha uzaktı.

"Peki hattın ucunda seni kim bekliyor olacak?" diye sordu Leonard.

"Bir kız."

"Anlamıştım."

"Öyle mi?"

"Öyle olmasa bir erkek cumartesi sabahı neden en iyi gömleğini giysin ki?"

"Açık konuşmak gerekirse sadece bu var gibi bir şey."

"Annenle tanıştığım gün üstümde balıkçı yaka bir kazak vardı."

"Neyse ki annem hiçbir zaman tam anlamıyla moda öncüsü biri olmadı."

Güldü. "Diğer çıktığım kadınlara hiç benzemiyordu, bir de adam edilecek, yaramaz küçük bir oğlu vardı! Ama adamım, fena tutulmuştum." Leonard frene basıp metro girişine baktı. "Hep metroya binmek istemişimdir."

“Peki seni alıkoyan nedir?”

Omuz silkti. “Hayat, sanırım.”

“Eğer araba kullanabilseydim ben de metroya binmezdim.”

“Peki seni ehliyet almaktan alıkoyan nedir?”

“Hayat, sanırım.”

Cüzdanını çıkarıp bana yirmi dolar uzattı. Onu başımdan savmaya çalıştım ama parayı avcumun içine sıkıştırıp elimi sık-tı. “İyi eğlenceler ufaklık. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

Union İstasyonu’nda kırmızı hattı sarı hatta geçtim, Mariachi Meydanı’nda indim, Daphne parka götürmek için arabayla beni bekliyordu. Elimde Miguel için aldığım hediyeyle platformdan yukarı çıkmak için asansöre bindim.

Hediye için Natalie’nin yardımını istemiştim. Sekiz yaşında bir kızın ve on yaşında bir oğlanın gerçekte farklı türde yaratıklar olduğunu biliyor olmama rağmen Natalie iyi bir gözlemciydi, dolayısıyla oğlanların neden hoşlandığı hakkında bir fikri olabileceğini düşünmüştüm.

“Minecraft sevdiğini biliyorum.”

“İyyy. Minecraft. Çok sıkıcı.”

“Peki ne alayım ona?”

“Evcil hayvana ne dersin?”

“O biraz fazla kaçabilir.”

“Küçük bir hayvan. Kertenkele veya balık gibi. Herkes hayvan sever.”

“Sanmıyorum Nat. Herkesin sevdiği ama bakım gerektirmeyen başka bir şey yok mu?”

“Kalemler.”

“Kalemler mi?”

“Evet. Herkes güzel kalemleri sever. Bir şeyler çizebileceği bir kalem seti yani, farklı uçlu falan.”

Böylece Miguel için kalem seti ile bir resim defteri aldım ve Mariachi Meydanı’na kadarki yolu yanlış bir hediye seçip seçmediğimi düşünüp ter dökerek geçirdim, çünkü kalemleri düşünüp endişe etmek Daphne’nin ailesinin beni sevip sevmeye-

yeceğini düşünmekten daha kolaydı.

İstasyonun derinliklerinden, başımın üzerinde uzanan baklava şeklindeki lekeli cam panellerden yansıyan güneş ışığına çıktım. Yukarı baktım. Bir kanat, bir kartal ya da bir melekti, şehrimiz açısından güzel bir mimari detaydı. Daphne'yi gördüm, rengarenk ışıkların içinde önümde duruyordu. Gülümse-di. Şöyle düşündüm:

Burası: Daphne bir gökkuşağının içinde.

Bu: İşte mutluluk.

Şimdi: Onu öpmem gerek.

Hediyeyi inceledi. "Bunun içinde ne var?"

"Miguel için."

"Balonlu hediye paketinden anlaşılıyor zaten."

"Kalem seti. Ve kâğıt. Güzel kalemler. Ve güzel bir resim defteri."

Başıyla onayladı. "İyi seçim."

"Kendimi iyi hissedeyim diye mi öyle diyorsun?"

"Hayır. Çok hoşuna gidecek. Karikatür çizmeye çok meraklı."

"Oh be!" Meydandan arabasına doğru el ele yürürken, karnımdaki kasılma daha da arttı.

"Gerginsin."

"O kadar belli oluyor mu?"

"Şey, elini tutmak bir yılanbalığı tutmaya benziyor."

Elimi çekip kot pantolonuma sildim. "Çok yılanbalığı tut-tun mu ki?"

"Sadece gergin olanları."

Arabaya geldik, kapıları açtı. Binince camları açtık, çünkü içerisi tahminen iki yüz dereceydi.

"Bu arada, şey... geleceğini kimseye söylemedim."

"Neden?"

"Açıklamaya çalışmaktansa öylece seninle çıkagelmek daha kolay geldi."

"Evet, öyle olsa gerek."

Başımı biraz camdan çıkarıp sıcak havanın yüzüme vurmasına

izin verdim. Araba kullanmayan biri olarak söyleyebileceğim kadarıyla Daphne iyi bir sürücüydü. Hafiften rahatlamaya başlamıştım. Koltuğumda arkama yaslandım. Kırmızı ışıkta durduk, âşık olmaya başladığım kızın yandan nasıl göründüğünü inceledim. Işıl ışıl cildini ve koyu renk kocaman gözlerini. Kalın telli, gür saçlarını. Dokunmak için elimi uzatmıştım ki beklenmedik bir şekilde sağı sapınca dikiz aynasından sarkan fiğür önüme doğru savruldu. Havada yakalayıp çevirdim.

Aziz Yahuda.

Umutsuzların koruyucu azizi.

“Aman Tanrım!” Dönüp arka koltuğı baktım, sonra tekrar dönüp arabanın ön panelini kontrol ettim. Arabanın rengine bakmak için başımı camdan çıkardım. Koyu yeşil.

“Ne?”

“Bu senin araban mı?”

“Annemin arabası. Neden ki?”

Uzanıp aziz fiğürünü tekrar elime aldım. Daphne bir blok daha ilerleyip arabayı sağı çekti. Hemen arabadan inip arka tarafa koştum: daha önce hiç duymadığım bir radyo kanalının etiketi. Arabanın önüne gidip sol tampon vuruk mu diye bakmam gerek yoktu, çünkü zaten biliyordum: Bu Juana’nın arabasıydı. Hiç üstüne düşünmediğim bir arabaydı, çünkü Juana’nın hizmetçilik dışındaki hayatını düşünmeye hiç zahmet etmemiştim. Juana’nın kendi ailesini, pazartesiden cumaya annesi Penny Brockaway’in her ihtiyacını karşılayabilsin diye kardeşlerine bakmak zorunda olan bir kızı olup olmadığını hiç merak etmemiştim.

“Neler oluyor?” Daphne arabanın etrafında dönüp duruşumu, muhtemelen Echo Park Gölü’nün ortasında bana “Artık buna devam edemeyeceğim” dediğinde Penny’ye baktığım gibi şaşkınlıkla izliyordu.

Şu anda o cümleyi kullanmayı deneyebilirdim. Daphne’ye artık buna devam edemeyeceğim diyebilirdim. Çekip gidebilirdim. Onu unutabilirdim, her şeyi unutabilirdim, giderek daha kötü bir hal alan tüm bu karmaşayı unutabilirdim. Şu an eve dönecek olursam Daphne üzgün bir halde partiye dönecek ve bel-

ki de Juana ona ne olduğunu soracaktı; o da River adında bir çocuktan, onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığından ve ne kadar kötü bir seçim olduğundan bahsedecekti.

River, unutulmaz isimli çocuk.

Sen iyi bir çocuksun, River. İyi bir kalbin var. Bunu biliyorum.

İhtimaller neydi? Neredeyse dört milyonluk bir şehirdeydik ya. Lanet olası ihtimaller neydi?

Beynimdeki bağlantılar cızırdayıp duman çıkardı.

Daphne küçük beysbol sahasına doğru yürümeye başladı. Balonlar. Plastik masa örtüleri. Parti şapkaları. Ağacın dalından sallanan bir pinyata. Barbeküden gelen çıkmak gazının kokusunu alabiliyordum.

“Daphne, bekle.”

Beysbol sahasının arkasında, çitin orada onu yakaladım. Kalan son sabrıyla bana baktı.

“Sana anlatmam gereken bir şey var... Seni seviyorum. Tamam mı? Gerçekten seviyorum. Seni seviyorum Daphne.” Gü-lümsedi, neredeyse dizlerimin bağı çözüldü. “Ama anlatmam gereken şey bu değil. Söylemem gereken şey... bu gerçekten çok, çok tuhaf, gerçekten inanılmaz ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama...”

“River?”

Adımı söyleyen kişinin kim olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu. Sesini tanıyordum. Neredeyse iki yıldır adımı söyleyen bir sestti.

Daphne omzumun üzerinden baktı. “Anne?”

“Daphne? River?” Ses yakınlaşıyordu. Juana’ya bakmak için dönmedim. Daphne’nin elini tuttum. “Söylemeye çalıştığım şey buydu işte. Annen. Anneni tanıdığımı yeni fark ettim. Bu çok saçma, ama...”

“River?” Döndüm. Juana tel örgünün diğer tarafından bana bakıyordu. “River. Burada ne işin var?”

Daphne elimi bırakıp önce bana, sonra annesine, sonra tekrar bana baktı.

“Anlamıyorum.”

“Neden buradasın River? Penelope burada değil. Sen ne-

den buradasın?”

“Penelope? Penelope’nin bununla ne ilgisi...” Daphne durdu. Ağzı açık kalmıştı. “Aman Tanrım!”

Düzgün bir cümle kuramadım, ikisi de bana bakarken orada öylece kalakalmıştım.

“River, burada olmaman gerek. Neden buraya geldin?”

“Anne, River benim erkek arkadaşım gibi bir şey.”

“Hayır, River, Penelope’nin erkek arkadaşı. Ama Penelope artık River’dan hoşlanmıyor. Ve Bayan Brockaway girmesine izin vermemesine rağmen River eve gelmeye devam ediyor.”

“Hâlâ evine gidiyor musun?”

“Ben... ben... ben artık oraya gitmiyorum.”

“İki gün önce geldin.”

“Si...” Juana’nın küfürden nefret ettiğini biliyordum, Penny ve Ben çirkin konuştuğunda onları hep azarlardı. “Özür dilerim. Demek istediğim...”

“Bence gitmelisin” dedi Daphne.

“Hayır, bekle. Açıklamama izin ver... bilmiyordum.”

“Neyi bilmiyordun?”

“Juana’nın kızı olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim.”

“Bekle... daha en başından toplantılara geliş amacın bu muydu? Benimle tanışırsan Penelope’yle yakınlaşacağını mı düşündün?”

“River toplantılarınıza mı geliyor? River? Senin de mi hırsızlıkla başın dertte?”

“Hayır, anne. River, esrar bağımlısı.”

“Ah! Bu çok kötü River. Bayan Brockaway sende bir terslik olduğunu söylemişti, ama bunun uyuşturucu olduğunu bilmiyordum.”

“Ah, Yüce İsa!” Bu, Juana’nın kitabına göre sıkı demekten daha iyi değildi. Bunu biliyordum ama her nedense kendimi durduramıyordum.

Daphne’ye doğru bir adım attım. “Ben bağımlı falan değilim. Öyleymiş gibi yaptım, çünkü toplantıları sevmiştim, sonra da senden hoşlanmaya başladım.”

Daphne bana yabancıymışım gibi baktı, hatta daha da kö-

tüsü, çünkü tamamen yabancı birinden nefret etmesi için bir nedeni olamazdı. “Gitmen gerek” dedi.

“Ama...”

“Şimdi.”

Hediyeyi ona uzattım. “Lütfen. Bunu Miguel’e ver.”

Paketi geri verdi. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum.” Arkasını dönüp parka doğru açılan kapıya yürümeye başladı.

Juana hâlâ çitin öbür tarafında beysbol sahasının yanında duruyordu, ama öfkesini aramızda çit yokmuş gibi hissedebiliyordum. “Evine git River. Bir daha da buraya gelme. Penelope’lerin evine de. Bizden uzak dur. Beni anladın mı?”

Tabii ki o gece İKİNCİ BİR ŞANS'a gitmedim. Evde kaldım, utanç ve pişmanlıktan ateşim çıkmıştı. Toplantıya gitmek istiyordum; toplantıya gitmeye can atıyordum, çünkü buna ihtiyacım vardı. Sahte hastalığımla mücadele etmek için annemin yaptığı çorbadan veya Natalie'nin kapımın altından attığı Geçmiş olsun, River Dean/Marks. Sevgiler, en sevdiğin kız kardeşin yazan el yapımı karttan çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Evet, Daphne'yi görmek, neden olduğum bu karmaşayı düzeltmek istiyordum, aramızdakileri düzeltmek istiyordum ama aynı zamanda o insanlarla o odada oturup haftamın en zor anlarından bahsetmek istiyordum. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle BEN BİRİNCİ SINIF BİR REZİLİM demek istiyordum. Söylediğin şey içimizdeki bir şeyle örtüşüyor anlamına gelen el sallamalarından istiyordum.

Annem kapımı çaldı. "İyi misin canım?"

"Evet" diye vırakladım.

Kapıyı açtı. "Neden yatağından çıktın ki?"

Masamda bilgisayarımın başındaydım. Son bir saattir ekranıma bakıyordum, çünkü dünya üzerinde hoş karşılandığım gerçek bir yer olduğunu hissetmiyordum.

"Biraz dinlenmen gerek. İyi bir gece uykusunun tedavi edemeyeceği ya da en azından iyi gelmeyeceği hastalık yoktur."

Başımla onayladım.

"Yatağınıza, bayım."

"Tamam. Hey, anne?"

"Efendim tatlım?"

"Natalie bebekken cumartesi geceleri sinemaya giderdik,

hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

“Neden artık gitmiyoruz?”

Yanıma gelip elini alnıma koydu, ateşimin yükseldiğini düşünmüş olmalıydı. “Çünkü büyüdün ve yapmak istediğin başka şeyler oldu.”

“Birlikte sinemaya gidelim. Gelecek hafta sonu. Tamam mı?”

“Tamam. Hatta senin seçmene bile izin veririm.”

Başımın üstünden öptü ve kapıyı kapatıp odadan çıktı. Telefonuma baktım. Daphne’den hâlâ mesaj yoktu. Ona sadece bir kere mesaj yollamıştım, Mariachi Meydanı platformundan.

Ben: Özür dilerim. Açıklayabilirim. Her şeyi anlatmak istiyorum.

O:

Söylemem gereken her şeyi tek mesajda söyleyemezdim: İlk tanıştığımız andan itibaren neredeyse her şey hakkında yalan söylememe rağmen Juana’nın kızı olduğunu bilmediğim konusunda ve onu sevdiğimi söylediğimde yalan söylemediğimi.

Ekran koruyucum Daphne’nin bileğindeki dövmenin fotoğrafıydı. Keşke Daphne’yle ortak ilgi alanımız olan dövme fotoğrafçılığı sayesinde internette tanışmış olsaydık. Ne kadar basit, karmaşıklıktan uzak bir hikâye olurdu. Ve keşke zaman ayırıp, sadece birkaç dakika, belki de bir akşam Penny’lerin mutfağında Juana meşhur patateslerini kızartmakla meşgulken, “Bana hayatınla ilgili bir şeyler anlatsana? Brockaway’lerin mutfağında değilken neler yaparsın?” diye sorsaydım. Yıllarca yemekten ve yemek pişirmekten bahsetmiştik. Orada ödev yaptığım zamanlarda İspanyolca hakkında konuştuğumuz da olmuştu. Penny’nin sevdiği filmlerden nefret ettiğini biliyordum, çünkü Penny’nin bakmadığı zamanlarda bana bakıp gözlerini devirirdi. Dikiş dikebildiğini biliyordum, çünkü bir kere sinde Penny’nin üzerindeki elbisenin etek ucunu onarmıştı ve elektronikle de arası oldukça iyiydi. Beni severdi, bunu biliyordum; ailem hakkında bir şeyler sorardı ama ben ona kendi haya-

tı hakkında hiçbir şey sormamıştım.

Penny haklıydı. Dünya hakkında düşünmüyordum. Juan'a'nın o büyük evin dışındaki hayatını hiç düşünmemiştim. Bir kere bile. Daphne bunun için beni affeder miydi emin değildim, ama kendimi bunun için affetmeyeceğimi biliyordum.

Boş bir sayfa açtım. Belki de Daphne'ye bir mektup yazmalıydım. Her şeyi açıklamaya çalışmalıydım; nasıl biri olduğumu, nasıl biri olmaya çalıştığımı ve benim için ne ifade ettiğini yazabilirdim. Önümdeki beyaz sayfaya birkaç dakika boyunca bakıp durdum, sonra kırmızı çarpı işaretine basıp sayfayı kapattım.

yesildenuzakdurmak kolaydegil.com'a girdim. İsimsiz bir eyaletten isimsiz bir bağımlının şimdi de isimsiz bir kız arkadaşı vardı. Ayık halinin, gerçek, dürüst halinin değerini bilen biriyle tanışmıştı ve işler düzelmeye başlıyordu çünkü sonunda, o kadar çok hatadan sonra, hayatını doğru bir şekilde yaşıyordu. Onu, hikâyesini çalabileceğim birini ararken keşfetmiştim; sorunları onu karanlık çıkmaz bir sokağa götürmüştü ve şimdi... rolleri değişmiştik. Son yazısını okumak beni daha da kötüleştirmişti, çünkü burada değersiz ve acı içinde, şansının dönmesine içerleyen biri olarak oturuyordum. Dijital çağda iletişim bu muydu?

Pazar günü de yeni bir şey getirmedi. Odamda oturmuş kendimi üzgün ve zavallı hissediyordum. Arkadaşlarımı aramadım veya mesaj atmadım. Otobüse binip batıya, sahile doğru gitmedim. Yatağımdan çıkmadım, gözümü telefonumdan ayırmadım.

O:

Hiçbir şey.

Pazartesi günü beni eve Will bıraktı, Maggie, Will'in yanında oturuyordu, eli Will'in dizinin üstündeydi.

"Dostum. İyi görünmüyorsun."

"Evet, River. Şey görünüyorsun..." Maggie başını yana eğdi. "Bitkin."

Suçu sahte hastalığımın üstüne atıp yalandan öksürdüm.

Will ve Maggie yüzlerini kapadılar. “Gidip yatsana. Dinlenmen gerek.”

Eve girip sırt çantamı yere koydum. Tuhaf bir şeyler sezdim. Evin boş olması gerekiyordu ama biri vardı. Bunu hissedebiliyordum. Belki de yeni hazırlanmış bir kahveydi veya yeni kapatılmış ses sisteminin sinyali.

“Kimse var mı?” diye seslendim.

Sessizlik.

“Kimse var mı?”

Mutfağı, oturma odasını ve Natalie’nin odasını geçerek – Natalie’nin kapısı açıktı, yatağı düzgünce yapılmıştı çünkü Natalie tam anlamıyla düzen delisiydi – odama gittim. Annem elini yüzüne kapamış, yatağımın üzerinde oturuyordu.

Çekmecelerim ve dolaplarım açıktı, içindekiler dışarı çıkarılmış, her yer talan edilmişti, masamın üstü karman çormandı.

“Burada ne halt dönüyor?”

“Sakin küfürlü konuşayım deme River Anthony Dean. Ağzını bile açma. Orada öyle durup...” Annem ağlamaya başladı, “o haksızlığa uğramış ifadeyi takınma. Özel hayatına saygı duyduğum, ergenliğinde sana geniş bir özgürlük tanıdım çünkü... sana güvendim. Sana güvendim.”

“Anne? Neler oluyor?”

Hıçkırarak ağlıyordu. “Sana güvendim River. Ama sanırım tek suçlu benim. Anne olarak elimden gelenin de fazlasını yapmaya çalıştım, ama görevimi yerine getirememişim demek ki.”

Ön kapı açıldı. “Ben geldim” diye seslendi Leonard. Kaşla göz arasında kapının girişinde yanımda belirmişti, alet kemeri hâlâ üzerindeydi. “Olabilirdiğince hızlı geldim.”

“Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?”

Leonard içeri girip yatakta annemin yanına oturdu. Beceriksizce cebinden topak olmuş bir mendil çıkarıp ona verdi. Güzel, kırışık gözleriyle bana baktı.

“Bir süre önce Sandra Brockaway anneni aramış.”

“İşteydim” diye ekledi annem Leonard’ın ona verdiği kirli mendille burnunu silerken. “Öyle masamda oturuyordum.”

“Aradı, çünkü senin için endişelenmiş River.”

“Bayan Brockaway? Benim için endişelenmiş mi? Bu çok garip, çünkü benden nefret ettiğinden oldukça eminim.”

“Şey, endişelenmiş çünkü... uyuşturucu problemin olduğunu fark etmiş.”

Kendimi tutamadım, gülmeye başladım, bunun üzerine annem daha çok ağlamaya başladı.

“Bu komik değil River. Hem de hiç komik değil.”

“Ah, evet öyle.”

Annem Leonard’a baktı: BİR ŞEYLER YAP.

“Dinle, ahbap” dedi Leonard erkek erkeğe ses tonuyla. “Seni seviyoruz, tamam mı? En önemlisi bu. Ve sana yardım etmek istiyoruz.”

“Yardıma ihtiyacım yok ki.”

“Toplantılara gittiğini biliyorum, bu bir başlangıç...” dedi annem.

“Açıklayabilirim.” Bunu söylemekten sıkılmıştım.

“Sanırım hep son derece uyumlu ve çok sorumluluk sahibi görünmene rağmen problemi öngörmüş olmam gerekirdi ama o boktan babanla tüm yaşadıklarından sonra...”

“Anne!” Annem asla küfür etmezdi.

“Özür dilerim ama sinirliyim River. Sana değil, yaşamak zorunda kaldığın hayata.”

“Anne... dur. Lütfen.” Tekrar gülmeye başlayınca bana dik dik baktı. Leonard elini tuttu.

Tekerlekli sandalyemi odanın ortasına getirdim, yüzüm onlara dönük bir şekilde oturdum.

“Ben esrar bağımlısı değilim.”

“Ama Sandra dedi ki...”

“Sandra Brockaway’in ne dediğini biliyorum. Bağımlılıkla mücadele eden çocukların katıldığı bir destek grubuna gittiğimi söyledi.”

“Gitmiyor muydun?”

“Şey gidiyordum, ama esrar bağımlısı olduğum için değil.”

“Peki ne bağımlısısın?” Annem paniğe kapılmış görünüyordu. Korkmuştu.

“Hiçbir şey. Yemin ederim. Hiçbir şeye bağımlı değilim.”

“Peki neden gidiyorsun o zaman?”

Bu soruyu cevaplamak o kadar zordu ki en basit açıklamada karar kıldım. “Çünkü toplantıları seviyorum.”

“River!” Annem derin bir nefes aldı, yatağımın üzerinden bir yastık alıp kucagında sıkıştırdı. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum!”

“Evet, söylüyorsun.”

“Durun bir dakika” dedi Leonard. “Biraz sakın olalım.”

Annem altı üstüne gelmiş odama göz gezdirdi. “Eşyalarını aradım. Bu sana saygısızlık gibi gelebilir, ama bir gün baba olduğunda ve biri seni işyerinden oğlunun uyuşturucu bağımlısı olduğunu söylemek için aradığında ve kanıt ararken odasını dar-maduman ettiğinde anlarsın.”

“Yani... ne olmuş ki?” Kollarımı açıp havaya kaldırdım. “Hiçbir şey bulamadın.”

“Bu tam olarak doğru değil.”

Aklımda çekmecelerimde ne sakladığımın çabucak bir dö-kümünü çıkardım. Prezervatif vardı ama onları bana Leonard vermişti, o yüzden başımın pek de belaya gireceğini sanmıyordum, özellikle de kutuda bir tane bile eksik olmadığı düşünülürse. Aklıma suçlayıcı başka hiçbir şey gelmiyordu.

“Bilgisayarına baktım.”

“Yani?”

“Yanisi, babanı Google’lamak için geçirdiğin zamandan çok daha fazlasını esrar bağımlılığı hakkındaki bir internet sitesinde geçirdiğini öğrendim.”

“Ah, Tanrım!”

“Şimdi yakaladım seni.”

“Hayır, ben... o bloğu esrar bağımlılığım varmış gibi yaparken faydalanmak için okudum. Fikir almak için okudum. O benim ilham kaynağım gibi bir şey.” Şaşkınlıkla bana baktılar. “Bunlar kulağa tamamen çılgınca geliyor biliyorum.”

“İnanılmaz geliyor, işin aslı bu.”

“Evet.” Tekerekli sandalyemde döndüm. “Sanırım öyle.”

“Yani hiç esrar kullanmadın mı?”

Bu sorunun iki cevabı vardı. Evet ve hayır. Zor cevap ve ko-

lay olan. Doğru ve yalan. Yalan söylersem herkes için çok daha kolay olacaktı ama her şeyi düzeltmeye başlamak istiyorsam doğrudan şaşmamalıydım.

“Sadece iki kez.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Buna pek de bağımlılık denemez” diye mırıldandı Leonard.

“Gerçekten, hiç hoşuma gitmedi zaten. Şey, ilk seferini sevmiştim sanki ama ikincisi oldukça berbattı. Uzun zaman öncedydi.”

Yine uzun bir sessizlik.

“Uyuşturucu konusunda sana inanacak olsam bile, River, bize bir sürü yalan söyledin.”

“Ne gibi...”

“Cumartesi geceleri nereye gittiğin gibi. Bir de şu çıktığın mağaza hırsızlığından sabıkalı kız aynı zamanda Penny’lerin yardımcısının kızıymış galiba.”

“Juana’nın kızı olduğunu biliyordum.”

“Sandra Brockaway, Penny’den uzak durmanı istediğini söyledi.”

“Öyle yapıyorum.”

“O kızdaki da uzak durmanı istiyormuş.”

“Onun adı Daphne ve dediğini yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Sandra Brockaway bunun uygun olmadığını düşünüyor.”

“Böyle düşündüğü için üzgünüm ama bu onu hiç ilgilendirmez.”

Annem iç geçirdi. “Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum, River.”

“Neden biraz ara vermiyoruz?” Leonard her zaman son derece dengeliydi. Bazen o olmasaydı hayat nasıl olurdu diye merak ediyorum, sadece annemle ben olsaydık. O ve elbette Natalie, aile olma konusunda bize ikinci bir şans vermişlerdi. “Biraz duralım, olur mu? Bu gece kız kardeşin uyuduktan, hepimiz kafamızı topladıktan sonra tekrar konuşalım. Ve River?”

“Efendim?”

“Bize her şeyi anlatacaksın. Yalan söylemek yok. Kıvırmak yok. Doğruyu saptırmak yok.”

Tabelayla başladım. Dünyanın önlerine adım attığı, yollarını kesip direksiyonu ellerinden aldığı ve *Burası. Bu. Şimdi* dediğini hissettikleri bir an oldu mu diye sordum.

Birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Leonard'ın balıkçı yaka bir kazak giyip, bir ofis tadilatı için fiyat vermek üzere suya küresel erişim için çalışan kâr amaçlı olmayan bir kuruma çağrıldığı ve normalde aldığından daha küçük bir iş olmasına rağmen içinden bir his öyle dediği için evet dediği anı hayal ettiklerini düşünmek istiyordum.

O ilk toplantıya adım attığım andan Daphne ve Juana ile beysbol sahasında olanlara kadar her şeyi anlattım. Bayan Brockaway'in Penny'nin hayatına sinsice sokulmaya çalışmak için planlar yaptığımı inandığını anladığımı, ama durumun bununla uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını söyledim.

“Kendini nasıl bir karmaşanın içine soktun böyle?” dedi Leonard. Sanki ben bilmiyordum.

“Cezalısın” diye ekledi annem.

Öylece orada oturup başımı salladım, çünkü kendim için savaşıyor gücüm yoktu, annemin bir şey yapması gerektiğini düşündüğünü de biliyordum. Ayrıca bu beni Sandra Brockaway'le konuşmaya göndermekten ya da yapmam için zorlayabileceği çok sayıda küçük düşürücü davranıştan çok daha iyiydi.

“Telefonunu da alıyorum.”

Leonard'ın yüzünde bir an için hoşnutsuzluk gördüm ama disiplin sorumlusu o değildi. On bir yıldır hayatımda olmasına rağmen bazı görevler hâlâ biyolojik ebeveyne düşüyordu.

“Tamam.” Daphne’nin mesaj gönderip göndermediğine bakmak için ekrana son bir faydasız bakış atıp telefonu ona uzattım.

Annem ayağa kalkıp odadan çıktı, Leonard ise bir süre oyalandı.

“Bu sorunun altından kalkacaksın River.” Elini yüzünde gezdirip hafifçe çenesini sıktı. Onu yormuştum. “Her zaman bir çıkış yolu vardır.”

“Leonard... bilmeni istiyorum... babamı Google’ladım çünkü... ben...”

Bana doğru uzanıp omuzlarımdan tuttu, beni kendine doğru çekip sarıldı.

“Üzülme ufaklık. Her zaman bir çıkış yolu vardır.”

Penny ertesi sabah kilitli dolabımın önünde beni bekliyordu. Ona yaklaşırken iyice yavaşladım.

“Selam Pen.”

“River. Aman Tanrım.”

“Evet, biliyorum.”

“İnanamıyorum. Hiç bilmiyordum. Uyuşturucuya ne zaman başladın? Biz birlikteyken mi?”

İç geçirdim. “Uyuşturucu problemim yok aslında.”

“Ya Daphne? Aman Tanrım.”

“Biliyorum.”

“Yani senden ayrılınca Juana’nın kızının peşine düşmeye mi karar verdin? Ya kız kardeşim olsaydı? O zaman da onunla mı çıkmaya çalışacaktın?”

Penny’nin Daphne’yi kız kardeşle karşılaştırmaya cüret etmesi tamamen yeni bir düzeyde küstahlık göstergesiydi. Beni dansta Daphne ile görmüştü, onun Juana’nın kızı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, çünkü onlarla çalıştığı iki yıl boyunca hiç kimse ailesinin bir fotoğrafını görmek istememişti.

“Juana’nın çocuğu olduğunu biliyor muydun?”

“Evet. Birkaç çocuğu olduğunu biliyordum. Yılbaşında falan ona ekstra ödeme yaparız. Bilirsin işte, hediye olarak.”

“Ne kadar hoş.”

“Onun kızıyla çıkmaya çalışman ne kadar korkunç.”

“Seninle hiçbir ilgisi yokken kendini pohpohlaman ne kadar da senlik.”

Bakışları buz gibi oldu, sadece başka biriyle çok fazla ilgilendiğimi düşündüğünde ya da kaba bir şey söylediğimde birkaç kez gördüğüm bir bakıştı bu. Penny’ye asla isteyerek kabalık etmemiştim, ta ki şu ana kadar.

“Peki, madem benimle hiçbir ilgisi yok, neyle ilgisi var o zaman?”

“Bu benimle ilgili Penny. Benim ne istediğimle ilgili.”

“Şimdi Juana’nın kızını mı isteyeceğin tuttu?”

“Adı Daphne. Ve onu istemiyorum çünkü o... nasıl diyeyim... bir aksesuar değil. Ben sadece... mümkün olduğunca onunla birlikte olmak ve onu seni hiç tanımadığım bir şekilde tanımak istiyorum.”

“Beni tanıyordun.”

“Ben sadece seni mutlu etmeyi istiyordum. Seni kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmayı istiyordum. Beni terk etmenden çok korkuyordum. Çünkü senin de söylediğin gibi, sorunlarım var.”

“Yani bana bir şekilde daha yakın olmak için Juana’nın kızının peşinden koşmadın mı gerçekten?”

“Penny... seni seviyordum, tamam mı? Sense benim kalbimi kırdın. Ben seni geri kazanmak için ne olsa yapardım. Ne olursa. O yüzden tavuk çorbalarıyla, kız kardeşimle evinize gelip durdum. Çaresizliğe kapılmıştım, evet, ama Juana’nın kızının izini bulup peşine düşecek kadar değil. Birincisi: Nasıl bir strateji ki bu? Düpedüz aptalca. İster inan ister inanma, Daphne’yle tanışmam tamamen tesadüf. Aslında olmayan uyuşturucu bağımlılığım yüzünden gittiğim bir destek grubunda tanıştık –uzun hikâye, başka zaman anlatırım– ama önemli olan şu ki onu seviyorum. Seni sevdim, ama onu seviyorum. Ve benden neden ayrıldığını şimdi anlıyorum. Haklıydın, hak ettiğin kişi ben değildim. Dünya hakkında düşünmüyordum, sadece yapmamı istediğin ne varsa onu yapıyordum ve sonuçta, kim böyle bir şey ister ki? Gerçek bir ilişki böyle değildir. Şimdi sorun şu

ki ben Daphne'nin de hak ettiği insan olduğumdan emin değilim ve bu beni inanılmaz üzüyor.”

Tam o anda zil çaldı ama dolabımın önünde durup birbirimize bakmaya devam ettik. Gölün ortasındaki andan veya ipi bırakmadığımda veya ona götürdüğüm çorbayı içmediğinde veya onu Evan Lockwood'la dans ederken gördüğümde değil de Penny Brockaway'le ilişkimizin gerçekten, tamamen, kesinlikle bittiği an buymuş gibi geliyordu.

Cezamın bir parçası olarak okuldan hemen sonra eve gitmem gerekiyordu. İlk gün beni arabasıyla Maggie götürdü. Belki de hayatımdaki önemli olaylarda bana destek olduğu için her şeyi anlatmak istediğim ilk arkadaşım oydu. Hayatım boyunca kız kardeşim gibi olmuştu, benden daha akıllı bir abla gibi.

Acele etmedim. Hız limitinin oldukça altında gidiyorduk, ne de olsa aynı anda hem beni dikkatle dinleyip hem de hızlı gidemezdi. Evin önüne geldiğimizde daha Daphne'nin Juana'nın kızı olduğu kısma gelmemiştim bile. Hâlâ toplantıları anlatıyordum ve Instagram hesabı hakkında neden yalan söylediğini, Daphne'nin mağaza hırsızlığından yakalandığını, sahte ot bağımlılığını...

“Ama en son ot içtiğinde yüzüne su atmak zorunda kalmıştım. Sen dünyanın en sinir bozucu kafası güzel adamısın.”

“Evet, biliyorum.”

Vitesi park pozisyonuna alıp motoru durdurdu. “Senin uyuşturucu bağımlısı olduğuna nasıl olup da inandıklarını bir türlü anlamıyorum.”

İç çektim. “Beni tanımıyorlardı. İstedğim kişi olabilir dim.”

“İstedğin kişi olabilirsin ve sen de bunu mu seçtin?”

Arabadan inmek için kapıyı açtı.

“Ben cezalıyım. İçeri gelemezsin.”

“Ne? Neden cezalısın?”

“Onu da anlatacağım.”

Annemin kurallarını çiğnememek benim için önemliydi (evden direkt okula gidilecek, eve arkadaş gelmeyecek, telefon-

la konuşmak veya mesajlaşmak yok), o yüzden yasal boşluktan faydalanarak evin önünde Maggie'yle tam kırk beş dakika boyunca arabada oturdum. Ona dolabımın önünde Penny ile yaptığımız konuşmaya kadar her şeyi anlattım.

"Çok boktan durumlar."

"Hem de nasıl."

İç geçirdi. "Ah, River..."

Bu Ah, River'ın arkasından bir şey geleceğini biliyordum çünkü Maggie hep böyleydi. Bir keresinde beş yaşındayken babasını ödünç almak isteyip istemediğini sormuştu. Ben de benim zaten var demiştim. Senin baban yok, demişti öylece, açık ve doğrudan. O andan sonra bir daha asla babam konusunda aynı şekilde düşünmedim.

"...sen korkunç bir pislik olabilirsin."

"Pekâlâ... bunu pek beklemiyordum."

"Ne bekliyordun ki? Hangi akla hizmet bütün bunların normal olduğunu düşündün? Gerçek sorunları olan çocukların toplantılarına gidip bağımlılığın varmış gibi yapmanın uygun olduğunu nasıl bir kafayla düşündün? Ve herkese yalan söylemenin? Ailene? Arkadaşlarına?"

"Kafam karıştıktı. Sadece hayatımı yoluna koymaya çalışıyordum. Bir şeyleri yerine oturtmaya çalışıyordum."

"Harika iş çıkarmışsın."

Başımı omzuna koydum. Bunun onu yumuşatacağını biliyordum, ayrıca biriyle yakın olmaya ihtiyacım vardı.

"Bunu nasıl düzelteceksin River?"

"Bilmiyorum. Çiçek işe yarayacak gibi görünmüyor."

"Çiçek hiçbir zaman işe yaramaz. Saçmalıktan başka bir şey değil. Zaten kime çiçek vereceksin ki? Daphne'ye mi? Burada önemi olan sadece o mu? Ya diğerleri ne olacak?"

"Haklısın. Ama ne yapacağım? Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elini başıma koydu, sonunda işlerin düzeleceğini hissettiren bir şekilde başımı okşadı. Aramızdaki şeylerin. Ve umarım diğer her şeyin de.

"Yapman gereken tek bir şey var River. O da büyümek."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Bir başlangıç yapabileceğim en kolay yer, en bariz yeri. Eğer büyümek istiyorsam, ehliyetimi almam gerekiyordu. Başkalarına bel bağlamaya devam edemezdim. Şehirde ve hayatımda kendi başıma yolumu bulmaya başlama zamanı gelmişti.

On sekizinci doğum günüm yaklaştığı için sürücü eğitimi almadan ehliyet alabiliyordum, ki bu da tembellik ve ertelemenin bazen ödüllendirici olduğunun kanıtıydı. Leonard o kadar heyecanlanmıştı ki beni hemen ehliyet başvurusu yapmaya götürdü, haftanın geri kalanı için öğleden sonralarını boşalttı, her gün beni kamyonetiyle okuldan aldı, bana direksiyon dersleri verdi. Filmlerde gördükleriniz gibi değildi: Baba ve oğlu yolda tozu dumana katarak araba sürer ya da büyük boş bir otoparkta zikzaklar çizerek dönerler. Burası Los Angeles. Kirli sokaklar, boş otoparklar yok.

Kendi mahallemizden başlayıp her akşam biraz daha uzaklaştık; en sonunda haftayı arabayı paralel park ettiğim Westwood Village'da bitirip vasat pastırmalı sandviçlerden yemek için kafeye gittik. Pencere kenarında bir masa seçtik.

"Annene anlatmayacağına söz verersen sana bir şey söyleyeceğim" dedi Leonard.

"Tamam."

"Mesajlarına baktım."

"Ve?"

Başını hayır anlamında salladı.

Omuz silkтім.

"Çok mesaj gönderen biri değildi zaten. Bu onda gerçekten sevdiğim özelliklerden biriydi. Konuşmayı tercih ederdi."

“Şey, aramamış da.”

“Leonard, zaten düşmüşüm, bir tekme de sen mi vuruyorsun?”

“Hayır.” İçeceğini açıp bana doğru uzattı. Ben de benimkini uzattım ve geleneğimiz olduğu üzere içeceklerimizi tokuşturduk. “Sadece sana ulaşmaya ve onu umursayıp umursamadığını kontrol etmeye çalışmadığını bilmeni istedim.”

Pastırmalı sandviçimi uzağa ittim. “Her şeyi berbat ettim.”

“Biraz zaman ver.”

“Kader olduğunu sanmıştım.”

“Kader mi?”

“Evet. Beni ona götüren şeyin kader olduğunu sanıyordum. Kadere hiç inanmazdım. Yıldızlar asla benim için bir araya gelmezdi. Ama sonra o gece tesadüfen yolum oraya düştü. Ve Daphne oradaydı. Kader değilse ne bu?”

Belirsiz bir şekilde başını salladı.

“Ve şimdi hepsini berbat ettim. Kaderi berbat ettim. İçine ettim. Hatta daha da kötüsü, tersine döndürdüm. Benimle bir daha asla konuşmayacak.”

Leonard acele etmeden yemeğini yiyordu. “Ne düşünüyorum biliyor musun Riv?”

“Hayır.”

“Bence kaderin bunlarla hiç ilgisi yok. Bence kader sadece bir saçmalık. Hayatında başına gelenlerin arkasında ne olduğunu bilmek ister misin?”

“Sanırım.”

“Kalıtım. Ebeveyninin kim olduğu. Hatta büyükanne ve büyükbabanın. Sen bu güce çoktan karşı geldin, çünkü sen babana hiç benzemiyorsun. Sen ilişkilere son derece inanan birisin, gerçek, yüz yüze insan ilişkilerine. Daphne ile olan da buydu. Sen biriyle bir bağ kurdun, artık adına kader ya da ne diyecersen başka bir dünyevi güç yüzünden olduğunu düşünüyorsun, ama sen bazıları aptalca olsa da risk alıp kendini ona açtın ve... hayatı yaşanmaya değer kılan da bu. Bunun gibi ilişkiler. Yani şimdi kalkıp kaderi suçlayıp, omuz silkip sanırım kismet değilmiş diyemezsin. Engeller çıkar, çıkacaktır da. Gidip o engelleri

aşmalısın, çünkü her şeyi kadere bağlayacak olursan uydurma bir güce kontrolü teslim etmiş olursun. İlişkilerin gücüne inanmak zorundasın.”

Birkaç dakika hiç konuşmadan oturduk, Leonard sandviçini yedi, ben de söylediklerini düşündüm.

“Teşekkürler, Leonard. Bilirsin işte, sürüş dersleri ve diğer her şey için.”

“Bana teşekkür etmeyi kesmezsen annene hayatta telefonunu geri verdirmem.”

Annem ve Leonard hâlâ “üniversite mektuplarının geleceği gün” diyordu, herkes öyleydi çünkü dil teknolojinin hızına yetişemez, ama işin gerçeği mektuplar gelmeden önce bana verilmiş olan parolayla yeni öğrenci olarak davet edilip edilmediğimi öğrenmek için internet sitelerine girebiliyordum.

Bunu cuma günü yapabilecektim.

O güne kaç gün kaldığını saymam gerektiğini biliyordum ama başka bir şey saymakla meşguldüm: Daphne Vargas ile konuşmayı 13 gün olmuştu, yani tam tamına 312 saat... Başvurduğum beş okuldan dördüne kabul aldığımı söylemek için aramak istediğim kişi oydu.

Annem ve Leonard beni mutfakta bekliyordu. Kutlama için waffle pişirilmişti. Üstünde pudra şekeri vardı. Natalie yapmayı planladığı kart için üniversite kelimesinin yazılışını iki kez kontrol etmişti. Kendimi iyi hissediyordum, hatta heyecanlıydım ama kendi kendime yolumu bulmaya başladığım bu şehirden dört uçak uzakta harita üzerindeki dört farklı noktada kendim için dört farklı gelecek görüyordum.

Henüz University of California’dan haber gelmemiştir. Annem UC Santa Barbara’da, Leonard ise Berkeley’de okumuştur. İkisine de başvurmuştum, ayrıca UCLA ve San Diego’ya ve zaten cevap gelmiş olan beş özel okula da. Beni UC’ye gitmekten vazgeçirmeye çalışıyor değillerdi, daha çok, okul masraflarını Thaddeus Dean üstleneceğinden neden Doğu Yakası’nda veya Chicago’da bir okul olmasın diye düşünüyorlardı.

O gün ders yoktu. Öğretmen eğitimi yüzünden tatil oldu-

ğu söyleniyordu ama aslında idare son sınıflarda gerilimin yükseleceğini bildiği için bundan kaçınmak istiyordu. Bazı öğrenciler istediklerini elde etmiş olacaktı. Diğerleri sarsılmış olacaktı. Birçoğunun planlarını yeniden yapması gerekecekti. Bu, her şeyin olabileceği, dilekleri yerine getiren bir otobüs değildi. Bazı kapılar açılmış, bazılarıysa hızla kapanmıştı.

Beni ne bekliyordu? Ne istiyordum?

Daha fazla zaman istiyordum. Zamanın yavaşlamasını istiyordum. Zaman o kadar yavaşlasın ki geriye doğru gitsin istiyordum, öyle ki yaptığım pisliği temizleyebileyim.

Annem telefonumu geri verdi. Üniversite haberlerini kutlamak için arkadaşlarımla dışarı çıkmama da izin verdi.

Aradım ama hiç kimseye ulaşamadım. Mesaj yolladım. Cuma gecesiydi. Büyük cuma gecesi. Will, Luke ve Maggie planlarını şekillendirmek için toplanmış olmalıydılar. Luke'un evine uğradım. Kapıyı annesi açtı. İş elbiselerini giymişti, ama başında University of Michigan şapkası vardı.

"Merhaba Dr. Torres."

"River!" Bana uzun uzun sarıldı. "Nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi. Hâlâ seçenekleri değerlendiriyorum."

Başındaki şapkayı işaret etti. "Luke ile gurur duyuyorum. Tercih belli!"

"Bu harika."

"Yarım saat kadar önce çıktılar. Geç kalmış olmalısın. Yanlarında pizza da götürdüler. Sanırım sahile gittiler. Havaya inabiliyor musun? Nereye gittiklerini biliyorsundur. Hangi sahile yani."

"Evet, biliyorum."

"Seni arabayla götürmemi ister misin?" Luke'un annesinin bile beni bazen arabasıyla gideceğim yere kadar bıraktığı olurdu.

"Hayır, teşekkürler, sorun değil. Kendim gidebilirim."

Santa Monica'ya giden bir otobüse atladım. Güneş yeni batıyordu. Onları Maggie'nin yüzüme su attığı cankurtaran kulesinde buldum. Yalınayak oturuyorlardı, bacakları kulenin kenarından aşağı sarkıyordu, gün batımını izliyorlardı.

Tam aşığıda durup yukarı baktım. Pizzayı ve bir kutu altılık birayı bitirmişlerdi.

“Gelebilmışsin” diye seslendi Will.

“Kolay olmadı.” Ellerime iki avuç dolusu kum alıp parmaklarımın arasından kaymalarına izin verdim.

“Bize yalan söyledin” dedi Luke. “Neredeyse her konuda.”

“Biliyorum.” Kuma oturdum. “Ben... çok üzgünüm.”

Will bana bir kutu bir attı, ama açmadım.

“Size anlatmam gerekirdi ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim.”

Luke korkuluktan aşığı sarktı. “Bir kıza yakın olabilmek için uyuşturucu bağımlısıymış numarası yapıyorum demek ne kadar zor olabilir ki?”

“Ondan çok daha karmaşıktı. Ama bu bir bahane değil. Size anlatmalıydım.”

“Evet, River” dedi Will. “Anlatmalıydın.”

“Biliyorum.”

“Çünkü” diye ekledi. “Biz arkadaşız.”

“Hâlâ arkadaş mıyız?”

“En azından ülkenin farklı üniversitelerine dağılıp daha yeni, daha iyi ve daha uzun sürecek arkadaşlıklar kurana kadar.” Luke ve Maggie ona bir yumruk indirdiler.

Kuleye tırmanıp Maggie’nin yanına oturdum.

“Dostum” dedi Luke. “Buraya gelmek senin için sorun olmadı mı? Anılarının canlanmasından endişe etmiyor musun?”

“Tekrar kullanmak aklından geçiyor mu?” diye sordu Will bana doğru eğilerek. “Sponsorunu aramama gerek var mı?”

Son ışık da gökyüzünü terk ediyordu. Kocaman, karanlık okyanus önümüzde uzanıyordu. Cankurtaran kulesinde bacaklarımı aşığı sarkarak sırtüstü uzandım ve başımı kaldırıp yıldızlara baktım. Çok fazla yıldız yoktu.

“Peki, çocuklar” dedim. “Sizi korkutmak falan istemiyorum ama artık dürüst olduğum için size söylemem gereken bir şey var.”

“Tamam” dediler. Bekliyorlardı.

“Ehliyet alıyorum.”

“Oha!” dedi Will. “Bu uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmekten daha zor.”

Maggie birasından bir yudum aldı. “Bu bana yabancı bir dünya. Kendimi... güvende hissetmiyorum.” Ayağa kalkıp blucinimin düğmelerini açmaya başladım. “Yuh! Asıl ben kendimi hiç güvende hissetmiyorum” dedi Maggie.

Pantolonumu indirip bir tekme savurdum ve üzerimde Will’in kısıcık şortuyla kaldım. Bir dakika kadar bakıp kahkaha-lara boğuldular.

“Bir utanç turu at, River Dean” dedi Will.

Arkadaşlarım tezahürat yaparken kuleden aşağı inip ufka doğru koştum.

Ertesi gece, cumartesi, sevimsiz bir yer olan Pico Caddesi'nin ortasında beyaz eski püskü bir tentenin üstüne siyah ve rengi atmış bir boyayla İKİNCİ BİR ŞANS yazılmış olan binaya doğru yürüdüm.

Toplantı dağılana kadar sokağın karşısında bekledim, Daphne'yi bir anlığına bile olsa görmek için ölüyordum, azıcık bile olsa olurdu, ama asıl görmeye geldiğim kişi o değildi.

Christopher dışarı çıkıp bir sigara yaktı. Mason da ona eşlik ediyordu. Kalan herkes arabalara veya köşelere dağılmıştı. Daphne'nin toplantıya gitmediğini düşünmeye başlamıştım ki sonunda kapılar açıldı ve işte oradaydı.

Nedense farklı görünmesini bekliyordum, çünkü onu en son gördüğümden beri bir ömür geçmiş gibiydi. Ona seslenmek istedim ama binanın gölgesine gizlenmekle yetindim. Üçünün Christopher'ın arabasına atlayıp doğruya doğru hızla gitmesini izledim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra ışıklar söndü. Everett elinde anahtarlarıyla dışarı çıkıp cam kapıları kilitlemeye başladı.

Pico Caddesi'nde dikkatsizce karşıdan karşıya geçtim. Tam kaldırıma geldiğim anda biri kornasına yüklendi. Everett dönüp arkasına baktı.

"Selam" dedim.

"Selam River."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Buraya neden son birkaç toplantıyı kaçırdığını anlatmak için mi geldin?"

“Daphne hiçbir şey söylemedi mi?”

“Seninle ilgili mi? Hayır.” Kemerinde takılı olan anahtar halkasını sağlamlaştırdı, kollarını göğsünde kavuşturup gür kaşlarının altından beni süzdü. “Bu ciddi bir şeye benziyor.”

“Öyle. Bir yere gidip oturabilir miyiz? Sana bir kahve ya da başka bir şey ısmarlayabilir miyim?”

Bana her zaman olduğu gibi gözlerimi kaçırmamı istememi sebep olacak şekilde baktı.

“Kahve içmiyorum.”

“Ah, peki.”

“Ama çay içerim.”

İki blok ilerdeki bir restorana yürüdük. Hem zamanın hem de müşterilerin unutmuş gibi görüldüğü deri koltukları ve kirli yeşil halıları olan eski bir et lokantasıydı. Çoğu masa boştu, bizi karşılayan beyaz smokinli adam sadece çay istememizden ne rahatsız olmuş ne de buna sevinmiş gibiydi.

“Beni sonuna kadar dinlerseniz gerçekten çok memnun olurum. Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum, bana cömertçe vakit ayırdınız zaten.”

“Bunu fark ettiğin için teşekkürler.”

“Bu yüzden lafı dolandırmadan konuya gireceğim.”

“İyi olur.”

“Ben esrar bağımlısı değilim.”

Çayından bir yudum aldı, hiçbir şey söylemedi.

“Yalan söyledim. Bu konuda ve neredeyse diğer pek çok konuda. Daphne’yi öptüm ve ona âşık olduğumu hissediyorum.”

Tepki vermedi, ben de konuşmaya devam ettim. Giderek hızlandım. “Keşke o ilk gece nasıl doğruyu söyleyeceğimi bilebilseydim ama çok utanıyordum. İçeri girdim, çünkü tabelayı görmüştüm, kendimi kaybolmuş, yalnız ve terk edilmiş hissediyordum. Diğer herkesin gerçek sorunları vardı, benimki çok küçük ve saçma görünüyordu. Ve sonra, bir şekilde, orada olmak... işe yaradı, ama işe yaramasından çok, bu benim için önemli ve... anlamlı oldu, sanırım. Yani beni gruba getiren belki

de sadece terk edilmiş olmam değildi, belki de başka şeylerle ilgili gerçekten de yardıma ihtiyacım vardı veya hâlâ var. Bunun çok anlamlı gelmediğini biliyorum. Ama ne olursa olsun, özür dilemek istiyorum. Her şeyi berbat ettim. Daphne artık benden nefret ediyor, sanırım diğerleri de öyle. Kuralları çiğnedim. Hepsini.”

“Bana bunları neden anlatıyorsun?”

Soruyu anlamamıştım, hiçbir şey demeden ona baktım.

“Neden sadece toplantılara gelmeyi bırakmadın? Neden ortadan kaybolmadın? Toplantılara gelmeyi bırakan ilk insan sen olmazdın. Neden her şeyi itiraf etme zahmetine girdin? Neden bana çay ısmarlama zahmetine girdin?”

“Çünkü kendimi kötü hissediyorum. Aslında berbat hissediyorum. Olmayacağını bilmeme rağmen saçma da olsa kendimce işleri yoluna koymaya çalışmak istedim. Bir denemek istedim. Çünkü mükemmelin iynin düşmanı olmasına izin vermek istemiyorum. Doğruyu söyleyerek iyi bir şey yapmaya çalışıyorum.”

“Yani... dürüstlük. Bu nedenle buradasın. Dürüst davranmak için.”

“Sanırım öyle.”

“Bu da bir başlangıç.”

Çayından bir yudum daha aldı. “Yani Mason senin hakkında başından beri haklıydı. Saçma sapan bir adamsın.”

“Evet.”

Everett güldü. “Hemen onaylama. Kendini savun.”

“Savunamam ki.”

“Bir mücadelenin ortasında gruba katıldığını inanıyorum, bunu sende görebiliyordum. Acı çekiyordun. Acın gerçektir. Ne olduğunu bilmiyorum, senin de bildiğinden emin değilim ama bunu çözmelisin. Sadece... bizimle değil.”

“Tamam. Ama yine de işleri yoluna koymak istiyorum. Doğruyu söyleyip özür dilemek istiyorum. Belki de beni affederler. Mason affetmeyecektir biliyorum, ama belki diğerleri affeder?”

Aramızda duran çaydanlıktan bardağını doldurdu. “River,

özür dilediğin zaman birinin incinmesine neden olduğunu kabul etmiş olursun. Hepsi bu. Bunu affedilme beklentisiyle yapamazsın. Sadece istediğin için özür dilemelisin.”

Haklıydı. Bu açıktı. Bu yüzden o grup lideri, bense grubun sahtekârıydım.

“Yani gelecek hafta toplantıya gelebilir miyim? İzinsiz gelmek istemiyorum. Bunu zaten yeterince yaptım.”

Boğazını temizledi. “River...” Duraksadı. “Bir dakika... River gerçek adın mı peki?”

“Garip ama evet, öyle.”

“River, gelecek cumartesi akşamı gençler için İKİNCİ BİR ŞANS toplantısına davetlisin. Tam 6:40’ta orada olmanı rica ediyorum.”

“Ama toplantılar 6:30’da başlıyor.”

“Sana bir güzellik yapıp hepsine önceden haber vereceğim.”

Everett’e gelecek haftaki grup toplantısında, yani gelecek cumartesi on sekiz yaşına basacağımı söylememiştim. Aslında doğum günüm salıydı, ama annem ve Leonard cumartesi akşamı arkadaşlarımla kutlamak için evde bir akşam yemeği planlamışlardı. Partiyi cumaya alıp alamayacağımızı sordum. Natalie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Ama planımız cumartesi içindi. Kâğıt tabakları ben seçtim.”

“Ee? Cuma daha erken işte. Seçtiğin kâğıt tabaklar cuma günü de müthiş olacak.”

“İşle ilgili bir ayarlama yapmam gerekecek...” dedi annem. “Ama cumartesiye ne oldu birden?”

Şüpheci değil de meraklı bir hali olduğunu söyleyebilirdim.

“Şey, İKİNCİ BİR ŞANS toplantısına katılmak istiyorum sadece.”

Annem Leonard’a bir bakış attı. Gördün mü? Çocuğun esrarkeş olduğunu sana söylemiştim dercesine bir bakış.

“Tanrım, anne! Yemin ederim. Dudaklarımı oku: Uyuştur-

rucu bağımlısı falan değilim. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Bir bardağa işememi filan ister misin?”

“Neden bir bardağa işeyesin ki? İğrenç. Hem neden annem uyuşturucuyu sevdiğini düşünsün ki?”

Natalie’nin odada olduğu bir an için aklımdan çıkmıştı. Daha sekiz yaşındaydı.

“Sadece şaka yapıyordum Nat. Asla bir bardağa işemem. En azından senin kullandıklarına.”

Yüzümü şapşal bir hale soktum. “Annem uyuşturucu konusunda bana takılıyor, çünkü sorunları olan çocuklara yardım etmek için gittiğim bir toplantı var.”

“Bu tuhaf.”

“Annem tuhaf.”

“Hey!” diyerek araya girdi annem.

“Ama River” dedi Natalie. “Toplantıda konuşabileceğin başka sorunların var.”

Natalie’ye doğru uzanıp elimi başına koydum. Baş avucumun içine hâlâ tam sığıyordu, ama hep böyle olmayacaktı.

“Haklısın Nat. Sorunlarım var.”

“Önemli değil. Herkesin sorunları vardır.”

“Senin yok. Sen mükemmelsin.”

UC okullarından doğum günümde haber geldi. Berkeley hariç hepsine kabul almıştım. Berkeley’e benim yerime Maggie’yi aldıklarını umuyordum, fakat işler gerçekte bu şekilde yürüyordu elbette.

Hemen Maggie’yi aradım.

“Şu an konuşamam” diye cıvıladı neşeyle. “Will’le telefondayım. Kabul aldım. Kabul aldım! Doğum günün kutlu olsun, Riv.”

“Teşekkürler Mags.”

Telefonumun ekranına baktım. Listemde kayıtlı isimleri kaydırarak ilerlerken Daphne’nin adının üzerinde oyalandım. Binlerce kısa mesaj yazıp silmiştim, her biri de özür dilerim ya da açıklamama izin ver veya bana bir şans ver türünde şeylerdi.

Doğum günümdü. Boş bir umutla dolu kalbimle, arama-

sını veya en azından bir mesaj atmasını bekliyordum. Basit bir şey.

Doğum günümde tuttuğum dilek gerçekleşmedi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

On sekizinci doğum günümün akşamında, yazılı ve pratik sınavlardan yüz çektikten sonra, California Motorlu Taşıtlar Departmanı, River Anthony Dean'e geçici sürücü belgesi verdi. Aynı gün ailemle aynı soyadına sahip olmak için soyadımın Marks olarak değiştirilmesi için başvuru yaptım. Kalıtımın gücünü kontrol altına almak için.

Yeni kalıcı soyadımın yazılı olduğu yeni kalıcı ehliyetim geldiğinde, simlerle süslü elişi kâğıdıyla Natalie'nin kapısının altından atmayı planlıyordum.

Cuma günü en iyi arkadaşlarımı eve davet ettim. Annem en sevdiğim yemek olan lazanya pişirdi, Maggie ehliyet şeklinde süslediği bir pasta yaptı. Natalie'nin aldığı, üzerinde Örümcek Adam olan kâğıt tabaklarda yedik çünkü bir zamanlar Örümcek Adam'ı seviyordum, Natalie de bir şeyi seviyorsan onu sonsuza kadar sevdiğine inandığı yaşıydı.

Cumartesi gecesi İKİNCİ BİR ŞANS toplantısına kendim arabayla gittim – Leonard'ın kamyonetiyle ilk yalnız seyahatimdi.

Saat 6:35'te Pico'da çok uzun zaman önce gibi gelen o uzun, yalnız yürüdüğüm akşamda karşılaştığım o tabelanın karşısında park etmiş oturuyordum. Vegas veya Times Meydanı gibi ışıklı gördüğüm o levha. Leonard'ın kamyonetinin direksiyonunda otururken O TABELA –büyük, parlak, yanıp sönen neon ışıklar gibi– yine parlıyordu.

İKİNCİ BİR ŞANS.

Sonuçta sadece bir TABELAydı ve Penny ile ikinci bir şans vermemişti, kendimle ikinci bir şans sağlamıştı. Kamyonetten

indim, alışveriş poşetlerini aldım ve cam kapıya doğru yürüyüp yazıyı tekrar okudum.

BURASI: Ait olduğun yer.

BU: Değişimin başladığı nokta.

ŞİMDİ: Tam zamanı.

Kapıları açıp içeri girdim.

Nefesi kesilen yoktu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan kimse yoktu. O mu gelmiş? diye fısıldaşmalar yoktu. Ama gülümseyen de yoktu. “Selam River” diyen yoktu. İleri geri el sallamalar yoktu.

Boş bir sandalye beni bekliyordu. Daphne dört sandalye solda oturuyordu. Göz kontağı kurmaya çalışmadım, gözlerini kaçırmamasına katlanamazdım.

Dairenin ortasına yürüdüm ve poşetin içindekileri çıkarıp elden ele uzattım. Christopher’a önceden Philippe’s’ten aldığım ılık Fransız sandviçi verdim. Bree’ye Whole Foods’dan renkli havuçlar ve ballı kekikli sürülebilir keçi peyniri almıştım. Mason’a Santa Monica Pier’den aldığım tatlı patlamış mısırı verdim, çünkü bir keresinde onu büyüten annesiyle tanıştıkları gün oraya gittiklerini söylemişti. Everett için en iyi bitki çaylarından, Daphne için ise otobüse bindiğim ilk gece süslü ışıklar altında akşam yemeği yediğimiz yerden çilekli soda ve Venice’teki taco standından bir paket taze tortilla cips almıştım.

Bütün hafta boyunca gergindim ama şu an katlanan metal sandalyede oturuyordum, derin bir nefes alıp hikâyemi anlatmaya başladım, gerçek hikâyemi... Son birkaç aydır cumartesi geceleri hissettiğim huzuru hissediyordum.

Bütün toplantılarda konuştuğumdan daha fazla konuşmuştum. Hiç kimse gözlerini devirmedi veya yüzünü çevirmedi, Mason bile. Bazılarının sessizce getirdiğim atıştırmalıkları yediğini fark ettim. “Buraya ilk geldiğim gece doğruyu anlatacak cesaretim olsaydı bile...” Artık bitiriyordum. “Anlamamıştım. Penny olduğunu sanıyordum. Terk edilmek olduğunu düşünüyordum. Ama her hafta buraya gelmek daha fazlası olduğunu öğretti bana. Siz beni... daha iyi biri yaptınız.” Duraksadım, nefes aldım. İçimdeki kurbağayla savaştım. “Ama şunu bil-

meniz benim için çok önemli: İyi bir paylaşımcı olamasam da dinledim. Hepinizi dinledim. Her birinizi. Ve... bütün yalanlarım için özür dilerim.”

O son “özür dilerim”de vıraklamıştım. Birkaç gözyaşı aktı, elimin tersiyle sildim.

Ayağa kalktım, sandalyemi katlayıp duvara yasladım.

“Hey, River!”

Döndüm. Mason.

“Umarım o lanet olası yüzünü buralarda bir daha asla görmeyiz. Ama gitmeden önce...” İçini çekip kucağındaki patlamış mısıra baktı. “Atıştırmalıklar için notum A+.”

Binadan çıkıp Leonard’ın kamyonetine bindim. Gözyaşlarımın yüzümden akması için yağmura ya da Will’in aşırı duygusal müziğine ihtiyacım yoktu. Yol boyu ağladım.

Ertesi sabah erken kalktım. Annem ve Leonard hâlâ uyuyordu. Natalie de öyle. Ardından bana inanç, güven ya da iyi niyetlerini kazandırmayacağını bildiğim bir şey yaptım: Sormadan Leonard’ın kamyonetini aldım; kısa süre içinde döneceğimi, dikkatli olacağımı ve üzgün olduğumu ama kimseyi uyandırmak istemediğimi söyleyen bir not bıraktım.

Daphne’ye dövmelerden mesaj oluşturup gönderdiğim Venice’teki o kafeye gittim –BENİ ARA– ve kahveyle tost sipariş ettim. Thaddeus Dean’in Barton Center’daki “İletişim ve Çatışmaların Çözümlemesi” konulu sunumu on birde başlıyordu. Daha zamanım vardı.

Sanırım konferans programında onu gördüğüm an –kare çerçeveli gözlüklerinin arkasından sırttan ifadesi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tuğla duvara gelişigüzel yaslanmış halde– onu görmeye gideceğimi biliyordum. Belki konuşmasından sonra, o aptal küçük mikrofon hâlâ açıkken yanına giderdim. Belki bana sihrinin birazını yakalamayı uman genç özentili teknoloji girişimcilerden biriymişim gibi bakardı. Evet? derdi. Sormak istediğiniz bir şey mi var?

Veya belki beni görünce karşısında kendisine bakan kendi özelliklerini tanıy veya hatta bana doğru kollarını açardı. River!

derdi. Oğlum! Oğlum! Ne kadar da büyümüşsün böyle!

Sonunda yüz yüze görüştüğümüzde beni neyin beklediğini bilmiyordum. Kafamda kurduğum senaryoların hiçbirisi bitler aylar önce satıldığı için Barton Center'ın dışında tek başına dikilmemi içermiyordu.

İşi benim gibileri içeri almamak olan korumanın sempatisi yoktu. Elinde panosu ve ifadesiz yüzüyle yolumu kesti.

“Sadece... Thaddeus Dean'le konuşmak istiyorum. Lütfen. Bu gerçekten, gerçekten önemli.”

Arkamda büyük bir kalabalık vardı, giderek de artıyordu, boyunlarındaki iplerde resmi giriş kartları olan insanlar.

“Üzgünüm, ufaklık.”

“Üzgün görünmüyorsun.”

Bana dik dik baktı.

“Yani bu gerçek bir özürmüş gibi hissetmedim. Özür dilediğin zaman birinin incinmesine neden olduğunu kabul etmiş olursun... ve beni incittiğini kabul ediyormuşsun gibi görünmüyor.”

“Kenara çekil.”

Dediğini yaptım, ama sadece yarım adım kadar. Başka bir kapıdan girmeyi, şansımı başka bir kapı görevlisiyle denemeyi düşünüyordum ama onun yerine şiddetli bir akıntının ortasındaki kaya gibi duruyordum. Diğer herkes binaya girdiğinde, adam tekrar bana döndü.

Beni tepeden tırnağa süzdü. “Bu adam gerçekten bu kadar var mı?”

Bu olağanüstü bir soruydu. Aslında gerçek SORU buydu. Thaddeus Dean gerçekten bu kadar var mıydı?

“O benim babam.”

“O zaman neden giriş kartın yok?”

“Beni on iki senedir falan görmüyor.”

Bana dikkatle baktı. “Kimliğin var mı?”

Yeni ehliyetimi çıkardım. “Gördün mü? Soyadım Dean. Şimdilik en azından. Ama değiştireceğim.”

Çevirip baktı, geri verdi, omuz silkip kapıyı açtı. “Geç bakalım. Benim misafirim ol.”

Konferans salonu ağzına kadar doluydu, bazı insanlar istekli anaokulu öğrencileri gibi bağdaş kurmuş yerde oturuyordu. Ben en arkada ayakta duruyordum. Işıklar sonunda karardı, bir sahne ışığı boş sahneyi aydınlattı; Thaddeus Dean sahneye adım atınca kulakları sağır eden bir alkış koptu.

“Teşekkür ederim. Teşekkürler. Çok teşekkürler.” Ellerini göğsünde birleştirdi. Başını hafifçe eğdi. “Teşekkürler. Çok teşekkür ederim.”

“Ben küçük bir çocukken...” diye başladı. “Büyük hayallerim vardı” diye devam etti.

Bense şöyle düşündüm: Ben küçük bir çocukken... babamın nerede olduğunu merak ediyordum.

Ben küçük bir çocukken... kirli gözlüklü, ofisi Hint nanesi kokan bir terapistle gitmek zorunda kalmıştım.

Ben küçük bir çocukken... Maggie’nin babasını ödünç alma teklifini reddetmişim, çünkü hâlâ bir babam olduğunu sanıyordum.

Eğer kalıtım hayatta başınıza ne geleceğinin en iyi göstergisiye, o zaman işler benim için iyiye gidiyordu. Kalıtımı atlatmıştım. Yakında River Anthony Marks olacaktım. Kalbinin derinliklerinde gerçek insan insana iletişimin gücüne inanan biri.

Ben babama hiç benzemiyordum. Bana öğretecek hiçbir şeyi yoktu. Ondan öğrenecek hiçbir şeyim yoktu. Thaddeus Dean’in konuşmasının ortasında oradan ayrıldım. Bu sabahki çıkış yolu, exit yazısının altındaydı. Konferans salonundan çıktım, ağır kapıları iterek açtım. Arkamdan BAM diye kapanmalarını umuyordum, ama tek çıkan ses hafif bir SSSHHH oldu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerimin öğlen güneşine alışması bir dakika aldı, o bir dakika da gördüğüm şeyin anlamını kavramakla geçti.

Daphne.

Beton bankta tek başına oturuyordu.

Yavaşça ayağa kalkıp el salladı, gümüşrengi ojeli tırnakları güneşte parlıyordu.

Aceleyle yanına gidip dünyanın en bariz sorusunu sordum: “Ne yapıyorsun burada?”

“İçime doğdu” dedi. “Ben sadece... seni tanıyorum River ve buraya geleceğini biliyordum. Birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Bilirsin işte, sonrasında.”

“Ama nasıl oldu da...”

“Google kullanan tek insan sen değilsin.”

İç geçirip banka oturdum, birdenbire kendimi çok güçsüz hissetmiştim. Yanıma oturdu, ama elimi tutmadı. Bu bir yıl önce veya sadece birkaç hafta önce olmuş olsaydı, Daphne’nin bugün buraya beni sevdiğini, aşkımız dışında hiçbir şeyin önemli olmadığını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için geldiğini düşünürdüm. Ardından kamyonetime binip, kemerlerimizi bağlayıp gün batımına doğru ilerleyeceğimize inanırdım. Mutlu sona doğru başrolü paylaşırdık.

Ama o zamandan bu yana büyümüştüm.

“İçerde işler nasıl gitti?”

Cevap vermeden önce düşündüm. “İyiymi.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Koyu renk güzel gözlerine. “Daphne, Penny’yle barışmaya çalışmıyordum. Ben...”

“Öyle olmadığını biliyorum, zaten önemli de değil. Biz... bi-

zim durumumuz karmakarışık. Başladığımızda da bu karmaşanın içine girdiğimi biliyordum. Sen de biliyordun. Bu sesleri dinlememiz gerekiyordu. İç sesimizi. Hiç başlamamamız gerektiğini söyleyen içimizden gelen o sesi. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Everett'in kitapçığında yazılanlar doğruyd.

Güzel bileğini saran gül dövmesine baktım.

"Annem senin gerçekten iyi biri olduğunu söylüyor. Bazı hatalar yapmış olmana rağmen iyi biri olduğunu düşünüyor."

"Ve... kim annesinin iyi biri olduğunu düşündüğü biriyle çıkmak ister ki?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bağımlı biriyle çıkmak istemiyorum. İster uyuşturucu olsun, ister aşk, ister yalan. Kendini iyi hissetmek için bana ihtiyacı olan biriyle olamam. Başkalarıyla ilgilenmekten bıktım artık. Ve gerçekten, ilk önce kendimizi düzeltmemiz gerek. Yani istediğim şey, arkadaşın olmak. Arkadaşım olmanı istiyorum. Zamanla... daha iyi insanlar olacağız. Umarım."

"Daphne, ben..."

"Biliyorum. Üzgünsün. Dün gece söylediklerini dinledim. Sana inanıyorum. Beni özlediğini de biliyorum çünkü, şey... ben de seni özledim. Ama bu her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor. Bu birlikte olmamız gerektiği anlamına da gelmiyor. Bu katılacak başka bir grup veya en azından konuşacak başka birini bulman gerektiği anlamına geliyor."

Bir dakika kadar sonra, başımla onayladım.

Sonunda uzanıp elimi tuttu, ama tokalaşır gibi... "Arkadaş mıyız?"

Eline o gün Echo Park Gölü'nde ipe tutunduğum gibi tutunmak istedim. Ama yapmadım. Oluruna bıraktım.

"Deneyeceğim."

"Deneyecek misin?"

"Evet. Sana sadece bunu sunabilirim: doğruyu. Arkadaşın olmayı deneyeceğim. İyi bir arkadaş. Ama bir gün... beni farklı bir gözle göreceğin fikrinden de vazgeçmeyeceğim. Ve bunu yaptığında, bunun sebebi..."

“Kaslanmış olman mı olacak? O sıska kollarının dolmuş olması?”

“Hayır!” Ona hafifçe omuz atıp yaslandım. “Bunu hak ettiğim için olacak.”

Gülümsedi.

“Ve uzağa gitmiyorum. UCLA’e gidiyorum. Thaddeus Dean’in parasını korumak için değil, çünkü haklısın, bana borçlu. Uzağa gitmekten korktuğum için de değil. Senin için de değil. UCLA’e gidiyorum çünkü olmak istediğim yer orası. Everett’in dediği gibi. Burası. Burada olmak istiyorum. Bunu istiyorum. Şimdi.”

“Aferin sana.”

“Sen benden daha zekisin Daphne. Bir yıl ara verip bir şeyleri çözmen gerektiğini biliyorum. Ama çok geçmeden üniversiteye git. Bir diploma al... veya iki... veya üç ve sonra dünyaya açıl. Bunu yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Elini kaldırıp güneşten korunmak için gözlerine siper etti. “Haydi yemeğe gidelim. Kızarmış patatesle başlar, sonra dünyaya açılırsınız, tamam mı?”

Elimi cebime atıp Leonard’ın kamyonetinin anahtarlarını çıkardıktan sonra önünde salladım. “Ben kullanırım.”

“Şuna bakın!” Anahtarları yakaladı, bakıp bana geri attı. “Toplum hizmeti projem, bu koca şehirde tamamen kendi başına yolunu buluyor demek.”

Ayağa kalktım, onun da kalkmasına yardım ettim. “Sen olmasaydın muhtemelen hâlâ yanlış durakta bekliyor olurdum.”

“Ne? Ben olmasaydım sen muhtemelen hâlâ bir yere bırakılmak için yalvarıyor olurdun.”

Güldüm. Yolun karşısına geçtik.

“Hayır... gerçek şu ki River, bana ihtiyacın yoktu. Bir şekilde hallederdin.”

Haklıydı. Leonard da öyle. Her zaman bir çıkış yolu vardır. Daphne Vargas’a ihtiyacım yoktu, ama onunla tanıştığım ve hayatımda olduğu için korkunç mutluydum. Bizi bir araya getiren kader miydi? Bir araya gelen yıldızlar? Başka bir dünyevi güç? Yoksa sadece gerçek insan ilişkisi mi?

Bunun bir önemi yoktu. Bu kızı kızarmış patates yemeye götürecektim.

Kamyonun kapısını binmesi için açtım. İçeri atlayıp kemerini taktı. Direksiyona geçtim. Güneşliği indirdim, çünkü güneş direkt gözüme giriyordu. Sonra güneşe doğru sürmeye başladım, tıpkı mükemmel sonlarda olduğu gibi.

Ama bu bir son değildi.

Ve mükemmel de değildi. Mükemmelden daha iyisiydi, çünkü iyiydi.

Dana Reinhardt, 11 Mart 1971'de Los Angeles'ta doğdu. Hukuk Fakültesi mezunu olan Reinhardt çeşitli dergiler ve televizyon kanallarında farklı pozisyonlarda çalıştıktan sonra gençlik kitapları yazmaya başladı.